

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

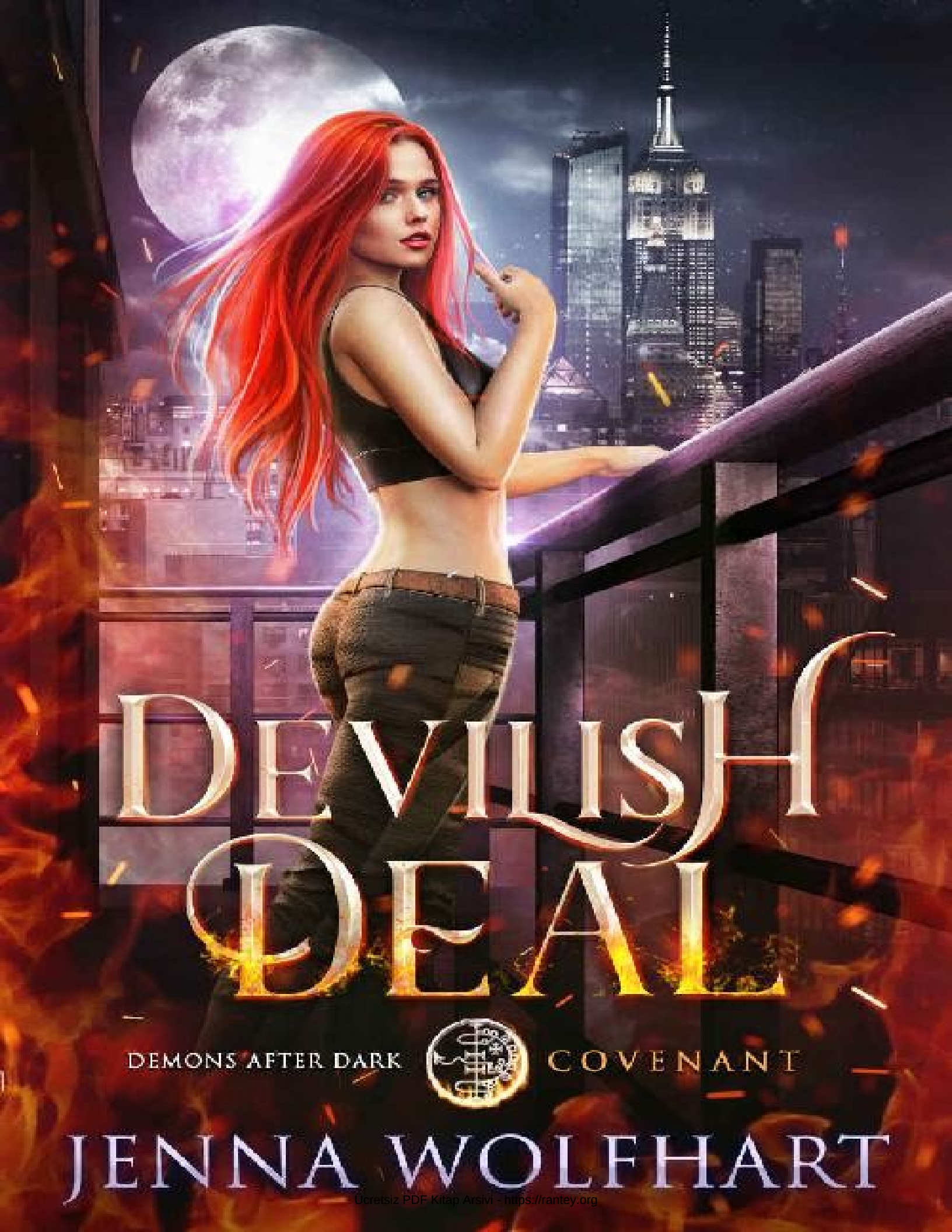
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DEMONS AFTER DARK
COVENANT

DEVILISH DEATH

JENNA WOLFHART

DEVILISH DEAL

DEMONS AFTER DARK

COVENANT

JENNA WOLFHART

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DEVILISH DEAL

DEMONS AFTER DARK

COVINANT

N BÍA WOHART

Şeytani Anlaşma

Karanlıktan Sonra Şeytanlar'ın Birinci

Kitabı: Covenant Copyright © 2021 by

Jenna Wolfhart Cover Art by Covers by

Juan

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>

Sonsöz

Bağlantıda Kalın

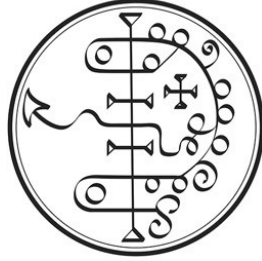
Ayrıca Jenna Wolfhart Yazar

Hakkında

JOINTHEGROUP

***Demons After Dark** ile güncel kalmak için [buraya tıklayarak](#) Facebook okuyucu grubuma katılın. Kitap tartışmaları, çekilişler, kapak tanıtımları ve daha fazlasıyla dolu!*

T bugün doğrudan cehenneme gidebilir.
Paslanmış yangın merdiveni korkuluklarına yaslanmış, şehre bakıyordum. Gece derinleştikçe Binlerce pencerenin ışıkları karanlıkta bir yıldız örtüsü gibi parlıyordu. Taksi kornalarının vızıltısı, mırıltılı konuşmalar ve cam şingirtıları etrafımda dönüyordu. Bir güvercin bana eşlik ediyor, havaya fırlattığım ekmek parçalarını kemiriyordu. Ona Hendrix adını vermiştim. Çoğu zaman ziyarete gelirdi, gözünün üstündeki tek siyah noktadan her zaman tanınabilirdi. New York'a sadece birkaç ay önce taşınmış olmama rağmen burası bana biraz evim gibi gelmeye başlamıştı.

Taşındı. Ha! Bundan önce arabamda yaşıyordum.

En iyi arkadaşım Serena yangın merdiveninde bana katıldı ve beyaz şarap dolu bir kahve fincanı uzattı - kutuda gelen ucuz şaraplardan. Gece yarısı saçları ince, koyu renk omuzlarına mükemmel dalgalar halinde dökülürken başını arkaya eğip gökyüzüne baktı. Binaların üzerinde hilal şeklinde bir ay parlıyordu. Yüzümdeki ifadeyi fark etti ve kaşlarını çatı.

"Yine mi kötü haber?" Serena sordu.

İçimi çektim ve bir yudum aldım. Şarabın tadı haşlanmış çorap gibiydi ama hiç yoktan iyiydi, özellikle de böyle bir gecede

Bunun gibi. "Reddedilme. Tekrar. Başka biriyle gittiler. Sürpriz, sürpriz. Hiç kimse kasıtsız adam öldürmekle suçlanan birine iş vermez. İK'daki adam kalifiyeden daha fazlası olduğumu ama benimle ilgili 'endişeleri' olduğunu söyledi. Tam bir pislik."

Şehre taşındığımdan beri başvurduğum en az ellinci işti. Birkaç kez mülakat aşamasına kadar gelmeyi başarmıştım ama sonu hep aynı oluyordu. Google'da adımları arattıkları anda her şey bitiyordu.

"Beraat ettiniz."

"Sadece kanıtlayamadıkları için. Herkes benim suçlu olduğumu düşünüyor." Kupasındaki şarabı karıştıran Serena'ya baktım. "Sen hariç."

Kolunu omzuma doladı ve iç çekti. "Bu berbat bir şey. Çok özür dilerim. Seni çok sevdiğimi biliyorsun Mia."

"Ama yine de beni o şehvetli saçlarından çıkarmak istiyorsun." Ona bilmiş bir gülümseme verdim. "Noah bu gece geliyor mu?" Serena kızardı ve içkisini bir dikişte bitirdi. "Bu gece onunla takılmam gerekiyordu ama gitmeyeceğim."

Sırf bir erkekle görüşmek için seni kendi dairenden atıyorlar." "*Senin* dairenden," diye düzelttim. "Ve bu stüdyo büyük değil
üç ü m ü z için yeterli, özellikle de bir randevu olduğunda dahil."

Brooklyn'deki daireme açılan açık pencereye baktım. Küçük bir mutfakla birlikte, uzun bölüm sadece iki kişilik bir kanepesi, küçük bir televizyon ve birkaç dağınık raf için yeterince büyüktü. Küçük köşeye ise bir yataktan başka bir şey sığmıyordu. Serena iki alan arasına boncuklu bir perde asmıştı, böylece mahremiyet yanılışına sahip olabiliyorduk ama yine de geceleri birbirimizin nefes alışını duyabiliyorduk. Bırakın ikimizi, ev Serena'ya bile zor yetiyordu ama bir iş ve kendime bir yer bulana kadar onun kanepesinde yatmam için ısrar etmişti.

Ne yazık ki geçmişim hayatıma devam etmeme izin vermiyordu. "Önemli değil," diye ısrar etti Serena sert bir gülümsemeyle.

"Burası ihtiyacın olduğu sürece senin yerin. Noah ve ben başka bir yere gideceğiz. Bushwick'te kontrol etmek istediğim yeni bir bar var."

"Onunla biraz yalnız kalmak için ölüyordun." Pencereden eğildim ve çarpık parke zemine atladım. "Birkaç saatliğine ortalıkta görünmem. Önemli bir şey değil."

Serena kaşlarını çatarak beni içeri kadar takip etti. "Mia, bunu yapmak zorundaymışsın gibi hissetmeni istemiyorum. Nereye gideceksin ki?"

Omuz silktim ve kapının yanındaki raftan diz üstü çizimelerimi aldım. "Keşfetmek. Burası New York. Sıkılacak değilim ya."

O itiraz edemedi ona bir gülümseme fırlattım, kolu tuttum ve kapıyı çekerek açtım. Üç kat merdiveni koşarak indim ve gecenin içine daldım. Bir sürü insan koşuşturarak yanımdan geçti. Sırt çantaları ve ofis ayakkabılarıyla geçirdikleri bir günün ardından giydikleri yıpranmış spor ayakkabılarıyla işe gidip gelenler. Sonra, hipster sakalları ve artizan kahve fincanlarıyla 'artistler' vardı. Yorgun anneler ve çocuklar, bakkal çalışanları ve onlarca yıldır mahallede yaşayan yerliler.

Sokaklarda amaçsızca dolaşırken bir telefon direğine asılmış bir ilan gözüme çarptı. Büyük ve kalın harflerle Hell's Kitchen'daki bir kulüpte iş arandığı duyuruluyordu. Bir dansçıya ihtiyaçları vardı, sarhoş partililer izlerken yüksek kafeslerden birinde kıvranacak birine. Seçmeler sadece kulübün müşterilere kapalı olduğu Pazartesi geceleri yapılıyordu.

El ilanının altında garip bir sembol çizilmişti. Birbirinin etrafına dolanan dalgalı çizgiler, şeytan kuyruğuna benzeyen bir şeyle son buluyordu.

Bu gece pazartesiydi. Başımı salladım ve geri çekildim. Bu çılgınca bir fikirdi. Bir kulüpte dansçı olmak mı? Annemle babam bundan nefret ederdi, tabii bunu hiç duymayacaklarından değil. Benimle aylardır konuşmuyorlardı. Serena'nın aksine, benim hakkımdaki yalanlara inanıyorlardı.

Ama yine de. Ben mi dansçıyım? Elbette, lisede bale ve caz dersleri almıştım ama tütü giyip etrafta zıplayacağımdan şüpheliydim. Bu benim konfor alanımın çok dışındaydı.

Bunu öğrenmenin gerçekten tek bir yolu vardı.

Umutsuzca bir işe ihtiyacım vardı. Banka hesabım eksideydi ve yaşayacak bir yerim yoktu. Serena beni evden atmıyordu ama kendi alanını istediğini biliyordum. Geçen gün, Noah'la bir gün birlikte yaşamaktan bahsettiklerini duymuştum. Üç ay boyunca onun küçük stüdyosunda kaldım. Gidecek başka yerim yokken kışımı kurtarmıştı. İyiliğinin karşılığını ödemenin zamanı gelmişti.

El ilanını telefon kulübesinden kaptım ve ayaklarımı metro istasyonuna doğru çevirdim.

I Clinton Hill'den Hell's Kitchen'a ulaşmam bir saatten fazla sürdü. Metro yolculuğu uzun, pis kokulu ve çok sıkıcıydı.

Aceleci planımı yeniden düşünme vaktim gelmişti. Dans seçmeleri için giyinmemiştim ve hazırladığım bir rutin de yoktu. Koyu renk dar kot pantolonum ve siyah bluzum hareketlerimi kısıtlayacaktı, botlarım ise hantal ve ağırdı.

Yine de kulübü buldum ve sokağın karşı tarafından kapıyı gözledim. Hell's Kitchen'a uygun olarak, sahipleri buraya *Infernal* adını vermişti. Tabela karanlıktı ama sanki mekân açıkken kelimeler alevlerle parlıyormuş gibi görünüyordu. Eski, endüstriyel bir deponun içinde yer alıyordu.

bloğun yarısını kaplıyordu. Ön taraftaki tek kapının üzerine de aynı tuhaf sembol çizilmişti.

Bunun dışında mekân hakkında bir şey söylemek imkânsızdı. Ayaklarımın üzerinde kaydım ve dudağımı ısırdım. Bu muhtemelen berbat bir fikirdi.

Sessiz sokağa bir göz attım. Hell's Kitchen bir zamanlar şehrin pis, suç dolu bir köşesiydi ama son birkaç on yılda popüler barların ve gece kulüplerinin olduğu hareketli, canlı, modaya uygun bir yere dönüşmüştü. Ama bu sokak bir mezar kadar karanlık ve sessizdi ve başımın arkasında bir çift göz hissettiğime yemin edebilirim. Korku tüylerimi diken diken etti.

Kendime gözlerimi devirdim. Bu çok saçmaydı. Tek yapmam gereken o kapıdan içeri girmek, iyi bir seçme yapmak ve Brooklyn'e geri dönmekti. O zamana kadar Noah ve Serena baş başa birkaç saat geçirmiş olurlardı ve ben de kanepeye kıvrılıp battaniyeye sarınarak göz kapaklarım kapanana kadar Netflix izleyebilirdim. Belki o boktan şaraptan birkaç bardak daha içerdim. Tıpkı her gece yaptığım gibi.

Ugh. Ne hayat ama.

Omuzlarımı dikleştirerek caddenin karşısına doğru yürüdüm. Botlarım kaldırımda tıkırdıyordu, garip sessizlikteki tek ses buydu. Kulübün girişine ulaştığımda kapının kolunu denedim. Kilitliydi. Derin bir nefes aldım ve zile bastım.

Bir an sonra kapı açıldı. Uzun boylu, siyah saçlı bir adam bana tek bir bakış atarken bir ısı patlaması göğsüme çarptı. Zaman yavaşlıyor gibiydi. Kalbim kaburgalarımın altında titredi. Bu adam **çok** seksiydi. Geniş göğüs, yontulmuş elmacık kemikleri ve kapıyı yüzüme başka bir şey göremeyeceğim kadar hızlı çarptı.

Alay ettim, ağzım açık kaldı. Ne kadar **kabaydı**.

Gözlerimi kısarak kapıyı tekrar çaldım. Hemen, o kapıyı açtı, sanki o gün gitmeyeceğimi biliyormuş gibi.

kolayca. Adama bakmamak için elimden geleni yapıyordum. Geniş elmacık kemikleri cam gibi kesilmişti ve delici mavi gözleri buz parçacıkları gibiydi. Vücuda oturan siyah tişörtü kaslı göğsünü sarıyor, dar kot pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyor ve karın kaslarının sadece bir kısmını gösteriyordu.

Ona ters ters bakarken kalbim küt küt atıyordu. Bakması güzeldi ama yine de *kabaydı*.

"İş için geldim." El ilanını kaldırdım, minnettarlıkla elim titremedi. "Seçmelerin bu gece olduğu yazıyor."

Bana baktı, yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Bu iş sadece belirli bir dansçı tipine açık. Anladığım kadarıyla, bu sen değilsin."

Sesi beklediğimden daha derin ve yumuşaktı, ağız dolusu erimiş bitter çikolata gibiydi.

Gözlerimi kıstım. "Ne tür bir dansçı?"

"Bir sen değilsin." Kapıyı tekrar kapatmak için hamle yaptı ama onu durdurmak için botumu uzattım.

"Seçmelere katılmama izin vermezseniz ne tür bir dansçı olduğumu nasıl anlayacaksınız?" Dürüst olmak gerekirse, bu iş için neden bu kadar çok mücadele ettiğimi bilmiyordum. Gerçekten istediğim bir şey değildi. Bu yerle ilgili bir şeyler içime sinmiyordu ve kapalı kapılar ardında neler döndüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden, onun tereddütünü -ve *tam* bir *pislik* olmasını-

-Bir işaret olarak ve eve git.

Tek sorun, bir evimin olmamasıydı. En azından gerçek bir tane.

Kollarını kavuşturdu ve gülümsedi. "Güven bana. Sadece sana bakarak bile anlayabiliyorum."

"Ve sadece sana bakarak bile senin bir pislik olduğunu söyleyebilirim." Kelimeler ben onları durduramadan ağızından çıkıverdi. Hoppala. Muhtemelen potansiyel bir işvereni etkilemenin *en iyi* yolu bu değildi. Başka bir iş fırsatının daha suya düşmesini izlerken dişlerimi birbirine geçirdim. En azından bu, her gün bu pisliğin mükemmel yontulmuş yüzüne bakmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu.

Kaşları yukarı doğru kanatlandı. "Buranın sahibi benim. İstedığım kadar hıyarlık yapabilirim."

İçimden gözlerimi devirdim. Tabii ki buranın sahibiydi. Derin bir nefes alarak tedirginliğimi bastırdım ve biraz gururla yutkundum.

"Bakın, şehirde yeniyim, zor birkaç ay geçirdim ve sadece bu iş için gerçekten bir şans istedim. On yıldan fazla dans deneyimim var. İş üstsüz dolaşmayı içermediği sürece, bu işte iyi olacağımı biliyorum. Buna karşı değilim elbette ama bana göre değil. Üstsüz olayı yani. Dans etmek bana göre. Giyinik dans. Söylemeye çalıştığım şey, göğüslerimi göstermek istemediğim."

Yanaklarıma sıcaklık doldu ve beş dakika daha göğüslerim hakkında gevezelik etmeden önce kendimi kestim. Umarım bu adam flört etmeye çalıştığımı düşünmemiştir. İyi görünüyor olabilirdi ama ona on metrelik bir sopayla dokunmayı düşünmektense hayatımın geri kalanında Serena'nın kanepesinde uyumayı tercih ederdim.

"On yıldan fazla mı?" Bana tekrar baktı ve omurgamdan aşağı garip bir sıcaklık yayıldı. Bakışlarının altında sertçe yutkundum, kalp atışlarım kelebek kanatları gibi titriyordu. Sanki derimin katmanlarını soyuyor ve ruhuma bakıyormuş gibi hissettim.

Ama bu çok saçmaydı.

"On iki yaşındayken dansı ciddiye almaya başladım. Şimdi yirmi üç yaşındayım... Gerçi son zamanlarda pek dans etmedim."

"Üniversite mi?"

Başımı salladım. "İki yıl önce mezun oldum." "O zamandan beri ne yapıyorsun?"

Sertçe yutkundum. Kaçınmak istediğim soru işte oradaydı. Eğer geçmişimi bilseydi, o kapıdan içeri adım atmama asla izin vermezdi. "Önemli bir şey değil."

Acımasız bir sessizlik içinde bir vuruş geçti. Gözleri içimin derinliklerine dikilmişti. En azından öyle hissediyordum.

"Anlıyorum. Senin adın ne?"

Kaşlarımı çattım. Bu elli soru da neyin nesiydi? Ona tam adımı söylemek istemedim. Beni araştırırdı -herkes araştırırdı. Ve bundan hiç iyi bir şey çıkmazdı. Ama beni işe almaya karar verirse, evrak işleri için adımı bilmek zorunda kalacaktı. Ugh.

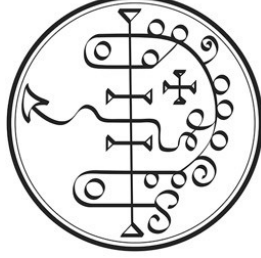
"Mia McNally."

"Hmm." Bana doğru bir adım atarken keskin mavi gözleri parladı. Kaskatı kesildim ve nefesim boğazımda düğümlendi. Tahmin ettiğimden daha uzun boyluydu. En az bir metre ve saf kaslarla doluydu. Teninden yayılan şenlik ateşinin kokusunu alabildiğime yemin edebilirim. Vücudumdaki gerginlik bir kademe daha arttı. "Seçmeler için sana beş dakika vereceğim, ama sadece seni tam olarak anlayamadığım için."

Sertçe yutkundum ve beceriksizce güldüm. Böylece ikimiz de gülmüş olduk. Kimdi bu adam? Neden böyle bir pislikti? Ve *gerçekten* onun için çalışmak istiyor muydum?

Döndü ve kulübünün gölgelerine doğru adım attı. Bana doğru bir kez daha bakmadan kapıyı açık tuttu ve bekledi. "Sen gelmiyor musun?"

Gece havasını ciğerlerime çektim ve *Infernal*.

"W Kulübüme hoş geldiniz." Adını hâlâ bilmediğim sahibi beni loş bir koridora götürdü. Duvarlar

Ünlü insanların çerçeveli fotoğrafları. Aktörler ve pop şarkıcıları, politikacılar ve reality yıldızları. Pırıl pırıl meşe bir kapıya yaklaştığımızda kalbim güm güm atıyordu. Bu insanların hepsi burada mıydı? Nasıl bir yere gelmiştim ve neden daha önce adını hiç duymamıştım?

Bu adamın benim hakkımdaki düşünceleri biraz daha mantıklı gelmeye başlamıştı. Gündelik, yıpranmış kıyafetlerim ve alev alev yanan kızıl saçlarımla pek de parlak, göz alıcı bir kız sayılmazdım. Hayatım boyunca kazandığımdan daha pahalıya mal olan ışıltılı mücevherler takan kadınlara karışmaktansa bir barın tepesinde tepinmeyi daha çok tercih ederdim.

Meşe kapıyı iterek açtı ve ben de onu kulübün ana bölümüne kadar takip ettim. Bir zamanlar köhne olan depo dönüştürülmüştü. Önümüzde uzanan siyah mermer zemin, DJ standının bulunduğu küçük bir sahneye açılıyordu. Deri koltukların şampanya kovalarıyla dolu masaların etrafında kıvrıldığı samimi kabinler duvarlar boyunca uzanıyordu. Dans pistinin üzerinde, insan boyunda yedi kuş kafesi asma tavandan sarkıyordu. Her birinin alt kısmında elmaslar parlıyordu.

Infernal tamam bir kulüptü ama daha önce girdiklerime hiç benzemiyordu. Burası parası olan insanlar içindi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu ev sahibi.

Derin sesini duyunca irkildim, sonra da bu tepki için içimden kendime küfrettim. "Pahalı görünüyor."

Dudakları hınzır bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Çünkü öyle."

"Demek bu yüzden beni seçmelere almak istemediniz. Çünkü fakir gibi görünüyorum." Yine aptal ağzım bana ihanet etti. Böyle durumlarda düşüncelerimi kendime saklamayı öğrenmeliydim. Ama bu adamla ilgili bir şey içimdeki hırçınlığı ortaya çıkarmıştı.

"Bu tam olarak doğru değil," dedi yumuşak bir sesle ve ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak yerde yürümeye başladı. Onu izledim. Kendime engel olamadım. Koyu renk saçları gecenin rengindeydi ve hareketlerindeki bir şey bana gölgeleri hatırlatıyordu. Çok büyüleyici gölgeler. Dişlerimi sıkarak bakışlarımı kaçırdım.

"Burası dans edeceğin yer." Arkamı döndüğümde onu o keskin mavi gözleriyle bana bakarken buldum. Gözlerinin derinliklerinde bir şey parıldıyordu, okuyamadığım bir şey. Kolunun çizgisini takip ettim, sonra da parmağını. Büyük boy kuş kafeslerini işaret ediyordu. Tam da düşündüğüm gibi. "Bu bir sorun mu?"

"Neden olsun ki?" Hissetmediğim bir kabadayılıkla ona doğru yürüdüm. "Anladığım kadarıyla sadece dans etmek için bir platform."

Bana karanlık bir gülümseme fırlattı. "Kapanı kısılmış olursun. Gitmek istesen bile gidemezsin. Vardiyanın sonunda kafesleri indirene kadar olmaz."

Midem alt üst oldu. Bu biraz sinir bozucu olmaktan da öteydi. Ayrıca, bunu söyleme *şeklinden* dolayı tüylerim diken diken oldu. Sanki bir tehdit gibiydi. Ama biliyordum ki

sadece benden bir tepki almaya çalışıyor. Muhtemelen. Ve bir tepki aldığını görmesine izin vermezdim.

"Önemli bir şey değil," dedim olabildiğince rahat bir şekilde. "Ne tür saatlerden bahsediyoruz? Hiç mola var mı?"

"Dansçılar 11'den 3'e kadar çalışıyor. Siz yukarıdayken mola yok. Konuklar o saatlerde dans pistinin tadını çıkarıyor ve kafesleri indirmek lojistik bir kabus."

Sanki dört saat boyunca bir kafesin içinde kapalı kalma fikri hiç de makul değilmiş gibi başımı salladım.

"Dansçılar hiç bahşiş alıyor mu?"

Ev sahibi tavana yakın karanlık gölgelerde *saklanan* bir şeyi -ya da birini- işaret etti. İzleniyor muyduk? Bir an sonra, en yakın kafes yere inerken zincirler inledi. Kapıyı açtı ve küçük altın bir kovayı işaret etti. "Dansınızla ilgilenen biri varsa, bunu bir iple indirebilirsiniz. Ama aldığınız her şeyi cebinize attığınızdan emin olun. Eğer içinde para varken indirirseniz, kalabalıktaki düzenbazlar seve seve alırlar."

"Düzenbazlar mı? Elbette." Tekrar başımı salladım. *Kim hilekâr kelimesini kullanır ki?*

"Şimdi seçmelere hazır mısınız?"

Sertçe yutkundum. "Son bir soru."

Kaşlarını kaldırdı.

"Adın ne senin? Anladığımı sanmıyorum."

Bana yine o hınzır gülümsemesini gösterdi. "Çünkü onu sana ben vermedim."

Ona boş bir bakış attım. Gerçekten de beni kulübü için seçmelere sokacak ve bana lanet olası adını söylemeyecek miydi? "Ve bu...?"

"Asmodeus."

Bir kahkaha attım. Bu ne biçim bir isimdi böyle?

Şaka mı yapıyordu? Yoksa tuhaf, bilinmeyen bir nedenle bana sahte bir isim mi veriyordu? Onun karanlık bakışlarıyla karşılaştım. O

yeterince ciddi görünüyordu. Yüzünde en ufak bir gülümseme belirtisi bile yoktu.

"Memnun oldum *Asmodeus*," diye homurdandım. Gerçi... gerçekten öyle miydi? Kulübüne adım attığımdan beri içimdeki *yanlışıklık* hissi daha da artmıştı. Bu havalı adam ve onun havalı ünlü arkadaşlarıyla buraya ait değildim. Derin bir nefes alarak kafesin içine adım attım.

Kapı hemen arkamdan çarparak kapandı ve kafes ayaklarımın altında devrildi. Ağır zinciri üzerinde hafifçe sallanarak yerden yükseldi. Çığlık atma isteğimi bastırdım ve kafes titreyerek durana kadar kıpırdamadan durdum. Dişlerimi sıkarak, parıldayan parmaklıkların arasından altımdaki şık, mermer zemine baktım. Asmodeus sadece saf kötülük olarak tanımlanabilecek bir sırtışıla bana baktı.

Bu şeyin içinde dans etmek zorunda kalacaktım.

Asmodeus sahneye doğru ilerleyip bir DJ standının etrafında dönerek birkaç düğmeye bastığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Gizli hoparlörlerden, tenimde zıplayan hareketli, kulüp havasında bir şarkı yükseldi. Sertçe yutkundum ve terli avuçlarımı kotuma sildim. Bale ve caz biliyordum ama daha modern bir şey bilmiyordum. Bunu nasıl başaracaktım?

"Ne zaman hazır olursan," diye seslendi.

Nefesimi ciğerlerime çekerek gözlerimi kapattım ve ritmi dinledim. Bu yer, bu adam, hepsi sinir bozucuydu ve benim konfor alanımın dışındaydı. Ama bir işe ihtiyacım vardı, hem de çaresizce. Ücreti sormamıştım ama sormama da gerek yoktu. Elmaslar ve ünlü yüzlerden oluşan duvar her şeyi anlatıyordu. Bu işi alırsam iyi para alacaktım. Muhtemelen kendi dairemi alacak kadar iyi.

Tek yapmam gereken garip bir patrona katlanmak ve haftada birkaç kez birkaç saat boyunca bir kafeste dans etmektir. Bu gerçekten de çok kötü bir şey değildi. Birçok insanın durumu bundan çok daha kötüydü.

Bas sesler kulübün içinde gümbürdüyor, botlarımın kalın tabanlarında yankılanıyordu. Yavaşça başımı sallamaya başladım, müziğin bedenimi doldurmasına izin verdim. Notalar kulaklarıma doluyor, kanıma karışıyordu. Kendimi her zaman müziğe uyumlu hissetmişimdir, sanki benim bir parçammış gibi. Birkaç dakika sonra bedenim hareket etti. Fazla düşünmedim. Kendimi sesin içinde kaybettim ve ruhumun beni ele geçirmesine izin verdim.

Yıllarımı bedenimi eğitmek için harcamıştım ve ben sormadan ne yapacağını biliyordu. Bacaklarım bir o yana bir bu yana zıplarken kollarım havada büküldü. Parmak uçlarımda üzerinde yükseldim ve döndüm, parmaklarım parmaklıkları sıyırdı, saçlarım omuzlarımda etrafında döndü.

Ben dans ederken dünya yok oldu. Tüm korkularım unutuldu. Endişelerim ve kaygılarım fısıldayarak uzaklaştı. İşin bir önemi yoktu. Ailemin önemi yoktu. Dava, suçlamalar ve sosyal medyada maruz kaldığım nefret bir anlığına zihnimde bir gölgeden başka bir şey değildi.

Müzik kesildi. Aniden, her şey geri geldi. Suçlayan gözler. Manşetler. Sirenler. Dışarı çıkmam için bana bağırان ailemin yüzündeki ifade. Gözyaşlarım sel oldu, ama onları hızla kırptırdım.

Aşağıya baktığımda Asmodeus'un gözlerinde takdirle bana baktığını gördüm. Bir gülümseme belirtisi bile gördüğüme yemin edebilirim. Umut, zihnime geri dönmek için savaşıan korkuları kovaladıkça göğsüm kabardı. Onu etkilemişim.

İş benimdi. Bunu yüzünde görebiliyordum.

Asmodeus tavanı işaret etti ve kafes pırıl pırıl zemine indi. Kapıyı iterek açmaya çalıştım ama yerinden oynamadı. Ciğerlerim sıkıştı. İçeride kilitli kalmıştım.

Bir an için Asmodeus kapının diğer tarafında durdu ve beni bırakmak için hiçbir hamle yapmadı. Kalp atışlarım kaburgalarımı dövüyordu ve panik boğazımda bir kaya gibi yükselip nefesimi kesiyordu. Karanlık görüş alanımda dönüp duruyordu ve sanki yakındaki bir radyatör aniden alev almış gibi ani bir sıcaklık tenime çarpıyordu.

Bu kulübe girdiğim için aptallık etmişim. Tek başıma. Kimse nerede olduğumu bile bilmiyordu. Cebimde sadece ödünç aldığım birkaç dolar vardı. İçimdeki savaşıma içgüdüğü bir fırtına gibi yükselirken ellerim iki yanımda yumruk oldu. Eğer beni bu lanet kafesten çıkarmazsa, kanlı bir cinayet ıgılgı atacaktım. Burası sessiz bir sokak olabilirdi ama *birileri* beni duyabilirdi.

Belki de. Bu kulübün duvarları ne kadar kalındı?

Çok gergin anlardan sonra Asmodeus sırttı, anahtarı kilide soktu ve beni kafesten çıkardı. Daralmış gözlerle öne doğru tökezledim. "Bir an için beni bırakmayacağını düşündüm."

"Seni bir kafese hapsetmekle uğraşacağımı mı sanıyorsun?" Bana sırtını döndü ve uzak köşedeki boş bara doğru yürüdü. Mükemmel bir şekilde cilalanmış, kıvrımlı ahşap bir şeydi. Arkasında, sıra sıra dizilmiş şişeler gizli bir spot ışığının altında parıldıyordu. Serena'nın aylık kirasından daha pahalı şampanya şişeleri vardı.

"Bunu söyleme şeklin sanki bir hakaretmiş gibi." Kafesin yanında durdum ve barın arkasından bir şişe cin almasını izledim.

"Gitmeden önce bir içki ister misin?" diye sordu beni görmezden gelerek. "Cin tonik seven bir kıza benziyorsun."

Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim ve sinir bozucu bir şekilde haklıydı. İsteksizce ona doğru ilerledim. "Elbette, bir tane alacağım."

İçkiyi karıştırırken dudaklarının kenarlarında hafif bir gülümseme belirdi. İkinci bir bardak aldı, bir tane daha yaptı ve sonra birini ellerime tutuşturdu. Parmakları benimkilere değdi ve kolumdan aşağı bir elektrik akımı yayıldı. Sertleştım ve keskin bir nefes aldım, sonra da böyle bir aptal olduğum için kendimi azarladım. Elini geri çekerken gözleri karardı ve keskin mavinin derinliklerinde alevlerin yansımasını gördüğüme yemin ettim.

Belli ki hayal görüyordum. Bu adam beni gerçekten sinirlendiriyordu ve bu yüzden ondan nefret ediyordum.

"Evet," dedi bara yaslanarak. Çok sakın ve kontrollü görünüyordu, kim olduğu konusunda çok rahattı. Ondan yayılan bir güven vardı, sanki dünyadaki hiçbir şey onu yıkamazmış gibi. Böyle bir hayatım olduğunu hayal bile edemezdin. "Kötü bir dansçı değilsin."

"Vay canına, ne iltifat ama." İçkiden bir yudum aldım ve inleme isteğime karşı koydum. Şimdiye kadar tattığım en iyi cin tonikti. Keskin ama tatlı, mükemmel miktarda acı. Bütün içkiyi yudumlayıp bir tane daha istememek için kendimi zor tuttum.

Dudaklarının sağ köşesi yanağını çukurlaştırarak yukarı doğru eğildi. Sertçe yutkundum. Gamzelerini ilk kez fark ediyordum. Daha önce orada değillerdi, değil mi? Yoksa bu sadece ilk gerçek gülümseme miydi? "Pekâlâ, iyi olduğunu kabul ediyorum. Vücudun müziği emiyor ve sonra hepsini tekrar boşaltıyor gibiydi. Büyüleyici, gerçekten."

Gülümsemek için kendimi zor tuttum ve bunu cin tonikten bir yudum daha almanın ardına sakladım. "Teşekkürler. Bu işi aldığım anlamına mı geliyor?"

Bardağı dudaklarına götürürken yüz ifadesi karardı. "Ne yazık ki hayır. Söylediğimde ciddiydim Mia. Bu kurum için doğru kişi değilsin."

Hayal kırıklığı içime hücum ederken elim bardağın etrafında sıkılaştı. "Ama beni seçmelere soktun."

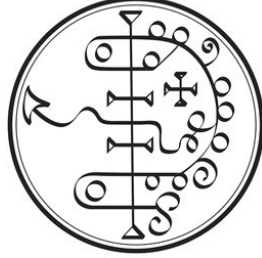
"Çünkü seni merak ediyordum. Anlaşılması zor birisin." Omuz silkti. "Bunu sana gelmeden önce de söylemiştim. Çok iyi bir dansçısın ama bu hiçbir şeyi değiştirmmez. Biz senin olmadığın birini arıyoruz."

Bardağı barın üstüne indirdim ve kaşlarımı çattım. "Beni buraya getirip vaktimi boşa harcattığına inanamıyorum. Bu işte şansım olmadığını bilseydim, hiç zahmet etmezdim."

Kaşlarını kaldırdı. "Bundan emin misin?"

"Çok," diye karşılık verdim. Sinirli bir hırıltıyla topuklarımın üzerinde döndüm ve kapıya doğru hışımla ilerledim. Tam kapıya ulaştığımda omzumun üzerinden son bir bakış attım. Asmodeus hâlâ

barın yanında duruyordu, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "İşte sana bir ipucu. Süslü bir barın ve ünlü arkadaşların olabilir ama kaba bir pislik olmak seni hayatta bir yere kadar götürür. Böyle devam edersen bir gün o güzel kalen başına yıkılacak. Güle güle, Asmodeus. Umarım o kendini beğenmiş yüzünü bir daha görmem."

Brooklyn'e ulaştığımda hâlâ sakinleşmemiştim. Asmodeus insanlara böyle davranabileceği fikrine nereden kapılmıştı? Ve ne yapmaya çalışıyordu?

Beni mi ima etti? Onun aptal, pahalı kulübü için yeterince iyi olmadığımı mı? Canı cehenneme.

Ben daha kapıyı çalamadan Serena kapıyı açtı. Karmakarışık saçları ve tembel gülümsemesi bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Yüzümdeki ifadeyi fark edince doğruldu. "Her şey yolunda mı? Bir şey mi oldu?"

"Ben iyiyim." Daireye girdim ve botlarımı tekmeledim. "Noah hâlâ burada mı?"

"Merhaba." Noah koltuktan kalktı ve kot pantolonundaki var olmayan kırıntıların tozunu aldı. "Ben de tam çıkıyordum."

Noah, Serena'nın hayatına bir yıl önce girmişti. Yerel esnaf kafelerinden birinde çalışıyor ve boş zamanlarında roman yazıyordu. Tel çerçeveli gözlükleri, tozlu sarı saçlarıyla birlikte onu zeki ama aynı zamanda sevimli gösteriyordu. İki milyonlarla dolu bir şehirde bir şekilde birbirlerini bulmuşlardı. Serena'yı hiç bu kadar mutlu görmemişim ve onu hayatım boyunca tanımıştım.

"Açıkçası benim yüzümden gitmene gerek yok," dedim ona. "Eğer hâlâ takılıyorsan çatıya çıkabilirim. En üst kattaki kiracı şifre korumalı değil."

Böylece birkaç saatliğine Netflix izleyebilir ve dondurma yiyebilirim."

"Ah oh, dondurma olmaz," dedi Serena inleyerek. "Anlaşmamıza ne oldu?"

Noah soru soran bir kaş kaldırıncı Serena açıkladı. "Mia hiçbir şeyi ölçülü yiyemez ama özellikle de dondurmayı. Bir kaşık yiyor ve sonra on dakika içinde tüm karton bitiyor. Sonra da günlerce midesi ağrıyor. Bir hafta önce dondurmayı bırakmaya yemin etti." Bana ihtiyatla baktı. "Yani, bir şeyler olmuş olmalı."

"Başka bir iş buldum," dedim gergin bir şekilde. "Bir kulüpte dans etmek için seçmelere katıldım. Kulüp sahibi beni geri çevirdi çünkü o role uygun görünmüyordum. Bu durum daha önce reddedildiğim resepsiyonistlik işiyle birleşince günümün tadı kaçtı."

"Bekle," dedi Serena, kollarını buruşuk tişörtünün üzerinde kavuşturarak. "Bir kulüp mü? Nerede?"

"Ta Manhattan'da," dedim iç çekerek. "Hell's Kitchen."

"Bu kadar uzun süre ortadan kaybolmana şaşmamalı." Tekrar konuşmadan önce bir an geçti. "Bir kulüpte dansçı mı? Gerçekten böyle bir iş mi istiyorsun?"

"Hayır. Evet. Bilmiyorum." Omuz silktim. "Her iki şekilde de fark etmez. Anlamadım."

"Kafe eleman arıyor," diye araya girdi Noah. "Geçen hafta bir kız işten ayrıldı ve işler patladı. En kısa zamanda başka bir baristaya ihtiyacımız var. İstersen sana bir görüşme ayarlayabilirim."

Dondurma özlemimi unutarak doğruldum. Bir kafede çalışmak ilk tercihim değildi ama seçme lüksüm de yoktu. İşletme diplomam rafta tozlanmaya bırakılmıştı ve bale ayakkabılarım dolabımın arka köşesinde duruyordu. Kahve hakkında pek bir şey bilmiyordum ama öğrenebilirdim.

"Biliyor musunuz? Bu harika olur. Yardım teklifin için teşekkürler."

Eşyalarını toplarken bana bir gülümseme fırlattı. "Serena'nın oda arkadaşı için her şeyi yaparım. Seni tekrar ayağa kaldıracamız."

Satır aralarını okudum. Bunu bana yardım etmek için yapıyor olabilirdi ama işin içinde kendisi için de bir bonus vardı. Ne kadar çabuk bir iş bulursam o kadar çabuk taşınırdım... ama barista maaşıyla kirayı nasıl ödeyeceğimi bilmiyordum. En azından Clinton Hill'de. Yine de, ne bulursam kabul edecektim. Bunu bu gece o aptal pislik ve onun aptal gamzeli gülümsemesi için seçmelere katılarak kanıtlamıştım. Ugh. En azından onu bir daha görmek zorunda kalmayacaktım.

Tekrar.

A Taksi kornası tüm alarmlardan daha yüksek sesle çaldı. Kanepeden sıçrayarak kalktım, kalbim küt küt atıyordu. Şafağın ışığı, çatlamış panjurlardan içeri süzölüyordu.

tek pencere. Saate baktım. Saat daha altı olmuştu. Şehrin senfonisi çok erken başlamıştı.

Derme çatma yatağımdan çıkıp battaniyeleri katladıktan ve duş aldıktan sonra kahvaltı hazırladım ve televizyonu açtım. Noah saat onda görüşmem için hazır olmamı söylemişti, yani öldürecek birkaç saatim vardı. Kreplerimin yarısına geldiğimde, Serena elinde bir kase mısır gevreğiyle yerde bana katıldı. Dairede yemek masası için yer yoktu.

"Erken kalkmışsın," dedi gözlerindeki uykuyu silerken.

"Uyuyamadım." Boynuzlardan bahsetmedim. Nasıl oluyorsa, Serena her zaman onların arasında uyurdu. "Kalkıp güne başlasam iyi olur diye düşündüm."

"Bugün iyi olacak mısın?" diye sordu kaşığını sütun içinde gezdirirken. "Dün geceden sonra seni terk etmek istemiyorum."

Serena Manhattan'da çalıştığı firmada işe alınan en genç avukatlardan biriydi. Bu atamayla birlikte uzun çalışma saatleri ve evde geçirilen az zaman geldi.

"Kafede bir görüşmem var. İyi olacağım."

"Dondurmadan uzak dur," diye uyardı.

Bir karşılık vermek için ağzımı açtım ama televizyondan gelen bir ses düşüncelerimi böldü. Serena bunu benimle aynı anda fark etmiş gibiydi. İkimiz de ekrana doğru döndük.

"Dün gece Hell's Kitchen'da yeni bir kurban bulundu. Boğazı kesilmiş, tıpkı diğerleri gibi." Muhabirin dudakları yapışmış ağzı acımasız ve ciddiye. "Polis birkaç ipucunu araştırıyor, ama..."

Keskin bir nefes aldım ve Serena'nın geniş bakışlarıyla karşılaştım. "Bir tane daha mı? O cinayetlerin durduğunu sanıyordum. Adamı yakalamadılar mı?"

"Yaptılar. O hapiste... yanılmış olmalılar... Mia, dün gece Hell's Kitchen'daydın," diye nefes aldı Serena öne doğru eğilirken. "O sen olabilirdin."

Kalbim göğsümde acıyla çarpıyordu. O haklıydı.

Kreplerimden son bir ısırık aldıktan sonra ayağa kalktım ve kot pantolonumdaki kırıntıları temizledim. "Şey, ben değildim. Başka bir zavallı kızdı." Bunu düşününce bile ürperdim. Bu, son birkaç ay içinde işlenen beşinci cinayetti. Polis hepsinin arkasında bir seri katil olduğunu düşünüyordu ve birkaç hafta önce bir şüpheli yakalamışlardı. Cinayetler durmuştu... ta ki şimdiye kadar.

Ya bu bir taklitçiydi ya da yanlış adamı yakalamışlardı.

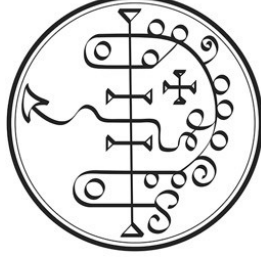
Serena kaşlarını çatarak bana baktı. "Neden daha fazla korkmuyorsun? Ya o sen olsaydın?"

"Korkuyorum ama ya olursa diye düşünerek kendimi delirtmek istemiyorum. Artık istemiyorum. Bunu yaparak iki yıl geçirdim." Pencereye doğru yürüdüm ve başımı dışarı çıkardım,

Hendrix'i sabah ikramını beklerken buldum. Gülümseyerek ona krepimden arta kalan bir parçayı fırlattım. Havada yakaladı ve bir dikişte yuttu. Şımarık güvercin.

Serena arkamdan yaklaştı. "Bir daha gece vakti sokaklarda dolaşma, tamam mı? İş için bile olsa."

"Yapmayacağım," diye cevap verdim, ama söylediklerimde ciddiye aldım. Elinde bıçak olan bir pislik beni bu apartman dairesine kapatamazdı. Şehre sonunda hayatıma devam etmek için gelmişim, yapacağım şey de buydu. Bir iş bulur bulmaz. Öncelikle, bu görüşmeyi başarmak zorundaydım. Ve umarım beni internette aramaya karar vermezler.

Tük kafe Clinton Hill'in en güzel yerinde, ağaçlarla çevrili bir sokakta ve bir kahverengi taşın zemin katında yer alıyordu. Saksı bitkileri kaldırımını süslüyordu,

dairesel ferforje masalarla birlikte. Her biri güneşin altında oturan ve sıcak yaz gününden yararlanan müşterilerle doluydu. Omuzlarımı dikleştirdim ve kapıyı iterek açtım. Geldiğimi haber veren küçük bir zil çaldı.

Telaşlı iki barista, bir duvar boyunca kıvrılan tezgâhın arkasından yukarı baktı. İçerideki masaların çoğu boş olmasına rağmen bir sıra müşteri binanın içinden geçiyordu. Küçük, çok renkli mason kavanozları duvarları kaplıyordu ve eski paletler uyumsuz zincirler ve iplerle tavandan sarkıyordu. Kahve kokusu ani bir aromatik kafein patlamasıyla burnuma doldu.

Noah uzak köşedeki bir kapıdan kafasını uzattı. Bana ilerlememi işaret etti. Derin bir nefes aldım, kalabalığı yarararak ilerledim ve arkada ona katıldım. Bana şöyle bir baktı, beni içine aldı. Dün geceki görüşmenin aksine, güzel bir siyah pantolon, göbek deliğimi kapatan kolsuz, düğmeli bir gömlek ve basit bir çift düz ayakkabı tercih etmiştim.

"Her zamankinden daha güzel görünüyorsun," dedi. "Vay be, teşekkürler."

Hakaret etmek istemediğini biliyordum ama yine de. Önemli bir görüşmeden iki saniye önce bir kızın kendini harika hissetmesini sağlamanın yolu.

Beni boş bir koridordan geçirdi ve içinde yaşlı bir adamın oturup bir yığın evrakı karıştırdığı arka ofisin önünde durdu. İnce burnuna bir çift gözlük takmıştı ve tepedeki floresan ışığı kel kafasında parlıyordu.

Noah açık kapıya hafifçe vurdu. "Mia McNally röportaj için burada. Mia, bu Abe, *Funky Froth*'un sahibi."

Tanrım, ne aptalca bir isim.

Sahte bir gülümseme takınarak odaya girdim ve Abe'in masasının karşısındaki küçük katlanır sandalyeye tünedim. Başını kaldırıp bana baktı, elindeki kâğıt yığını yere bıraktı ve gözlüklerini burnunun üstüne doğru itmeden önce bana boş boş baktı.

"Memnun oldum Mia." Bizi yalnız bırakıp kapıyı arkasından kapatan Noah'ya başıyla selam verdi. "Noah bana barista pozisyonuyla ilgilediğini söyledi."

"Bu doğru. Hep bir kafede çalışmak istemişimdir." Yalan, yalan, yalan. Kahveyle bir alıp veremediğim yoktu ama en çok tercih ettiğim içecek değildi.

"Anlıyorum." Kâğıtları karıştırdı, bir not defteri çıkardı ve kalemini şaklattı. "Peki, bir kafede çalışma deneyiminiz var mı?"

Boğazımı temizledim. "Öyle değil ama çabuk öğrenirim. Ve memlekette bir restoranda garsonluk yapıyordum."

"Eve dönüyoruz." Kalemini iki kez daha tıkladı. "Restoranda kaç yıl çalıştınız?"

"Dört yıl," dedim. "Tüm üniversite boyunca."

"Anlıyorum. Peki son iki yıldır ne yapıyordunuz? Mezun olduğunuzdan beri bir işiniz var mı?"

Kalbim göğsümde ters döndü. İki yıl önce mezun olduğumu nereden biliyordu? Özgeçmişimi yanımda getirmiştım,

ama henüz istememişti. Noah ona söylemiş miydi? Serena hukuk fakültesine gitmek için erken mezun olana kadar aynı sınıftaydık ve birlikte büyüdüğümüzü biliyordu, bu yüzden iki kere ikiye bir araya getirmiş olmalıydı. Yine de neden Abe'e bundan bahsetmiş olsun ki?

Tedirginlik, saldırmaya hazır bir yılan gibi omurgamdan aşağı süzüldü. O eski tanıdık his kalbimi sıkıştırdı. Karşımda oturan kişinin tam olarak kim olduğumu bildiğini fark ettim. New York'a taşındığımda o dünyayı geride bıraktığımı sanmışım ama beni buraya kadar takip etmişti. Kaldırımlarda adımlarımı takip ediyordu. Lamba direklerinin arkasındaki gölgelerde gizleniyordu. Ve şimdi bir çift telli gözlük ve pırıl pırıl parlayan kel bir kafayla karşımda oturuyordu.

Serena bana gece sokaklarda dolaşan seri katilden neden daha fazla korkmadığımı sormuştu ve bunun bununla çok ilgisi vardı. Geçmişimden çok daha fazla korkuyordum. Beni cehennemin derinliklerine sürükleme eğilimi vardı.

"Üniversiteden sonra biraz ara verdim," dedim sonunda. "İngiltere'de insanlar buna boş yıl demeyi seviyor."

"İngiltere'de değiliz." Kalemimi not defterine vurdu. "Ve bir yıl yerine iki yıl aldınız."

Lanet olsun. Dişlerimi sıkarak sandalyede arkama yaslandım ve bu adama benimle ilgili önyargılarını kışına sokmasını söyleme dürtüsüyle savaştım. "Ailem bu süre zarfında birkaç kişisel sorun yaşadı."

"Detaylandırmak ister misin?" "Pek sayılmaz."

"Anlıyorum." İçini çekti ve not defterini dağınık masasının üzerine bıraktı. "Mia, bu röportajı kabul ettim çünkü Noah en iyi baristalarımızdan biri ve anladığım kadarıyla kız arkadaşıyla eski arkadaşsınız. Ama bu kişisel sorunlarıyla ilgili endişelerim yok dersem yalan söylemiş olurum. Şu anda şehirde, özellikle de Hell's Kitchen'da olup bitenleri düşününce, seni işe almakla hata etmiş olurum. Noah dün gece orada olduğunuzdan bahsetti."

Öfkelendim ve aceleyle sandalyeden kalktım. "Bekle. Hell's Kitchen cinayetlerini kastediyorsun, değil mi? O ölümlerle bir ilgim olduğunu mu ima ediyorsun? O kızları benim *öldürdüğümü* mü düşünüyorsun?"

Kollarını kavuşturdu. "Makaleleri okudum. Seni tanıyorum. sadece teknik bir hata yüzünden hapis cezasından kurtuldu."

Ellerimi masasının üzerinde birleştirdim ve ona doğru eğildim. "Mahkûm edilmememin nedeni aleyhimde sıfır kanıt olmasıydı."

"O zaman neden ifade vermeyi reddettiniz?"

Kızardım ve kalbim kaburgalarımı döverek masadan uzaklaştım. "Burada durup hakkında hiçbir şey bilmediğin bir konuda senden azar işitmeyeceğim. İşi alamadığımı varsayacağım. Bana uyar. Zaten bu bok çukurunda çalışmak istemezdim. Kahveden nefret ederim."

Bununla birlikte, ayaklarımın üzerinde döndüm ve kapıyı fırlatıp açtım. Noah ve onun şok olmuş Pikachu suratının yanından geçerek koridorda ilerledim. Biraz suçluluk duygusu uyandırmaya çalıştım. Bana bir iyilik yapmıştı ve Serena'yı bir sonraki ziyaretinde işler hiç şüphesiz garipleşecekti.

"Az önce ne halt ettin sen?" diye sordu, öfkesi sözlerinin kenarlarını çeliğe çevirmişti. "Sana bu lanet röportajı ayarlamak için bazı torpiller yapmam gerektiğini biliyorsun."

"Patronuna geçmişimden bahsedeceksen hiç zahmet etmemeliydin." Gözlerimi kıstım ve suçluluk duygusu Usain Bolt kadar hızlı bir şekilde uzaklaştı. Sahip olduğum her türlü şansı tamamen sabote etmişti.

Noah kollarını kavuşturdu. "Ona söylemedim. Seni araştırdı ve sonra bana sordu. Tek yaptığım ona gerçeği söylemekti."

Yüzümden akan tüm kan ayaklarımın etrafında birikti. "Gerçek mi? Yani benim yaptığımı düşünüyorsun."

"Sanırım Serena seni seviyor ve bu onu kör etti." Bana dikkatle baktı. "Senin yüzünden hayatını askıya aldığını biliyor muydun? Benim yanıma taşınmayı reddediyor."

ve patronlarından da çok tepki alıyor. Onu birkaç yüksek profilli davaya vermediler çünkü zeki bir muhabirin şirketleriyle senin arandaki bağlantıyı bulmasını istemiyorlar. Onunla birlikte yaşadığın sürece, ona engel oluyorsun."

"Ne?" Dünya ayaklarımın altından kayarken bir adım geri attım. "Bu doğru olamaz. Serena bana söylerdi."

Kaşlarını gözlüklerinin üzerinden kaldırdı. "Gerçekten sana söyleyeceğini ve seni böyle inciteceğini mi düşünüyorsun? Serena son derece sadıktır."

Acı kalbimi sararken gözlerimi kapattım. O haklıydı. En iyi ve en eski arkadaşımın benimle olan ilişkisi yüzünden acı çektiğini söylemesine imkân yoktu. Beni korumak için her şeyi yapardı. Ben de onun için aynısını yapardım. Her şeye rağmen hep birbirimizin yanında durmuştuk ve şimdi bunun bedelini ödüyordu.

"Buradan gitsen iyi olur," dedi Noah, sesi düşüncelerimi yarıp geçerek. "Patronum geliyor ve oldukça kızgın görünüyor."

"Evet, her neyse," diye mırıldandım ve arkamı döndüm.

"Ah, ya Mia?" dedi tam ben kapıya doğru yönelirken. Durakladım ama bakışlarımı ileriye doğru çevirdim. Şu anda ona bakmaya dayanamıyordum. "Söylediklerimi bir düşün. Serena'yı onun seni önemseydiği kadar önemsiyorsan, onun dairesinden taşınmanın bir yolunu bulacaksın."

Gözyaşlarımı kırptırarak kafeden çıkıp kaldırıma koştum. Arabalar hızla geçiyordu. Bir grup genç neşeli kahkahalar atarak tökezledi. Benim tüm hayatım durmuşken dünya devam ediyordu. O lanet olası kasıtsız adam öldürme suçlamasını nasıl atlatacaktım? Tüm dünyadaki tek iki arkadaşım, hayatını mahvettiğim ilkokul komşum ve beni sadece yemeğim için seven bir güvercindi.

Hayatım bir sepet içinde cehenneme dönmüştü.

I Serena'nın dairesine dönmeden önce birkaç saat mahallede dolaştım. O işte olacaktı, ama ben hala o küçük

Kanepe küçücük odaya sıkışmıştı. Kendimi asla kaçamayacağım bir kafeste gibi hissediyordum. Yargıç beni beraat ettirmiş olabilirdi ama yine de kendimi hapishanenin başka bir türünde bulmuştum. Ve sanki ömür boyu hapse mahkum edilmiş gibiydim.

Serena'nın evine döndüğümde eşofmanlarımı giydim, kocaman bir kase dondurmayı kaşıkladım ve biraz dizi izlemek için kanepeye yerleştim. Aklımın bir köşesinde dizüstü bilgisayarımı açıp iş arayışına devam etmem gerektiğini biliyordum ama şu anda bunun anlamsız olduğunu hissediyordum.

Bölümler gözlerimin önünden geçerken, zihnimin pastalar, yarışmalar ve İngiliz aksanlarıyla dolu bir dünyada kaybolmasına izin verdim. Kremalı sweatshirt'ümün üzerine birkaç damla çikolatalı dondurma sıçradı ve tam olarak ne yaptığımı fark edene kadar kendimi dilimi lekenin yarısına getirmiş halde buldum. Tanrım, berbat durumdaydım.

Serena'nın kapı zili sessiz daireyi cınlattığında bakeoff programını durdurdum ve gömleğimi temizlemek için bir şeyler aramak üzere banyonun küçük bölmesine daldım. Sıçradım ve başımı ecza dolabına çarptım. Alnımda bir acı titreşti. Yüzümü buruşturarak elimi başıma bastırdım ve büyük bir çürüğün oluşmaya başladığını gördüm.

Aynada kendime baktım. Evet, bir yumru vardı ve çoktan maviye dönmeye başlamıştı.

İç çekerek banyodan çıktım ve dahili telefona bastım. "Kim o?"

Tıslayan bir çatırtı ve ardından onun sesi geldi. Asla unutamayacağım bir ses. "Ben Asmodeus. Mia'yla mı görüşüyorum? Mia'ya ihtiyacım var.

sizinle birkaç dakika konuşmak istiyorum."

Tökezleyerek geri çekildim ve sanki çok yaklaşırsam beni ısıracakmış gibi dahili telefona baktım. Kalbim titreyerek zemini geçtim ve başımı pencereden dışarı uzattım. Yangın merdivenindeki çıtaların arasından onu gördüm. İşte oradaydı, düşük belli kot pantolonu ve dar siyah gömleği vardı. Gün ışığında, gölgeli kulübünde olduğundan daha da iştah açıcı görünüyordu.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Birden başını geriye attı ve bana baktı. "Merhaba Mia. Beni içeri alacak mısın?"

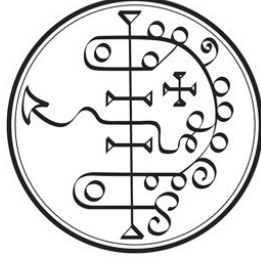
"Lanet olsun." İçeri daldım ve gözden kaybolmak için çömeldim. Beni bu halde görmesine izin veremezdim. Üzerimde lekeli bir eşofman vardı ve alnım morarmıştı. Berbat görünüyordum.

Bunun ne önemi var ki?!

Bu, muhtemelen böyle göründüğüm için bana iş vermeyen pislikti. *Ugh!* Neden buradaydı ki?

"Mia!" diye seslendi. Sesi tam kulağımın dibindeymiş gibi geliyordu. Sıçradım ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak pencereden uzaklaştım. Belki de buraya iş için gelmişti. Artık istediğimden değil. "Bana sadece beş dakikanı ayır."

Her ne kadar onu geri çevirmek istesem de merakım hevesli küçük başını kaldırdı. Beş dakika. Ve sonra gitmesi gerekiyordu. Kararımı tekrar gözden geçiremeden düğmeye bastım ve onu binaya aldım.

H beni görür görmez kaşları kalktı. Asmodeus, son ad her neyse, sanki buranın sahibiymiş gibi Serena'nın daireesine girdi. Üstüne oturan tişörtü yontulmuş kaslarını öne çıkarıyordu ve çenesinin kesimi keskin olarak a Bıçak. Her şey hakkında onu görünüyordu Zahmetsiz, sanki yataktan bu şekilde kalkmış gibi.

Belki de
öyleydi.
Ondan nefret
ediyordum.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye sordu küçük stüdyoyu incelemek için dönerken. Belli ki buranın kendisine ve elmas kaplı süslü kuş kafeslerine layık olmadığını düşünüyordu. Banyosu muhtemelen bundan daha büyüktü. "Sana benzemiyor."

Tamam.

"Burası arkadaşımın evi. İş ararken burada kalmama izin veriyor." Kollarımı kavuşturdum ve ona karanlık bir bakış attım. "Neden buradasın, Asmodeus?"

"Kanepede mi uyuyorsun?" Buruşuk battaniyeyi, boş dondurma kâsesini ve uyumsuz yastık yığınının fark etti. Gözleri gömleğimdeki kahverengi lekeye kayınca kızardım. Eğer onu etkilemeyi umduysam, şimdi kesinlikle etkilemeyecektim.

Neyse ki onu etkilemek istemiyordum. Pisliğin tekiydi.

"Başka nerede uyuyabilirim ki? Onu kendi yatağından atacak değilim, değil mi?"

Bana doğru bir adım atarken kaşları çatıldı. Bir parmağını yanağıma doğru kaldırdı. Isı, ipeksi gölgeler gibi tenimde fısıldadı. "Yüzüne ne oldu?"

İrkildim. "Kafamı ecza dolabına çarptım. Şimdi lütfen bana burada ne halt ettiğini söyler misin?"

Dudaklarının arasından eğlenen bir gülümseme fısıldadı. "Seninle dün gece seçmelerine katıldığın iş hakkında konuşmak istiyordum."

"Gerek yok. Beni zaten reddettin."

"Kararım konusunda aceleci davranmış olabilirim."

Ona düz bir bakış attım. "Şaka yapıyor olmalısın."

Parmaklarını duvarda gezdirerek küçük daireyi adımladı. Pencereye ulaştığında dışarıya, Serena ve benim oldukça başarısız bir şekilde bitki yetiştirdiğimiz saksılara baktı. "Dışarıda bir güvercin var, çok umutlu görünüyor."

"Adı Hendrix. Öğle yemeğini istiyor."

Asmodeus kıkırdadı. "Brooklyn güvercinine geçtiğimiz yüzyılın en büyük şarkıcılarından birinin adını mı verdin?"

"En azından *biraz* zevk sahibisin. Bunun ötesine geçememiş olman çok yazık."

"Ne zamandır iş arıyorsun, Mia?" Bana doğru döndü ve buz gibi bakışlarındaki yoğunluk omurgamdan aşağı bir ateş kovanı gönderdi.

Yutkundum. "Çok uzun."

"Başarısızlığınızın görgü kurallarını tamamen göz ardı etmenizle bir ilgisi olabileceğini düşünüyor musunuz?"

Gözlerimi kısmıştım. "Bak, dün gece *bana* hakaret *ettin*. Ve şimdi buradasın, zamanımı boşa harcıyorsun. Yine. Yapacak başka işlerim var, biliyorsun."

Gözlerini duraklatılmış Netflix programına dikti. "Ah evet. Öyle görünüyor."

"Her neyse. İşine bak artık. Sen neden buradasın?" Ellerimi havaya kaldırdım ve ona doğru hışımlla yürüdüm. "Sakın bana buraya kadar beni kışkırtmak için geldiğini söyleme. Çünkü eğer durum buysa, o zaman defolup gidebilirsin."

"Buraya sana iş teklif etmeye geldim," dedi kolayca, neredeyse hiç atlamadan.

Yerin ortasında durdum ve bakakaldım. Bu bir tür şaka mıydı? Uykuya dalmış ve kendimi tuhaf bir rüyanın içinde mi bulmuştum? "Dün gece benimle hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça belirtmiştin."

"Bu doğru değil." Aramızdaki mesafeyi silerek bir adım öne çıktı. "Yeteneğinden çok etkilendim. O zamanlar bu iş için uygun olmadığını düşünmüştüm ama dansçı rolüne fazla odaklanmıştım. Senin için mükemmel olacağına inandığım başka bir şey daha var."

Gamzeli gülümsemesi ortaya çıktı. Karnıma bir sıcaklık yayıldı.

"Farklı bir iş mi?" Sormadan edemedim.

"Bir bakıma. Yine de dans etmeni isterdim ama seni işe almamın birincil nedeni bu olmazdı."

Kulağa *hiç* de tuhaf gelmiyordu. "Açıkla."

"Önümüzdeki birkaç hafta içinde işimle ilgili bazı önemli etkinlikler var ve her biri için bir tarihe ihtiyacım var. Ne yazık ki yanımda götürebileceğim uygun biri yok ve bu potansiyel yatırımcılar birini getirmem konusunda ısrar ettiler. Yani, etkinlikler başladığında, benim randevum sen olacaksın." Kollarını kavuşturdu ve gülümsedi. "Bu arada, ücret ve bahşış kazanmak için kulüpte dans edebilirsin. Sen bana bir iyilik yapacaksın, ben de karşılığında sana bir iyilik yapacağım."

Ona göz kırptım. Onu doğru duymuş olamazdım. "Dur bir dakika. Beni bir randevuya ihtiyacın olduğu için mi işe alıyorsun?" Tamam, bu adam gerçekten de beni kandırmaya çalışıyordu.

Bana şaka yaptı. Yüzünü göremediğimi mi sanıyordu? Ve o vücudu? New York'taki herhangi bir kızı elde edebilirdi. Bu ayrıntılı komplonun amacı ne olabilir ki?

Tabii onda bir sorun yoksa.

"Bunun çok garip olduğunun farkındasın, değil mi? Olay nedir?" Bir adım geri çekilerek sordum.

"Herhangi bir engel yok. Son etkinlik ay sonundaki önemli bir balo. Ondan sonra başka bir işe geçmekte özgürsünüz ve ben de size parlak bir tavsiye mektubu yazacağım."

"Yani, seninle çıkmam için bana para ödemek istiyorsun."

"Hayır," diye karşı çıktı, parmağını kaldırarak. "Kulüpte dans etmen için para alacaksın. Karşılığında, birkaç etkinlikte bana hayran bir sevgilim gibi davranacaksın. Benden bin güneş gücünde nefret etmeyen biri."

"Sahte kız arkadaşın olmamı istiyorsun."

"Onun gibi bir şey."

"Ve neden tüm bu şeylere gitmek için gerçek bir kız arkadaş edinemiyorsun?"

"Gerçek bir kız arkadaş istemiyorum," dedi. "Bir ilişki için kafamda çok fazla şey var ve benimle ilgilenen kızların çoğu kolay bir kaçamak peşinde değil. Onlar benim paramı ve evlenmemi istiyorlar. Bu yol herkes için daha iyi."

Kaşlarımı çattım. "Bunun çok tuhaf olduğunun farkındasın değil mi?"

Omuz silkti. "Çoğu ilişkiden daha garip değil. En azından ikimiz de bundan ne elde etmek istediğimizi biliyoruz. Hiçbir duygu incinmeyecek ve kimse niyetleri yanlış okumayacak. Net bir başlangıcı ve sonu olacak."

Ayaklarımın üzerinde kaydım. Dün gece Asmodeus, kulübünde dans etmek için yeterince iyi olmadığımı söylemişti. Ve şimdi, sadece beni işe almakla kalmıyor, aynı zamanda onunla çıkmamı da mı istiyordu? Bunun hiçbir mantıklı yanı yoktu. Yine de... İlgimi çekmeden edemedim.

"Şunu açıklığa kavuşturalım, bunun seksle bir ilgisi yok, değil mi?"

Bu tuhaf anlaşılmayı neden düşündüğümü bile bilmiyordum. Sahte bir kız arkadaş mı? Hâlâ açıklamadığı bir sebepten ötürü beni küçük gören bir pislikle mi? Açıkçası, onu bu konuda kabul edemezdim.

Hell's Kitchen'da bir katil olduğundan bahsetmiyorum bile. Ya o ise.... ya o ise? Kesinlikle hayır.

Gözleri ateşle parladı ve omurgamdan aşağı garip bir heyecan fırladı. "Seks yok, ama halka açık etkinliklerde dikkatlice zamanlanmış birkaç öpücük hoş karşılanmayacaktır. Yatırımcılarımın sahte bir kız arkadaş tuttuğumu düşünmelerini istemem, değil mi?"

"Hayır," dedim gözlerimi devirerek. "Çünkü bu seni yalnız bir piç gibi gösterir."

"Dikkatli ol," dedi hınzır bir gülümsemeyle, bana doğru bir adım daha atarak. "Bunu kabul edersen, senin patronun olurum. Ve patronuna saygısızlık etmek istemezsin, değil mi?"

"Eğer," dedim aynı derecede kötü görünmesini umduğum bir gülümsemeyle. "Benim de senin kadar çaresiz olduğumu varsayıyorsun."

Kaşlarını kaldırdı ve etrafına bakındı. "Sen değil misin?"

Ugh. Beni orada yakaladı. Lanet olsun ona. Böyle bir fırsatı bir daha ne zaman yakalayabilirdim ki? Asmodeus'u dışarıda bırakırsak, iş neredeyse gerçek olamayacak kadar iyiydi. Sadece birkaç randevuydu ve dans etmeyi seviyordum. Tek sorun sadece bir ay sürecekti olmasıydı.

Bu bana kendi dairem için para biriktirmeme yetecek kadar para verecek miydi? Serena'nın saçından kurtulmam ne kadar sürer? Noah'nın sözleri zihnimde yankılandı. Serena avukat olmak için hayatı boyunca kışını yırtmıştı. Benim yüzümden işini kaybederse.

"Sadece bir sorum var," dedim ayaklarımın üzerinde kayarak. "Bu daireden bir an önce çıkmam gerekiyor. Bana maaş bağlayabilmeniz bir yolu var mı?"

Nefesimi tutarak onun karanlık bakışlarıyla karşılaştım. Bu cesur bir istekti. Başka bir durumda asla böyle bir şey istemezdim, hele de yeni bir patrondan. Ama bu konuda hiçbir şey normal değildi. Kız arkadaşı gibi davranmam karşılığında onun için çalışmamı istemişti. Cesur olmak için bir zaman varsa, o da şimdiki zamandı. Serena'nın dairesinden ne kadar çabuk çıkabilirsem o kadar iyiydi.

Dudakları kıvrıldı ve yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Bundan daha iyisini yapabilirim. Çatı katımda bir misafir odam var. Benim için çalıştığın sürece orada kalabilirsin, bu da gelişmekte olan ilişkimize fayda sağlayacaktır. İnsanların bizi binadan birlikte çıkarken görmesi iyi olur."

"Um. Şimdi ne diyeceksin?" Elbette onu doğru duymamıştım. "Sen de Manhattan'da olursan daha iyi olur," dedi.

sanki ben bir şey söylememişim gibi devam etti. "Böylece gece geç saatlerde eve metroyla gitmek zorunda kalmazsın." Sesi daha düşük bir oktava düştü. "Sokaklar şu anda çok tehlikeli."

Tüylerim diken diken oldu.

"Evet, tehlikeliler," dedim cesurca ona doğru ilerleyerek. "Dışarıda *bir* psikopat kızları öldürüyor ve sen benden senin yanına, *bir yabancının* yanına taşınmamı mı bekliyorsun? Ve *yatılı* kız arkadaşınmışım gibi davranmamı mı?"

Yüzü taşa döndü. "Anlıyorum. Mia, eğer benim bir katil olduğumu düşünüyorsan, bu iş burada biter. Benim işim güven üzerine kuruludur."

Başını sallayarak etrafımdan dolaştı ve kapıya doğru bir hamle yaptı. Gidişini izlemek için döndüm, içimde panik çiçekleri açıyordu. Bu işin peşini bu kadar kolay bırakacaktı. Bu işe ondan daha çok ihtiyacım vardı ve o da bunu biliyordu. Bir sürü kız onun sahte randevusu olmak için sıraya girecekti. Onun seçenekleri vardı. Benim yoktu.

Lanet olsun ona.

Gerçekten katil o olabilir miydi? Kocaman bir sikti ve tehlikelerle doluydu ama dün gece beni yalnız yakalamıştı. Hiçbir şey olmamıştı. Eğer beni öldürmek isteseydi, bir şansı olurdu.

Kapıya ulaştığında iç çekerek "Bekle," dedim. Bana doğru döndü, kaşlarını kaldırdı.

"Neden temkinli davrandığımı anlıyorsunuzdur."

"Elbette biliyorum. Ama ben katil değilim Mia ve kulübümün Hell's Kitchen'da olması benim de bu işin içinde olduğum anlamına gelmez."

"Yani, muhtemelen gerçek katil *de* böyle söylerdi."

"Bir mazeretim var," dedi. "Bu zaten polise verildi. Dün gece zavallı kız bulunduktan sonra kulübe gelip bir şey görüp görmediğimi sordular. Eğer herhangi bir şüphemiz varsa, onları arayabilirsiniz. Ama bundan sonra, sadece bana güvenirsen bu işi kabul etmeni istiyorum. Ciddiyim, Mia. Sadakat ve güven benim için çok önemlidir."

Gözleri sanki sözlerini noktalamak istercesine parladı. Damarlarımda bir sıcaklık fırtınası esti ve omurgamdan aşağı tuhaf bir şekilde tanıdık bir *zonklama* indi. Bunu daha önce nerede hissetmiştim?

"Pekâlâ," dedim kendimi durduramadan aceleyle. Bu çılgınlıktı. Muhtemelen hayatımda yaptığım en mantıksız şeydi. Ama bunu geri çevirecek gücü kendimde bulamıyordum. Serena'nın dairesinden hemen taşınabilirdim ve bunun sonunda arkamda bir aylık maaşım olacaktı. Umarım onun tavsiye mektubu, birlikte geçirdiğimiz süre sona erdiğinde başka bir yerde işe alınmam için yeterli olur. Elbette, içimin rahat etmesi için hikâyesini doğrulamanın bir yolunu bulacaktım. Tam da onun gibi biriyle aynı eve taşınmak üzereydim.

yabancı, sonuçta..

Kaşları yukarı doğru kanatlandı. "İşi istediğini mi söylüyorsun?"

I başını salladı, bağırsak bükme ile

Heyecan ve tedirginlik. "Ne zaman başlayacağım?"

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Yarın."

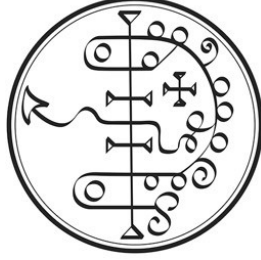
Kalbim yerinden çıkacaktı. Bu çok yakındı. "Peki ne zaman taşınyorum?"

"Beklemek için bir neden göremiyorum." Gözleri televizyona doğru kaydı. "Önemli planlarınla çok meşgul olduğunu biliyorum. Onları iptal edip bu gece taşınmayı düşünür müsün?"

Yontulmuş yüzüne bakarken dudaklarımı ıslattım. Lanet olsun, her şey çok hızlı gelişıyordu. Bunu gerçekten yapabilir miydim? Aptal mıydım? Belki de evet. Her iki açıdan da. Ama bu aylardır başıma gelen en heyecan verici şeydi.

"Sanırım bu akşama kadar eşyalarımı toplamayı başarabilirim."

"Güzel." Başıyla onayladı ve kapıya doğru fısıldadı. "Saat sekizde seni alması için bir araba ayarlayacağım."

"**A** Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"
Serena ikiz yatağının üzerine tünemiş,
toparlanmamı izlerken sordu. Uzun
sürmeyecekti.

Ailemin Nashville'deki evinden kaçarken yanımda pek bir şey getirmemiştim. Birkaç kıyafet değişikliği, benim ve kız kardeşimin on ve sekiz yaşlarımızdan kalma Polaroid fotoğrafı ve bir kova dolusu kötü anı.

"Hayır, emin değilim ama bu işe ihtiyacım var, Serena. Bu şekilde yaşamaya devam edemem. Sen de yaşayamazsın."

Serena puantiyeli yastığını göğsüne bastırdı. "Elbette yapabilirim. Sen benim en iyi arkadaşımsın, Mia. Daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim. Burada istediğin kadar kalabilirsin."

"Yük olmak istemiyorum," dedim. "Üç aydır bu şehirdeyim. Bu daire ancak bir kişiye yetecek büyüklükte ve Noah ile senin kendi evinizi istediğinizi biliyorum. Hayatınız benim yüzümden askıda."

"Beklemede mi?" Kahverengi gözlerinde hüznün titreşirken sesi fısıltıya dönüştü. "Ben olaya bu şekilde bakmıyorum."

"Ama gerçek bu, değil mi? Sen ve Noah birlikte yaşamak istiyorsunuz."

"Evet, ama..."

"Ve bunu yapmadan önce benim taşınmamı bekliyorsun." İçimi çektim ve son gömleği de siyah spor çantama attım. "Noah bana neler olduğunu anlattı."

Sertleşti ve sonra yavaşça yataktan kalktı, kolları hala yastığın etrafında kilitliydi. "**Ne** yaptı?"

"Bana, ben iyileşene kadar onun yanına taşınmayı beklediğini söyledi. saçından. Ve bana işinde neler olup bittiğini anlattı." Çantamın fermuarını kapattım ve ona doğru yürüdüm, yastığı yavaşça kollarından çekip aldım. "Bana söyleyebilirdin."

Gözlerini kapattı ve yanağından bir damla yaş süzüldü. "Sana söylemedim çünkü yapmak istediğim son şey seni incitmektir. Ve bunun olacağını biliyordum. Noah'ın bunu yaptığına inanamıyorum."

"O sadece sana göz kulak olmaya çalışıyor."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "**Ben** de **sana** göz kulak olmaya çalışıyorum. Mia, o adamın yanına taşınıp kız arkadaşımı gibi davranamazsın. Bu sadece çok tuhaf olmakla kalmaz, sana karşı tam bir pisliktir ve onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorsun. Tek bildiğimiz, haberlerde gördüğümüz seri katil olabileceği."

"O değil. Onu araştırdım. Bazı cinayetlerle aynı zamanda halk arasında görülmüş. Bu o olamaz." Ellerini ellerime aldım ve sıkıca kavradım. "Serena, seni seviyorum ve benim için yaptığın her şeyi ne kadar takdir ettiğimi bilemezsin. Bu lanet dünyada Audrey'i öldürmediğime inanan tek kişi sensin. Gidecek başka yerim yokken bana bir ev verdin. Ama artık hayatıma devam etmeliyim, sen de öyle."

"Birlikte bir ev tutabiliriz," dedi şiddetle. "Daha büyük bir yer."

"Peki bunu nasıl karşılayacağız? Benim bir işim yok." "Eninde sonunda bir tane bulacaksın."

"Peki ya Noah?"

"Artık benimle arası pek iyi değil," diye mırıldandı. "Bunların hiçbirini sana anlatmamalıydı. Bu onun suçu değildi."

yer."

"Olmayabilir. Ama eminim bunu telafi edecektir. O sadece seni önemsiyor. Tıpkı benim gibi."

Kapı zili çaldı. Ellerini bıraktım, geri çekildim ve çantamı aldım. Saat tam sekizdi ve Asmodeus'un şoförü beni almaya gelmişti. Asmodeus'un kendi *şoförünün* olmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşünmemeye çalıştım. Zaten kavranması gereken çok fazla tuhaf şey vardı.

"Demek ki gitme vaktim geldi." Çantayı omzuma attım ve gülümsedim. "Oraya varır varmaz sana mesaj atarım."

"Sen daha iyisin." Burnunu çekerek öne atıldı ve kollarını boynuma doladı. Limonlu vücut losyonunun kokusu burnuma doldu. Son üç aydır her sabah, o her duş aldığı anda aldığım kokunun aynısıydı bu. Bunu özleyeceğim. "Bana sürekli mesaj at. Her zaman neler olup bittiğini bana bildir. Herhangi bir noktada bu işten vazgeçmek istersen *beni ara*. Her zaman kalabileceğin bir yerin var."

Hüzünlü bir gülümsemeyle sırtına sarıldım. Eğer bu çılgın görevi iptal etmek zorunda kalırsam, onu arayacak gücü kendimde bulabileceğimi sanmıyordum. Eğer bu sadece Noah'la olan geleceği ile ilgili olsaydı, kararım da daha az katı olabilirdim. Ama hayatının son on yılında uykusunu, terini ve kanını kaybettiği hayalindeki kariyeri riske atmasına izin veremezdim. İsteddiği şey için daha fazla çalışan birini hiç görmemiştim. Onu yıkacak şey ben olmayacaktım.

"Seni seviyorum Serena," diye fısıldadım saçlarına. "Benim için endişelenmeni istemiyorum. Ben iyi olacağım."

A Renkli camlı, şık siyah sedan Serena'nın kahverengi evinin önündeki kaldırım boyunca uzanıyordu. Sertçe yutkundum ve umutsuzca öne doğru eğildim.

Kaçma dürtüsü mideme hücum etti. Şoför tarafındaki cam, direksiyonda oturan takım elbiseli bir adamı ortaya çıkarmak için aşağıya indi. Arabaya binmemi işaret etti.

"Merhaba Mia." Sesi bir blues şarkısının bas notaları gibi derindi. "Ben Asmodeus'un şoförüyüm. Seni eve götürmek için buradayım."

Home.

İçim sıkıştı. Yeni ikamet durumum ne olursa olsun, yeni patronumun dairesini asla evim olarak görmeyecektim. Ev ev değildi ve kendimi bir yere ait hissetmeyeli yıllar olmuştu.

Kapıyı kırarak açtım ve kendimi hazırladım. Ama Asmodeus içeride beni beklemiyordu. Pürüzsüz deri koltuklar boştu. Soğuk, klimalı hava çıplak kollarımın arasında fısıldadı. Fikrimi değiştiremeden koltuğa doğru kaydım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Sürücü arabayı hızlandırdı ve sokaklarda ilerlemeye başladı.

Şehrin içinden geçen yolculuk boyunca çok az konuştu. Arada bir koyu renk gözleri dikiz penceresine kayıyordu. Ne kadarını bildiğini merak ediyordum. Bu adam benim Asmodeus'un kız arkadaşı olduğumu mu düşünüyordu? Yoksa benim bir çalışan olduğumu ve başka bir şey olmadığımı mı biliyordu? Her iki durumda da, belli etmedi.

Bir saat sonra şoför Hell's Kitchen'ın derinliklerinde yer alan bir binanın önündeki kaldırıma yanaştı. Asmodeus'un kulübüne yakın bir yerde yaşadığını bilmeliydim. Aslında, sadece üç blok güneydeydik.

Köşede yer alan şık ve koyu renkli bina, çevresindeki diğer binaların üzerinde yükseliyordu. Büyük pencereler şehrin sokaklarına bakıyor ve güneş ışığının tadını çıkarıyordu. Döner bir kapı, mermer döşeli zeminleri ve ışıltılı avizeleriyle geniş bir lobiye açılıyordu. Arabanın içinden bile her şeyin parladığını görebiliyordum.

Kendimi neyin içine sokmuştum?

Asmodeus döner kapıları iterek geçti ve içimi eriten tembel bir gülümsemeyele kaldırımda ilerledi. Yanından koşuşturarak geçen diğer herkesten farklıydı. Muhtemelen vücuduna uyması için yapılmış gibi görünen zengin siyah takım elbisesi yüzünden. Koyu renk saçları kumaşın rengiyle uyumluydu ve parlak mavi gözlerini ortaya çıkarıyordu.

Terli avuçlarımı kotuma sürttüm. En azından dondurmalı tişörtümü değiştirmiştım.

Şoför arabadan atladı ve kapıyı açtı. Çantamı arkama alarak kaldırıma çıktım ama şoför çantamı hızla kollarımdan çekip aldı. Bütün yüzüm kızardı.

"Geri çekilmediğini gördüğüme sevindim." Asmodeus dudaklarını hınzır bir gülümsemeye dönüştürdü. "Mütevazı evime hoş geldiniz."

"Bu meskende mütevazı bir şey yok."

Asmodeus beni döner kapılardan geçirip lobiye götürürken, şoför çantamla birlikte arkamımdan geliyordu. Botlarım mermere vurdu ve kapıdaki adam podyumunun arkasından başını kaldırıp baktı. Önündeki ekrana dönmeden önce Asmodeus'a gülümseyip başıyla selam verdi. Lobinin arka duvarı boyunca sıralanmış asansörlere doğru ilerlerken etrafıma bakındım.

Sanki her yüzey her gün cilalanıyormuş gibi her şey pırıl pırıl parlıyordu. Avizeler parlak ışıklarla titriyor, krem rengi duvarları pahalı tablolar süslüyordu. Bu dairelerden birinin ne kadar tuttuğunu tahmin edemiyordum ama bir gece kulübü sahibinin maaşından çok daha fazla olması gerektiğini biliyordum. Değil mi?

Asansör bizi en üst kata çıkardıktan sonra Asmodeus'u çatı katındaki dairesine kadar takip ettim. Şokumu bastırmaya çalıştım. Her şey şık ve siyahtı. Lüks alan, pırıl pırıl şehir ışıklarının manzarasını sunan tavandan tabana pencerelerle son buluyordu. Onlara doğru ilerledim ve elimi cama bastırdım. Benim

Çok uzaktaki caddeye bakarken nefesim boğazımda düğümlendi.

Asmodeus yanıma geldi ve bakışlarımı takip etti. "Geceleri New York gibisi yoktur. Evine hoş geldin."

Hayranlığımın üzerine karanlık çöktü. Gözlerimi kısıtım ve pencereden uzaklaştım. Göz ucuyla kapının yanındaki çantamı gördüm. Şoför onu bırakmış ve beni yeni patronumla ve onun gamzeli gülümsemesiyle baş başa bırakmıştı.

"Burası evim değil. Sadece bir aylığına buradayım." Ses tonum istediğimden daha sertti ama bu adam sinirlerimi gerçekten germiştir.

"Bir şey değil, Mia." İç geçirerek mutfağa doğru yürüdü. Açık kat planı sayesinde dairenin büyük bir kısmı tek bir alanda bulunuyordu. Oturma odası, yemek odası ve mutfak birbirini besliyordu. Ana odadan çıkan üç kapı vardı. Asmodeus mutfakta hışırdarken, merakımın beni kapılardan ilkinde götürmesine izin verdim. Kapıyı kırıp açtım ve içeriye baktım. Lüks bir banyo bana bakıyordu. Bir köşede pençeli bir küvet duruyordu ve ortasından yağmur duşu başlığı sarkıyordu. Bitkiler tüm odayı kaplamış, zeminden sızıyor gibi görünen garip nemli bir sıcaklığın tadını çıkarıyorlardı.

Kapıyı kapattım ve bir sonraki odaya geçtim. İçeriye baktığımda, siyah ipek çarşafların altına gömülmüş devasa bir yatak gördüm. Pencerele koyu renk perdelerle tamamen kapatılmıştı.

"Orası benim yatak odam. Senin değil." Sesi tam kulağımın dibindeydi ve omurgamdan aşağı bir şey sıçradı. Sıçradım ve kalbim küt küt atarak yana döndüm. Pislik herif bana mı yaklaşmıştı? Ama hayır... Asmodeus hâlâ mutfaktaydı ve iki uzun bardağa biraz cin dolduruyordu.

Kanım damarlarımda hızla akarken ona göz kırptım. "Bunu nasıl yaptın?"

Gözlerini içkilerden kaldırdı. "Ne yapmak?"

"Sen..." Sanki bir saniye önce oradaymış gibi yanımdaki noktayı işaret ettim. "Senin sesin. Sanki tam yanımdaymışsın gibi geliyordu."

Kaşları çatıldı ve başını salladı. "Yorgun olmalısın. Hızlıca bir şeyler atıştırırsak, sonra da erkenden yatsan nasıl olur? Ne de olsa yarın yeni işindeki ilk günün."

"Gece on bire kadar başlamayacağımı sanıyordum."

"Erken gelmeniz, bazı evrakları imzalamanız ve diğer dansçılarla bazı şeyleri gözden geçirmeniz gerekecek." Tezgâhtan iki tabak aldı ve onları yemek masasına taşıdı. "Ve seni birkaç kıyafet için alışverişe götürmemiz gerekecek."

"Affedersiniz?" Masada ona katılırken sordum. "Kıyafetlerimin sizin süslü kulübünüze uymadığını mı ima ediyorsunuz?"

"Ben de tam olarak bunu *ima* ediyorum." İçkiyi tabağımın yanına bıraktı ve kaşlarını çatı. "Her şeyi hakaret olarak algılıyorsun Mia, kendi sözlerinin nasıl anlaşıldığını düşünmeyi bırakmadığın zaman. Kulübümde dans ederken *bunu* giyemezsin. Gömleğinden sarkan iplikler var."

Önümdeki tabağa ters ters baktım. Bir biftek ve tereyağı sürülmüş patates vardı. Kendime rağmen midem guruldadı ve sandalyemden kalktım. "Hem görünüşüme hem de kıyafetlerime hakaret ettin. Buna nasıl tepki verirsiniz?"

"Bazı işler üniforma gerektirir. Bir kulüpte dansçı olmak da bunlardan biri." Sinirli bir iç çekişle içkisinden uzun bir yudum aldı. "Yeni ortaklığımızın şerefine birlikte güzel, keyifli bir ilk akşam yemeği yiyebileceğimizi umuyordum ama kavga çıkarmaktan başka bir şey yapacağını düşünecek kadar aptalmışım."

"Haklısın. Seninle yemek yemek istemiyorum." "Güzel."

Bana acı bir gülümseme verdi ve bu sefer Yanaklarında gamzeler belirdi. "Ben de özellikle seninle akşam yemeği yemek istemiyorum. Aslında bundan korkuyordum."

Gözlerimi kısarak masadan kalktım ve çantamı kaptım. Kontrol etmediğim tek kapıyı işaret ettim. "Sanırım bu benim odam."

"İşte bu." Bıçağını ve çatalını aldı ve bifteğinden bir parça kesti, benim tabağım ise masanın üzerinde terk edilmiş bir şekilde duruyordu. "Kendine gösterebilirsin. İyi uykular, Mia."

Çantamın askısını sıktım ve hışımla odaya girdim. Kapı arkamdan sıkıca kapandığında endişeli bir nefes verdim. Önümde diğerinden daha rahat, geniş bir alan uzanıyordu. Mermer zemine kalın bir halı serilmişti ve perdeler açılarak şehrin ötesini gösteriyordu. Çantamı bıraktım ve botlarımı tekmeleyerek kral boy yatağa kıvrıldım. Gözlerimden yaşlar dökülürken ipek çarşaflar yanağıma sürtündü.

Ben burada ne yapıyordum? Hayatım nasıl bu hale gelmişti? Etrafım ıslık ıslık, pırıl pırıl şeylerle çevriliydi ama yine de kendimi hiç bu kadar kopuk hissetmemiştim. Çok sessizdi, ürkütücüydü. Taksi kornalarının sesi uzak ve sessizdi. Kamyonların gürültüsünü ya da metronun tıkırtısını duyamıyordum. Her şeyin çok üzerindeydik.

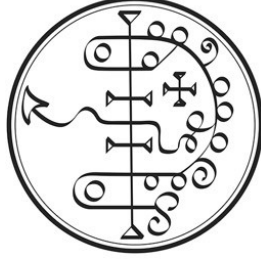
Kapı çalındı. Gözlerimi sıkıca kapatıp duymamış gibi yapmaya çalıştım ama yeni patronumu görmezden gelmenin hiçbir yararı olmayacaktı. Böyle devam edersem, beni kovmasını engelleyecek hiçbir şey yoktu. Ağır bir iç çekişle yataktan kalktım ve kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açtığımda Asmodeus ortalıkta görünmüyordu.

Kaşlarımı çatarak kapıyı tekrar itmeye başladım ama gözümün ucuyla bir şey parlayınca durdum. Bakışlarımı yere indirdim ve midem bulandı. Yemek tabağını benim için oraya bırakmıştı.

Karanlık, sessiz çatı katında etrafıma bakındım. Gece kulübüne gitmek için ayrılmış olmalıydı. Ve tabağımı fırlatıp atmamıştı. Diz çöktüm, yemeği aldım ve kapıyı kapattım.

"Bu senden hoşlandığım anlamına gelmiyor," diye mırıldandım kendimden başka kimseye yüksek sesle. Ama sonra içimde aynı ürpertiye hissettim.

Omurgam tekrar aşağı indi ve beni duyup duymadığını merak etmekten kendimi alamadım.

"S Burayı görmezden gel." Asmodeus elindeki panoyu masanın diğer tarafına itti ve ofis koltuğuna yaslandı. Gözlerim kâğıdın üzerinde gezindi. Kağıtta

Yirmi sayfalık bir kontrat gibi görünen bir şeyin sonunda. Gözlerim bulanıklaşarak hepsini çevirdim. İmzam onunkinin hemen altında, kapıya kazınmış aynı *Cehennem* sembolünün yanında yer alıyordu.

"Bu biraz fazla abartılı görünüyor," dedim sonunda, panoyu masanın üzerine koyarken. "Ve muhtemelen hepsini okumam gerekiyor."

"Standart bir iş sözleşmesi," diye yanıtladı kaşlarını çatarak. "İsterseniz acele etmeyin. Ne yazık ki bu, bu gece işe başlayamayacağınız anlamına geliyor. Bunun yerine sizi hafta içinde başka bir gün için listeye almam gerekecek."

İçimi çektim ve kalemi elime aldım. "Sorun değil."

Adımı satıra yazarken vücudumda garip bir *titreşim* oldu. Sanki biri koluma elektrik yüklemiş gibiydi. Yüzümü buruşturarak imzalamayı bitirdim ve kalemi masanın üzerine fırlattım.

"Sorun nedir?" Asmodeus gülümseyerek sordu. "Hiçbir şey, sanırım sadece bir şok geçirdim." Kolumu sıktım ve panoyu ona doğru itti. "İşte. Mutlu

"Şimdi mi?"

"Memnun oldum." Ayağa kalktı ve ofisinin dışındaki koridorda onu takip etmemi işaret etti. O öğleden sonra verdiği sözü yerine getirmiş ve beni alışverişe götürmüştü. Sonunda, öfkeyle bana kulübünde dans ederken giymem için üç kıyafet alana kadar her küçük şey hakkında tartışmıştık. Her birinden nefret ediyordum. Kıvrımlarımı vurgulayan siyah kumaştan küçük askıları vardı ama yanlış bir hareket yaparsam ciddi bir gardırop arızası yaşayabilirdim.

Beni koridordan geçirdi ve yarım düzine adamın katlanır bir masanın etrafında kümелendiği yan odaya götürdü. İçeri girer girmez sessizleştiler ve onlara bakmamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Hepsi uzun boylu ve kaslıydı, yontulmuş göğüslerini ve pazularını gizlemek için çok az şey yapan dar tanklar giyiyorlardı. Aslında, amacın bu olduğuna dair bir his vardı içimde.

"Bunlar senin dansçıların mı?" diye sordum, sesim her kelimedede daha da yükseliyordu. Farklı türde bir dansçıya ihtiyacı olduğunu söylemesine şaşmamalı. Erkekleri kastetmişti! Çok kaslı, çok uzun boylu, çok muhteşem erkekler.

Çocuklar birbirlerine bakıp gülüştüler. Asmodeus yanımdan kıkırdadı ve o gamzeli gülümsemesi nadiren ortaya çıktı.

"Bunlar dansçılar değil, Mia," dedi Asmodeus. "Onlar kulübün fedaileridir."

"Oh." Yanaklarım kızardı. "Bu mantıklı."

Kapıya en yakın olan adamın uzun siyah saçları kulaklarının etrafında kıvrılıyordu ve kocaman sol pazusunun üzerinde kıvrılan özenli bir dövme vardı. Kaşlarını bana doğru salladı. "İstersen senin için bir gösteri yapabilirim."

"Caim," diye uyardı Asmodeus tehlikeli bir sesle. "Mia'yla flört etmek yok. O benim *kız arkadaşım*, unuttun mu? Şu andan itibaren, etrafta kimse yokken bile bunu hatırlamamız gerekiyor. Aksi takdirde, önemli olduğunda unutabiliriz."

Demek bu adamlar sahte kız arkadaş olayını biliyorlardı. Bildiğim iyi oldu. Yani, bu onun güven çemberinin içinde oldukları anlamına geliyordu. Muhtemelen iyi bir şey. Potansiyel yatırımcılarıyla olan olayların üstüne bir de günlük olarak ne kadar iyi rol yapabileceğimi bilmiyordum.

"Merhaba Mia." Caim bana parlak bir gülümseme fırlattı. "Çılgınlar evine hoş geldin. Kemerlerinizi bağlayın. Hayatın alt üst olmak üzere."

"Onu korkutma Caim," dedi adamlardan bir diğeri. Kızıl saçları ve imkansız olsa da aynı renkte olduğuna yemin ettiğim gözleri vardı. İnsanların gözleri turuncu olamazdı, değil mi? *Lens olmalı*. Sesi sert ve kabaydı, hem Caim hem de Asmodeus'a tezat oluşturunuyordu. "Eğer bu işi başarmak istiyorsak, onun burada kalmasına ihtiyacımız var, gecenin karanlığında çılgınlıklar atarak kaçmasına değil."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Bu Phenex," dedi Caim başparmağını kızıla doğru sallayarak. "Abartmaya yatkındır."

Phenex gözlerini devirdi ve Caim'in koluna kardeşçe bir yumruk attı. Hemen ikisi de tartışmaya başladı.

İlk kez değil, tam olarak ne için kaydolduğumu merak ettim. Bu adamlar yeterince arkadaş canlısı görünüyordu, ama cehennem gibi gergindiler.

Boğazımı temizledim ve gülümsemeye çalıştım. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum çocuklar. Yani, biliyorsunuz..." Asmodeus'a baktım.

Caim başını sallayarak, "Kız arkadaş anlaşması," diye tamamladı. "Elbette yapıyoruz. Planı birlikte yaptık. Aslında bu Valac'ın fikriydi."

Bakışlarını takip ederek uzak köşedeki, yarısı gölgeler içinde saklı adama baktım. Ağarmış beyaz saçları ve kaslarını sıkıca sarmış gibi görünen soluk bir teni vardı. Onunla ilgili bir şey tehlike çılgılığı atıyordu ve ensemdeki tüm tüyler diken diken olmuştu. Gözlerinin akı

görünüyordu için Pierce benim Ruh.Birdenbire,
ve dişler . anılarım zihnimi delmekle tehdit
ediyordu. Ürperdim.

Caim içini çekti ve gözlerini devirdi. "Kes şunu, Valac."

Kafa karışıklığı içimde dalgalandı ve anılarım göz kırptı.
"Neyi durduracaksın?"

"Yok bir şey," dedi Asmodeus dirseğimi eliyle
yakalayarak hızla. "Seni şimdi diğer dansçıların yanına
götürmem gerekiyor. Gece için bilmen gereken her şeyin
üzerinden geçecekler.Bu çok olacak konuşmak senin
kulaklar kapalı Eğer Biz kal daha uzun süre."
Hepsine karanlık bir bakış fırlattı. "Uslu durun." "Hoşça kal
Mia!" Asmodeus beni odadan dışarı sürüklerken Caim
seslendi. Ayaklarımız koridora değdiğinde kaşlarımı çatarak
ona baktım ve dirseğimi tuttuğu yerden çektim. Kendisini
koridorun sol tarafından takip etmemi işaret etti ve
Birbirimizin yanına düştük. "Beni
idare etmek zorunda değilsin."

"Saat neredeyse dokuz oldu. Kulüp yakında
kalabalıklaşacak ve vardiyalı için hazır olman gerekiyor."
Bana bakmadı bile ve sözlerini sanki dikenliymiş gibi
savurdu. Onu bir şekilde kızdırmış mıydım? *Yine mi?*

"Ben şimdi ne yaptım?"

Bakışlarını bana doğru çevirdi. "Caim'e biftek yemiş gibi
bakıyordun."

Homurdandım, sözlerinin şokuyla neredeyse kendi
ayaklarımın üzerinde tökezliyordum. "Dur bir dakika.
Fedailerinizin pek de çirkin olmadığını fark ettiğim için mi
kızgınsınız?"

"Onlardan uzak dur, Mia."

"Pardon? Beni onlarla tanıştıran sizdiniz."

"Belli ki bu bir hataydı."

Hatanın en başta bu tuhaf anlaşılmayı kabul etmem
olduğunu düşünmeye başlamıştım. Gözlerimi devirerek
önümdeki geceyi düşündüm. En azından onunla çalışmak
zorunda kalmayacaktım. Bir kafesin içinde gece boyunca
dans ediyor olacaktım. O ise... kulüp sahipleri ne yapıyorsa
onu yapıyor olacaktı. Muhtemelen selamlaşıyor

en değerli konuklarıyla ve Grammy'nin son kazananlarıyla dirsek teması kurdu.

Koridorun sonunda Asmodeus bir kapıyı iterek açtı ve beni dansçıların soyunma odasına ve canlı bir enerji selinin içine soktu. Kızlar duvarı saran ince bir masa boyunca oturmuş, yarı kostümlü ve parlak ışıklı aynaların önünde makyaj yapıyorlardı. Her biri nefes kesici güzellikteydi, sanki bir derginin sayfalarından fırlamış gibiydiler.

Odayı tararken kalbim daraldı. Elmaslar kulak memelerini süslüyordu. Elbiseleri küçük ama şık, saçları parlak, yüzleri berrak ve parlaktı. Asmodeus yanılmamıştı. Ben bu kızlara uymuyordum. Onlar muhteşemdi.

Asmodeus yanımdan gür bir sesle, "Herkes," diye seslendi. Geveze kızların hepsi sustu ve bana doğru bakmaya başladılar. "Mia ile tanışın. Kendisi en yeni dansçımız."

Masanın yarısında oturan bir kız parlak kahverengi gözlerini üzerimde gezdirdi. "Allison'ın yerine gelen o mu?"

"Bu doğru."

Kızların hepsi birbirlerine tedirgin bakışlar attı. Hmm. Kaşlarımı çattım. Bu garipti. Kimdi bu Allison denen kız ve neden hepsi ondan bahsedilince kusacakmış gibi bakıyordu?

Kız Caim'in sözlerini tekrarlayarak, "Eh, çılgınlar evine hoş geldiniz," dedi. "Ben Priyanka. Kafeste benim yanımda dans edeceksin. İçeri gel. Seni hazırlayalım."

Asmodeus yanımdan kayboldu ve kısa sürede etrafım mükemmel giyimli kızlardan oluşan bir grup tarafından sarıldı. Beni bir sandalyeye oturtular ve genellikle temiz olan yüzüme bol miktarda makyaj yaptılar. Fazla tartışmaya vakit yoktu. Gecenin nasıl geçtiğini, kafesler için ne zaman hazır olmamız gerektiğini ve mekanın müşterilerine nasıl davranmamız gerektiğini anlattılar.

Bana işin özetini anlattıklarında, kafeslere tırmanma ve dans etme zamanı gelmişti.

Avuçlarım terlemişti ve kalbim göğsümde telaşlı bir şekilde atıyordu. Kendimi tamamen aptal durumuna düşürmek üzereymişim gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Ama kafese tırmandığımda ve zeminin titreyerek uzaklaşmasını izlediğimde, garip bir sakinlik duygusu üzerime yerleşti. Ve böylece dans ettim. Saatlerce. Dakikaların nasıl geçtiğini bile fark etmedim, ta ki aniden gece bitene ve gitme vaktim gelene kadar.

Bahşiş olarak üç yüz dolar bile kazanmıştım.

Bir tomar parayı sayarken gülümsedim ve çantama attım. Priyanka yanıma yaklaştı ve sırtıarak bana beşlik çaktı. "Bu gece harikaydın Mia. Kalabalık sana bayıldı. Az'ın senden hoşlanmasına şaşmamalı."

Midem bulandı ve gecenin coşkusu ani bir düşüşe geçti. "Benden hoşlandın... yani, bilirsin?"

"Sen ve Az hakkında mı? Ha. Sanki kendine bir kız arkadaş bulup bunu sır olarak saklayabilirmiş gibi. Herkes bundan bahsediyor. Yüz yılı aşkın bir süredir kız arkadaşı olmadı." Boğazını temizledi. "Çok uzun zamandır."

Kızardım ve içimde garip bir gurur duygusunun kabardığını hissettim, ki bu tamamen saçmaydı. Onun gerçek kız arkadaşı değildim ki. Kız arkadaşı olabilmem için ondan hoşlanmam gerekirdi. Bu haliyle, onun varlığına zar zor tahammül edebiliyordum.

"Aww, şuna bak." Priyanka sırtıttı ve yanağıma dokundu. "Yüzün kızarıyor. Dikkatli olsan iyi olur tatlım, yoksa o adama sıırıslıklam aşık olacaksın."

"Merak etmeyin. Bunun gerçekleşme tehlikesi olduğunu sanmıyorum." Sandalyenin arkasından ceketimi aldım ve elbisemin üzerine geçirdim. Dans pistinden çıkarken Asmodeus'un bir masadaki müşterileriyle derin bir sohbeta daldığını gördüm. Bölmemeliydim ve dairesi sadece üç blok ötedeydi. O burayı toparlarken ben de geri yürüyecektim. Tabii ki güvenilir biber gazı kutumla. Bir kız asla çok dikkatli olamaz.

"Hep böyle deriz, değil mi?" Priyanka sandalyeye yerleşti ve çantasından birkaç makyaj mendili çıkardı.

"Seninle tanışmak harikaydı Mia. Yarın gece görüşür müyüz?"

Ben de gülümsedim. "Yarın görüşürüz."

Diğer kızlarla -Lexi, Ramona, Ellen, Piper ve Willow- vedalaştım ve kulübün yan kapısını buldum. Hâlâ ön tarafta dolaşan ve dışarıda sigara molası veren birkaç müşteri vardı. *Infernal'ın* kapanmasına daha bir saat vardı ve gece kuşları daha yeni başlıyor gibi görünüyordu.

Hafif bir gülümsemeyle köşeyi döndüm ve botlarımı güneye doğru çevirdim. Bu gece o kadar da kötü geçmemişti. Yeni arkadaşlar bile edinmiş olabilirdim. Serena'yı ne kadar sevsem de ona bu kadar güvenmek adil değildi. Eğer yeni bir şehirde, yeni bir hayatta başarılı olacaksam, başka insanlarla tanışmam gerekiyordu.

Cebimdeki üç yüz doların da bir zararı olmadı.

Bir ara sokaktan iki büyük figür belirdi. Kaldırımın ortasına doğru ilerlediler ve bana doğru döndüler. Aniden durup ağzımda pamuk toplarıyla onlara bakarken kalbim göğsümde sarsıldı. İkisi de iri yarı, kaslı ve ağır dövmeliydi. Birinin saçları kısacıktı ve diğerinden biraz daha uzundu, ama sadece bir santim kadar.

Uzun boylu olan bana doğru bir adım attı. "Merhaba Mia."

"Um." Bir adım geri çekildim ve biber gazıma uzandım.

"Korkmana gerek yok." Gülümsedi ve elini uzattı. "Benim adım Gabriel ve sizinle sadece *Infernal* ile olan yeni ilişkiniz hakkında konuşmak istiyoruz."

"Gabriel," diye tekrarladım, uzattığı eli görmezden gelerek. Kalp

Çekiç sesiyle etrafımdaki boş sokağa baktım. Geri dönüp *Infernal'a* mı koşmalıyım? Bağırmalı mıydım? Onları biber gazına mı boğmalıyım? Muhtemelen yukarıdakilerin hepsi.

"Evet, ah." Diğer adama döndü, altın saçlı, pazusu kalçamdan daha büyük bir Adonis'ti. "Bunu anlamak senin için biraz zor olabilir, bu yüzden açıklamaya çalıştığımızda lütfen çıldırma."

"Biz meleğiz," dedi altın saçlı olan, kollarını beyaz düğmeli gömleğinin üzerinde kavuşturarak. "Doğaüstü varlıklar var, özellikle de New York'ta. Etrafınız her zaman onlarla çevrili."

Gabriel arkadaşına karanlık bir bakış fırlattı. "Harika gidiyorsun, Suriel. Onu bu işe alıştırmamız gerekiyordu. İnsanlar doğaüstü varlıkların gerçek olduğunu öğrendiklerinde çılgına dönüyorlar." Bana döndü ve cesaret verici gülümsemesinin parlaklığı neredeyse kör ediciydi. "Her şey yolunda Mia. Korkmana gerek yok."

Dudaklarımı ıslattım ve bir adım daha geri çekildim. Gerçek şu ki, bu benim için yeni bir şey değildi... ama bunu onlara söyleyemezdim. Vampirlerin ve kurt adamların gerçek olduğunu çok uzun zamandır biliyordum ama doğaüstü varlıklar katı kurallara göre yaşarlar. En önemlisi? İnsanların bir *şey* öğrenmesine asla izin verme.

"Aman Tanrım. Sen delisin." Gözlerimi açtım ve yüzüme şaşkınlık ifadesi yapıştırdım. "Uyuşturucu falan almış olmalısın."

Gabriel'in gülümsemesi düştü. "Oh. Bizi zaten biliyorsun."

"Ne? Hayır. Ben-"

"Berbat bir oyuncusun," dedi iç geçirerek. "Kim söyledi sana?"

"Hiç kimse," dedim dişlerimi sıkarak. "Bunu anlamak o kadar da zor değil. Neye dikkat edeceğinizi bilerseniz her yerde kanıt var."

Bu son kısım doğruydı. Kanıtlar her yerdeydi ama kurt adamların varlığını sihirli bir *şekilde* tek başıma keşfetmemiştim. Serena bana söylemişti. Çünkü kendisi de bir kurtadamdı.

Onun değişimini kendi gözlerimle görmüştüm.

"Onu rahatsız etme, Gabe," dedi altın saçlı olan, bana dönerek. "Bize nasıl öğrendiğini anlatmana gerek yok. Burada olma nedenimiz bu değil."

"Tamam. O zaman ne istiyorsun?"

"Sizinle birlikte çalıştığınız iblisler hakkında konuşmamız gerekiyor. Özellikle de Asmodeus hakkında."

Bunun üzerine gözümü kırptım. Tedirginlik damarlarımda asit gibi yandı ve ağzım banka hesabım kadar kurudu. "Bir dakika, *iblisler* mi dedin?"

Vampirlerin, kurt adamların, düşmüş meleklerin ve Fae. Ama gerçek dünyada *iblislerin* var olmadığına eminim. Eğer var olsalardı, çılgılık atmaya başlayabilirdim. Kan emici vampirler mi? Bunu kaldırabilirim. Dişleri ve kürkü olan insan kurt-yaratıklar? O da olur. Ama yeraltı dünyasının boynuzlu canavarları? Hayır, teşekkürler. Serena bundan hiç bahsetmemiştir.

Suriel'in kaşları yukarı doğru kanatlandı. "Belki de doğaüstü varlıklar hakkında hiçbir şey bilmiyordu."

Gabriel çenesini ovuşturarak, "En azından iblisler değil," diye mırıldandı. "Yani Asmodeus'un ne olduğunu bilmiyor musun? *Infernal*'ın ne olduğunu?"

Midem bulandı. "Bana şunu mu söylemeye çalışıyorsun? *Infernal* bir gece kulübü değil mi?"

"Oh, burası bir gece kulübü." Suriel sırttı ve devasa kollarını kavuşturdu. "Sadece doğaüstü canlılar için."

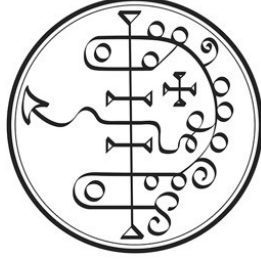
Bekle bir dakika. Zihnim son birkaç gün içinde olan her şeyi tekrar tekrar gözden geçirdi. Kapının içindeki duvardaki ünlü gülümseyen yüzler. Asmodeus'un kulübünden bahsedişindeki tuhaflık. Arka odadaki fedailerden uzak durmam konusundaki ısrarı.

Şeytanlar.

Farklı bir dansçı tipi arıyorum.

Birden her şey anlam kazandı. Bunun görünüşümle bir ilgisi yoktu, en azından tamamen yoktu. İnsan olduğum için beni geri çevirmişti. Doğaüstü bir varlığa ihtiyacı vardı.

Kulübünde dans ediyordu, yani bu gece tanıştığım diğer herkes ya kurt adam, ya vampir, ya fae, ya da... iblisti.
Oturmam gerekiyordu.

"A Orada iyi misin?" Suriel kaşlarını çattı, eğildi ve gözlerimin içine baktı. Koyu renk gözbebeklerinde parıldayan ışık zerrecikleri gece gökyüzüne karşı çok sayıda yıldız.

Kendimi dengeledim. "Evet, tabii ki. Neden olmayayım ki? Yeni patronumun gerçek yeraltı dünyasından gelen bir iblis olduğunu öğrendim ve tüm iş arkadaşlarım da öyle."

"Hepsi iblis olmayacak," dedi Gabriel. "Çoğunlukla vampirler ve fae'ler."

"Doğru," dedim kısık bir sesle.

Serena'yı hayatım boyunca tanımama rağmen, başka bir doğaüstüyle hiç tanışmamıştım. Bildiğim kadarıyla. Hayatımda o kadar sabit bir varlığı vardı ki, onun bir kurt adam olduğunu hiç düşünmemiştim bile. O sadece Serena'ydı. Elbette, vardiyalarını kontrol etmeyi öğrenmeden önce, dolunay gecelerinde onu bir mezarlık mozolesine hapsedmek zorunda kalmıştım, ama sonunda, bu bir Cuma gecesi futbol maçı kadar normal gelmişti.

New York'a taşındığından beri doğaüstü arkadaşlar edindiğini biliyordum ama beni onlarla hiç tanıştırmamıştı. Bazen kurt adam partilerine bile katılırdı. Açıkçası, ben hiç gitmedim. Var olduklarını bilmemem gerekiyordu ve bir insana onlardan bahsettiğini öğrenirlerse başı büyük belaya girerdi.

"Dinle," dedi Gabe, yumuşak sesi şokumu yarıp geçti. "Asmodeus ve kulübü hakkında bazı şüphelerimiz var. Onun ve Lejyonunun orada tehlikeli bir şeyler çevirdiğini düşünüyöruz ve bunu anlayacak kadar yaklaşmamız imkânsız. Düşmüş meleklerin onun kulübüne girmesine izin verilmiyor."

"Sen insansın. Onunla bir bağın yok," diye ekledi Suriel. "Ona bizim için göz kulak olmanı ve sana ters gelen bir şey yaptığı anda bize haber vermeni istiyoruz."

Sertçe yutkundum. "*Lejyon* mu dedin?"

"Asmodeus'un kendisi de dahil olmak üzere sadece altı kişiler," dedi Suriel küçümseyerek. "Onlara neden Lejyon demeyi sevdiğini bilmiyorum."

"Peki, ne diyorsun?" Gabriel sordu.

Bir an için tek yapabildiğim meleklerime bakmak oldu, kanım kulaklarımda uğulduyordu. İkisi de yontulmuş yüzlerine kazınmış beklenti dolu ifadelerle beni izliyordu ve yüksek formlarından garip bir güç uğultusu yayılıyordu. Nemli bir esinti omuzlarımdaki saçları hışırdattı ve beraberinde yakındaki bir çöplüğün pis kokusunu getirdi. Sokak bizim dışımızda sessiz ve boştu. Her şey ürkütücü ve *yanlış* geliyordu.

"Benden bir iblisi gözetlememi istiyorsun."

Kısa bir bakıştılar ve sonra Gabriel omuz silkti. "Hemen hemen."

"Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkındasınız, değil mi?" Onlardan bir adım uzaklaşarak sordum. "Eğer düşündüğünüz kadar tehlikeliyse, bırakın sizin için casusluk yapmayı, artık onun için çalışmak bile istemiyorum."

Gabriel, "Fazla seçeneğin olduğunu sanmıyorum," dedi. "Bir sözleşme imzalamadın mı?"

"Evet, ama demek istediğim-"

"Bir iblisle anlaşma yaptın, Mia," dedi Suriel, sesi biraz yumuşayarak. "Bundan kurtulmanın hiçbir yolu yok."

pazarlığın sana düşen kısmını yerine getirene kadar. Ruhunu kaybetmeyi göze almadıkça olmaz."

"Kaybet..." Korku ve öfke içimde bir kasırğa gibi koptu. Keskin bir nefes alarak, yanlarımda titremeye başlayan ellerimi yumruk yaptım. "Dur bir dakika. Ne diyorsun sen?"

Gabe içini çekti ve bir elini küt saçlarında gezdirdi. "Bir iblisle anlaşma yaptığında, sözleşmeyi bozarsan ruhunu kaybedersin."

Kalbim boğazıma düğümlendi ve baş dönmesi kafatasıma çarptı. Tutunacak bir şey bulmak için elimi uzattım ama sağımdaki pislik içindeki bina ve önümde yükselen meleklerden başka bir şey olmadığını hemen fark ettim. Başımı sallayarak geriye doğru tökezledim.

"Bakalım doğru anlamış mıyım. Asmodeus'un ruhum için bir anlaşma yaptığını ve bana bundan bahsetmediğini mi söylüyorsunuz?"

Suriel dudaklarını birbirine bastırdı. "Evet, Mia. Öyleyiz. O yüzden neden bir an önce durdurulması gerektiğini anlıyorsun. Sadece kötü bir varlık böyle bir şey yapabilir."

Aklımdan geçenleri düşünürken yüzümdeki tüm kan çekildi. Bir iblisle anlaşma imzalamıştım. Tamamen kötü olan ya da olmayan biriyle. Ve onunla yaşamak zorundaydım. Eğer bundan kurtulmaya çalışırsam, ruhum... tam olarak ne olacaktı? Cehenneme mi gidecekti?

Gerçekten oturmaya ihtiyacım vardı.

"Kulübün başka bir şeyi gizlemek için kullanıldığını düşünüyoruz," diye ekledi Gabriel, botları kaldırıma çarparak yaklaşırken.

Suriel başını salladı. "Haince bir şey. Belki de son cinayetlerin arkasında o vardır."

Sözleri beni şoktan çıkarırken kaşlarımı kaldırdım. "*Belki mi?* Hangi yüzyıldan geliyorsun?"

Suriel Gabriel'le bakıştı. "Şey, biz çok yaşlı."

"Ve son birkaç yüzyıl boyunca kelime dağarcığınızı güncellemeyi düşünmediniz mi?"

Suriel başını eğdi ve altın sarısı saçlarından bir tutam gözlerine döküldü. "Neden yapayım ki?"

"Boş ver." Şu anda New York'un ortasında iki asırlık düşmüş meleklerle sohbet ediyor olmam gecemin en çılgın kısmı değildi.

Gerçek bir iblisin sahte kız arkadaşıydım.

Aman Tanrım. Beynimi parçalamaya hazır bir ninja gibi aklıma yeni bir düşünce fırladığında ürperdim. Asmodeus öpüşmekten bahsetmişti. Ruhumu korumak istiyorsam *bir iblisi öpmek* zorundaydım. Normal dudakları var mıydı? Normal bir dili?

Aklımdan hoş olmayan bir düşünce geçti. Dili unut. Normal bir *aleti* var mıydı? Yoksa iblis kuyruğu gibi kürek şeklinde garip bir ucu mu vardı?

Daha da önemlisi, onun da *gerçek* bir kuyruğu var mıydı? Serena'nın bilip bilmediğini merak ettim. Ona daha sonra sormak için aklıma bir not aldım.

Asmodeus'un aleti hakkında çok fazla düşündüğümü fark ettiğimde yanaklarım yandı. Onu hiç göreceğim gibi değildim. Anlaşmamızın seksle bir ilgisi olmadığını açıkça belirtmişti.

Öyle kalsa iyi olur.

"İşte iletişim bilgilerimiz." Gabriel elime küçük bir kartvizit tutuşturdu. Beyaz zemin üzerine siyah harflerle yazılmış bir telefon numarası vardı. Başka bir şey yoktu. "Şüpheli bir şey görür ya da duyarsanız bizi arayın."

"Gerçekten de hiçbir şey olmamış gibi devam etmemi bekliyorsunuz," diye fısıldadım onlara.

İki melek hep birlikte omuz silkti.

Gabriel nazik bir gülümsemeyle, "Başka bir seçeneğin yok, Mia," dedi. "Sadece ne yaparsan yap, onu

Kızgın. Oh, ve bunu al. İhtiyacın olabilir. Sadece... sende olduğunu öğrenmesine asla izin verme, tamam mı?"

Elime pırıl pırıl parlayan bir mühür yüzüğü bıraktı. İçinden ince gümüş bir zincir geçiyordu. Daha yakından baktığımda, ortasına kazınmış aynı amblemi fark ettim. El ilanında olan. Kapıdaki. *Infernal'ın* sembolü.

Melekler köşede gözden kaybolurken "Harika," diye mırıldandım. Bir an için tek yapabildiğim arkalarından bakmak ve kartı titreyen parmaklarımın arasında evirip çevirmek oldu. Eğer akıllı olsaydım, doğruca metro girişine yürür, G trenine biner ve Serena'nın dairesine giderdim.

Garip bir şekilde, beni en çok ürküten şey denklemin iblis kısmı değildi. Serena'yla birlikte büyüdüğüm için doğaüstü varlıkların da tıpkı insanlar gibi çok yönlü bir grup olduğunu anlamıştım. Hepsi iyi değildi, hepsi kötü de değildi. Bu iblisleri de kapsayabilirdi... ama Asmodeus bana haber vermeden beni bir ruh sözleşmesine hapsedmişti ve bu melekler onun bir seri katille bağlantılı olabileceğini düşünüyorlardı. Şimdi, bunların hiçbirinden haberim yokmuş gibi davranmak zorundaydım.

Bunu nasıl başarabilirim ki?

Tedirginlik omurgamda hızla ilerlerken zinciri boynuma attım, ellerimi ceketimin ceplerine soktum ve yürümeye başladım. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Asmodeus kulübe geri dönmüştü ve onu alt etmek isteyen iki düşmüş melek tarafından bana yaklaşıldığından habersizdi. Bir plan yapmak için hâlâ biraz zamanım vardı. Acaba onu sözleşmeyi yırtmaya ikna edebilir miydim? İblisler hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordum, bu yüzden bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyordum. Bu şeyler ne kadar bağlayıcıydı? Eğer anlamayı bozmaya karar verirse, o zaman ruhuma ne olacaktı?

Tek bildiğim, bunu yapmak istemediğimdi. Bir işe ihtiyacım vardı ama *bu kadar* çaresiz değildim.

Öyle miydim?

Derin bir nefes alarak güneye, Asmodeus'un apartmanına doğru devam etmek yerine köşeyi döndüm. Orada olmayacaktı ama henüz o çatı katına çıkmaya hazır değildim. Zihnimi toparlayıp bir plan yapma fırsatı bulana kadar olmazdı.

Arkamda bir yerlerde kaldırımda uzaktan gelen ayak sesleri duyuldu. Tüylerim diken diken oldu. Etrafıma baktığımda bu sokağın karanlığa gömülü olduğunu fark ettim. Artık hareketli, ısıltılı gece hayatından uzaktaydım. Bunun yerine, binalar gölgeler ve karanlık pencerelerle dolu birer hayalet gibiydi. Arkama hızlıca bir göz attım ama kimse yoktu.

Görebildiğim kadarıyla kimse yoktu.

Belki de gecenin bir yarısı Hell's Kitchen'da tek başıma dolaşmak o kadar da iyi bir fikir değildi, güvenilir biber gazımla bile. Aslında, düpedüz aptalcaydı. Neden buraya yalnız gelmişim ki? Aptal. Kalbim aniden boğazıma düğümlendi, adımlarımı hızlandırdım, ancak ayak seslerinin de aynı şeyi yaptığını duydum.

Kahretsin.

Koşmaya başladım, gözlerimin kenarları yaşlarla dolmuştu. Bir araba gıcırdayarak geçti ve kaldırımın yanında ani bir duruşla sarsılırken yana doğru kaydı. Yolcu kapısı uçarak açıldı. Asmodeus dışarı fırladı, gözleri kısılmış, çenesi sıkılmıştı. Göz açıp kapayınca kadar derisinden bir gölge patlaması oldu. Ve sonra yok oldular.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırarak ileri atıldı. Boynundaki damar derisinden dışarı fırlayacak gibiydi.

Sertçe yutkunarak geri çekildim. Beni o iki meleklerle konuşurken görmüş müydü? Benden ne yapmamı istediklerini biliyor muydu? Şimdi ruhumu çalacak mıydı? Onu *yer* miydi?

İblislerin ruhlarla ne işi vardı ki zaten?

Öğrenmek istemedim.

"I..." Söyleyecek söz bulamayınca tek yapabildiğim orada öylece durmak oldu. En azından beni takip eden her kimse şimdiye kadar çoktan gitmiş olmalıydı.

"Haberleri gördüğünü sanıyordum," diye sordu parlayan gözlerle. "Hell's Kitchen'da bir seri katil var ve tıpkı senin gibi kızların peşinde Mia. Sabahın üçünde eve tek başına yürümek senin için güvenli değil. Neden bana gideceğini söylemedin? Neden öylece ortadan kayboldun?"

Bana doğru yürüdü ve güçlü eliyle nazikçe omzumu tuttu. İçimdeki her şey kaçmak için çılgılık atarken, dokunuşu içimde bir sıcaklık titreşimi yarattı. O karanlık gözler beni delip geçti ve bir an için tek düşünebildiğim onun dudakları ve gözleri oldu, meleklerle daha önce yaptığım konuşmayı hatırladım. Eğer bu sözleşmeden kurtulamazsam, bir gün onu öpmek zorunda kalacaktım. Isı, tüylerim diken diken olmuş tenimde kıvrıldı.

Sertçe yutkundum. "Ben sadece... şey, meşgul görünüyordun. Önemli bir şey olduğunu düşünmedim. Ben senin çalışanınım, tutsağın değil... değil mi?"

Bu adam bir şeytandı. Ve bana dokunuyordu. Neden hala çekilmedim?

İçini çekti ve bıraktı. "Tabii ki benim tutsağım değilsin. Ve normalde, bu büyük bir mesele olmazdı. Sadece seni eve bırakmamı bekleyeceğini düşünmüştüm. Burası güvenli değil Mia. Katil yakalanana kadar değil."

Kesin olan bir şey vardı. Eğer bu adam meleklerin düşündüğü gibi cinayetlere karıştıysa, muhtemelen böyle tepki vermezdi. Tabii beni sokakta köşeye sıkıştırdıklarını bilmiyorsa ve onları -ve beni- kokudan kurtarmaya çalışmıyorsa.

"Tamam." Ona gergin bir gülümseme verdim. "Peki... şimdi ne olacak?" "Şimdi eve dönüyoruz."

Eve. Midem sıkışmıştı. O çatı katı benim evim değildi.

"Dinle," dedim parmağımı sinirli bir şekilde kalçama vurarak. "Tüm bu Hell's Kitchen katili olayı beni biraz geriyor. Buranın şu anda yaşamak için en güvenli yer olduğundan emin değilim. Anlaşmamızdan biraz erken çıkmak istersem ne olur?"

Yüz ifadesi karardı. "Bir sözleşme imzaladınız."

"Evet, ama-"

"Bu bağlayıcı," dedi hırlayarak ve benden uzaklaştı. Arabaya doğru yürüdü, kapıyı çekip açtı ve içeri girmemi işaret etti. "Sadece bir ay, Mia. Ve tekrar tek başına sokaklara kaçmazsan, kimsenin sana dokunmayacağından emin olacağım."

"Ee, doğru." Ayaklarımın üzerinde kayarak arabanın karanlık iç kısmına baktım. "Sadece... beni bütün bir ay boyunca yirmi dört yedi koruyamazsın. Sözleşmeyi yırtıp atamaz mısın?"

Dudakları hınzır bir gülümsemeye kıvrıldı. "Yapabilirim. Eğer isteseydim. Ama istemiyorum. Şimdi, içeri gir."

"Biliyor musunuz, bazı insanlar beni o arabaya bindirmek için neden bu kadar ısrarcı olduğunuzu merak edebilir."

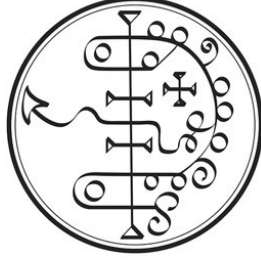
"Hayır, yapmazlar." Kapıyı sıkıca kavradı. "Çünkü bu çok mantıklı, Mia. Benden pek hoşlanmadığını biliyorum, ben de senden pek hoşlanmıyorum. Ama benim yanımda çalıştığın sürece seni güvende tutmak benim sorumluluğum. Bu saatte dışarıdasın çünkü benim kulübümde dans ediyordun. Seni eve bırakmam gerekirken başına bir şey gelmesine izin vermeyeceğim. Anladın mı?"

Asmodeus gelmeden önceki anları düşünerek dudaklarımı ıslattım. Haklı olduğunu kabul etmek bana acı veriyordu. Biri beni takip ediyordu. Hiçbir şey olmayabilirdi de. Sadece tuhaf biri. New York'ta onlardan çok vardı.

Ama tehlikede olabilirdim. Bu sokaklarda bir seri katil dolaşıyordu. Bu gece gözünü bana dikmiş olabilir. Şu anda bile beni izliyor olabilir,

Asmodeus'un beni burada yine yalnız bırakıp gitmesini bekliyordum. Ne kadar tuhaf görünse de, bir iblis daha iyi bir seçenektir.

Sonunda bir casus olacaktım gibi görünüyordu.

"G" Güneydın." Asmodeus şık siyah yemek sandalyelerinden birinde arkasına yaslandı. Koyu, ıslak saçları alnında toplanmıştı ve yumuşak

Funda grisi tişörtü kaslı göğüs kaslarına yapışmıştı. Yavaşlayarak durdum ve gözlerimdeki uykuyu sildim.

Aman Tanrım.

Birdenbire dağılmış saçlarımın ve buruşmuş eşofman altımın farkına vardım. Neden beni hep en kötü halimle görmeyi başarıyordu? Bunun bir önemi yoktu. Bu adamı etkilemek umurumda değildi.

O bir iblis.

"Güneydın." Masaya doğru ilerledim ve bir sandalyeye oturdum. "Sabahın köründe kalkmış birine göre çok uyanık ve neşeli görünüyorsun."

Saat altıda hışırtılarını duymuştum. Ben ise öğlene kadar uyumuştum.

"Senin için birkaç şeyim var." Göz kırparak öne eğildi ve devasa bir krep yığınının üzerindeki pırıl pırıl bir aplık kaldırdı. Kabarık halkaları görünce midem guruldadı. "Ayrıca balkonda bir ziyaretçin var."

Kaşlarımı çatarak açık sürgülü kapılara doğru baktım. Kapılardan birinin arkasına siyah-beyaz bir güvercin tünemişti.

ferforje sandalyeler. Islık alarak nefesimi içime çektim ve ayağa kalktım.

"Sakin bana onun Hendrix olduğunu söyleme." "Tek ve eğsiz."

Yığından bir parça krep koparıp balkona doğru ilerlerken ağzım bir karığ açık kaldı. Hendrix'in sol gözünün üzerinde tek bir siyah nokta vardı. Bu oydu. Sıritarak ona bir krep fırlattım. Havada yakaladı ve bütün olarak yuttu.

"Nasıl?" Kendini beğenmiğ bir gülümsemeyle sandalyesinde arkasına yaslanmış olan Asmodeus'a dönerek sordum. "Beni bulamayacağı kesin."

"Güvercinler insanların onlara verdiğinden daha zekidir." Bu bir eğit şeytan iÇi olmalıydı. O aramığtı Hendrix burada. Aklıyla. Ya da başka bir şeyle. Her ne yaptıysa, gerçekten umurumda değildi. Garip bir şekilde dokunaklı bir hediyeydi. İstemeyerek de olsa ona gülümsedim.

"Onu buraya nasıl getirdiniz bilmiyorum ama tanıdık bir yüz görmek güzel."

"Bir şey değil." Krep yığınını iğaret etti. "Yemeyi unutmayın. Önümüzde büyük bir gün var. Bu gece birlikte bir partiye katılacağız. Bu bizim çift olarak ilk resmi gezimiz olacak."

Midem bulandı. Doğru ya. Bu krepleri ve güvercini açıklıyor. Yaklaşan randevumuzla ilgili haberleri vermeden önce beni yumuğatmaya alığıyordu.

Açgözlü bir sincap gibi kreplere doğru acele etmemeye alığarak yavaşça daireye geri döndüm. "ok yakında."

"Haberlerin yayılması uzun sürmedi. İnsanlar Đimdiden senin hakkında konuğuyor." Kollarını kavuğturdu. "Akıllarında tazeyken ortaya çıkmak iyi olacaktır."

"ok stratejik." Tüm tedbiri elden bırakarak sandalyeye çöktüm ve tabağı yaklağtırdım. Canı cehenneme. Bu lanet krepleri istiyordum.

"Bugün bulunduğum yere stratejik davranarak geldim," dedi. "Bildiğim tek yol bu."

"Yalnızlık çekmiyor musun?" Bir çatal dolusu krep ağzıma tıktırırken sordum. Dilimin üzerinde neredeyse eriyordu.

"Bana yakın bir sürü insan var." "Kim?"

Ben sordum.

"Dün gece tanıştığınız fedailer mesela."

Lejyon. Meleklerin onlara verdiği isim buydu. Hepsi iblis miydi? Caim, Phenex ve diğer üç adam? Eğer öyleyse bu bazı şeyleri açıklıyordu. Asmodeus kadar yoğun ve sinir bozucuydular ve Valac bana zihnimde bıçaklar sürükleniyormuş gibi hissettirmişti.

"Peki ya sen?" diye sordu, yüzünde niyetli bir ifadeyle öne doğru eğilerek. "Arkadaşların nerede?"

"Şu anda birine bakıyorsun." Bize katılmak için çatı katına uçmuş olan Hendrix'i işaret ettim. Garip bir şekilde, Asmodeus yemek masasının üzerinde bir güvercin olmasına aldırılmıyor gibiydi.

"Peki ya diğerleri?"

Bir parça krep yuttum. Midem hâlâ gurulduyor olsa da aniden artık aç değildim. "Serena'dan başka kimsem yok. Elimde sadece ben varım."

Bir sonraki sorusu için kendimi hazırladım. Ne olacağını biliyordum. Bu kaçınılmazdı. Herkes hep sorardı. *Peki ya ailen?* Konuyu açarsa ona nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Gözlerimde yaşlar oluşmadan ve dünyayı bulanıklaştırmadan nadiren ailemden, kız kardeşimden bahsedebilirdim. Ve ruhum için anlaşma yapmış olan lanet bir iblisin önünde ağlamak için hiç isteğim yoktu.

"Şey," dedi sandalyesine yaslanarak. "Şey," diye tekrarladım.

"Belki de bunu değiştirmenin zamanı gelmiştir." Sandalyesini masadan uzaklaştırırken yere sürtündü. "Sen

Etrafınızdaki insanlar tarafından daha iyi hale getirilen vahşi, değerli ve çok kısa bir hayatınız var Mia. Bunu en iyi şekilde değerlendir." İç çekerek yatak odasına açılan kapıya doğru döndü. "Günün büyük bölümünde halletmem gereken bazı işlerim var, o yüzden akşama kadar dışarıda olacağım. Kendini evinde hisset. Randevumuz için saat sekizde yola çıkacağız."

Asmodeus beni bir ağız dolusu krep ve bir sürü soruyla baş başa bırakarak yatak odasında kayboldu. Sersemlemiş bir halde sözlerini zihnimde tekrar ettim. Gerçekten de tek bir vahşi ve değerli hayatım olduğunu mu söylemişti? Ve onu boşa harcamamamı mı? Bu pek de şeytani bir söz değildi. Melekler yanılıyor muydu?

Hayır, diye düşündüm. İçimin derinliklerinde, tanıştığımız andan itibaren onunla ilgili bir şeyler hissetmiştim. Derisinden garip bir enerji yayılıyor gibiydi ve normal olmayan şeyler yapabiliyordu. O zamanlar bunu anlamamıştım ama şimdi anlıyordum. O insan değildi.

Ve bu gece ilk randevumuz vardı.

T meleklerin kartviziti cebimde bir delik açtı
olarak I tempolu itibaren bir
son . ve

çatı katından diğerine. Benden Asmodeus'u gözetlememi istediler. Doğrusunu söylemek gerekirse, bunu gerçekten istemiyordum ama merakım kollarımdaki tüm tüyleri diken diken etmişti.

Asmodeus saatlerce yok olacaktı. Onun çatı katında yalnızdım. Ya burada bir şey varsa? Mesela... onun kötü bir iblis olduğuna dair suçlayıcı bir kanıt. Ve eğer yoksa, belki bu benim titreyen sinirlerimi yatıştırırdı. Önümüzdeki ayı atlatmak zorundaydım yoksa ruhumu kaybedecektim. Büyük bir şey saklamadığını doğrulamak - iblis olmaktan daha büyük bir şey - uzun bir yol kat edecektir.

Öte yandan, bir şey bulursam melekleri arayıp her şeyi anlatabilirdim. Onu tutuklarlar ya da

Melekler ve şeytanlar barışı korumak için her ne yapıyorlarsa. Umarım beni kontratımdan çıkarabilirler.

İşte. Kendi kendime başımı salladım. Kendimi Asmodeus'un eşyalarına bakmaya ikna etmişim.

Yerde koşuştururken midem altüst oldu. Bir iblisin yatak odasını karıştıracaktım! İçten içe, bu konuda hakkım olandan çok daha fazla heyecanlandığımı biliyordum. Ama bu, kafamdaki soruların cevaplarını bulmak için mükemmel bir fırsattı. Bu şansı bir daha yakalayamayabilirim.

O cinayetlerle bir ilgisi var mıydı? Çekmecelerinde sakladığı ganimetler var mıydı? Hedef aldığı herkesin bir listesi ya da hain eylemlerini planladığı ayrıntılı bir şeması var mıydı? Farklı tipte bir boxer şort giyiyor muydu? Bilirsin, kuyruğu için. Diğer şey için değil.

Adrenalin damarlarımda dolaşıyordu, kapının kolunu çevirdim ve ittim. Kapı saldırıma karşı sağlam durdu. Kımıldamadı. Kaşlarımı çatarak tutuşumu bıraktım ve geri çekildim. Kapısını kilitlemişti.

İşte bu garipti. Ve iyi bir işaret değildi. Saklayacak bir şeyi yoksa neden yatak odasını kilitlesin ki? Orada benim görmemi istemediği ne vardı?

Kilitlemesinin başka bir nedeni olamazdı. Burada başka kimse yoktu. Beni dışarıda tutmak için kilitlemişti.

"Y Gitmeye hazır mısın?" Asmodeus kapıya seslendi ve ardından hafifçe vurdu. Boy aynasının önünde durmuş, iri gözlerle kendime bakıyordum. Asmodeus'u bütün gün görmemiştim,

Bu yüzden düşüncelerimle baş başa kaldığım çok zamanım oldu.

Bir şey saklayan bir iblisle randevum vardı.

Kendimi meşgul etmek için, bu duruma uygun giyinmişim. Standart üniformam olan kot pantolon ve bluz yerine, yanıma aldığım tek elbiseyi seçmişim. Serena'dan ödünç aldığım ve henüz geri vermediğim bir elbise.

Benden biraz daha küçüktü, bu yüzden elbise kıvrımlarımı sarıyordu. Narin dantellerle süslenmiş, kepçe yakalı küçük siyah bir numaraydı. Alt kenarı uyluğumun ortasına geliyordu, botlarımla eşleştirmek için mükemmel uzunlukta idi. Kıyafet, klas ve keskinliğin bir kombinasyonuydu ve bana bu geceyi atlatmak için ihtiyacım olan güven desteğini verdi.

Kız kardeşimin on sekizinci yaş günümde bana hediye ettiği, nereden geldiğimi ve neden burada olduğumu hatırlatan bir çift sallantılı küpe ile hepsini tamamladım. Yüzü gözümün önüne geldi. Olan onca şeyden sonra bile geriye dönüp farklı bir karar veremezdim. En azından onu kurtarmak konusunda.

"Evet, hazırım," diye seslendim aynadan dönerken. Şimdi kız kardeşimi düşünmenin zamanı değildi. Eğer düşünürsem, birbiriyle yarışan duygulardan oluşan bir çığ etrafımı saracak ve beni tüm bunların ağırlığı altına gömecekti.

Kapıyı çektim ve açtım. Asmodeus keskin bir nefes aldı ve bir adım geri çekilerek bakışlarını üzerimde gezdirdi. Minnettar bir gülümseme dudaklarının kenarlarını kaldırırken gözleri parladı. "İnanılmaz görünüyorsun."

"Oh." Kızardım, dudaklarımı birbirine bastırdım. Kendisi de o kadar kötü görünmüyordu. Koyu renk takım elbisesi kaslı vücudunu suç sayılabilecek bir şekilde sarıyordu. Rengi koyu renk saçlarına ve kesik çene hattı boyunca uzanan hafif kirli sakalına uyuyordu.

"Kimse seninle neden çıktığımı sorgulamayacak, bu kesin," dedi hınzır bir gülümsemeye.

Kızarıklığım derinleşti. Boğazımı temizledim. Daha önce hiç kimse bana böyle iltifat etmemişti. Ciddi miydi? Yoksa bu gece yaptığımız diğer her şey gibi sadece gösteriş için miydi?

"Sahte randevulara hemen başlamak zorunda değilsin,"

dedim gergin bir kahkaha atarak. "Bu iş, biz eve gidene kadar bekleyebilir.

parti."

Gözleri kararırken aramızdaki gerginlik zıpladı. "Doğru. Pratik yapmanın iyi bir fikir olacağını düşündüm."

"Gerek yok. Görünüşe göre bu işi biliyorsun. Tahminimce çok fazla kişiyle çıkıyordur." Gözlerimi kendime çevirerek koridora çıktım ve yatak odasının kapısını kapattım. Neden onun flört hayatını gündeme getirmiştin ki? Bunu duymama gerek yoktu. Başka nedenlerle ilgilendiğimi düşünebilirdi ve ben hiç de öyle düşünmüyordum.

Yine de merak ettim... iblisler ne kadar çıkıyordu? "Şey, orada yanılırsın," dedi beni odaya götürürken. çatı katı kapısı. "Ben kimseyle çıkmam. Seninle bu anlaşmayı yapmamın nedenlerinden biri de bu. Bir ilişkiye girme arzum yok."

Bir *dolaşıklık*. Kelime seçimi bana onu gözetlememi isteyen melekleri hatırlattı. Onlar yüzyıllarca yaşlıydı. Bu Asmodeus'un da öyle olduğu anlamına mı geliyordu? Belli ki öyle olmalıydı. İsmi bile bunun kanıtıydı. Peki burada kaç yaşından bahsediyoruz?

Ona sormak için yanıp tutuşuyordum ve bunu yapamamaktan nefret ediyordum. Onun ne olduğunu bildiğimi itiraf etmek zorunda kalacaktım. Ve sonra *nasıl* bildiğimi öğrenmek isteyecekti. Açıkçası ona bunu da söyleyemezdim. Tabii kızgın bir iblisle yüzleşmek istemiyorsam.

Ve eğer gerçekten de düşündükleri kadar tehlikeliyse, neler yapabileceğini kimse bilemezdi.

"Dinle." Kapıda durakladı, elini başımın arkasındaki duvara dayadı. Yaklaştığında sertçe yutkundum ve burnuma şenlik ateşinin kokusu yayıldı. Bu kokuyu daha önce onun yanındayken de almıştım ve şimdi ne olduğunu anlamıştım. O cehennemden gelmişti. Gerçek alevlerin kokusunu alıyordum. "Partide bana Az demelisin. Bana yakın olan herkes öyle der. Bana Asmodeus diye hitap edersen tuhaf karşılayacaklar."

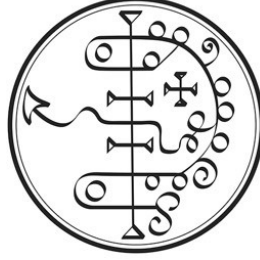
"Elbette." Keskin mavi gözlerine baktım ve midem çalkalandı. Benim için bile neredeyse imkansızdı

onlara baktığımda *kendi* adımı hatırladım. "Az o."

"Güzel." Parmağını boynuma götürdü ve tenimde gezdirdi. Karnımdan kıvılcımlar fırladı ve göğsüm ısındı. Duvara yaslanırken titriyordum, bedenim bana ihanet ediyordu. Dudakları kıvrıldı. "Ayrıca, güzel. Böyle devam et. Herkesin beni istediğini düşünmesini istiyoruz."

Tepkimin sahte olmadığını ona söylemedim. Çünkü bu kesinlikle onu istediğim anlamına gelmiyordu. Sadece vücudum garip davranıyordu. O bir pislikti. Pislik bir iblis.

Bunu neden tekrar yapıyordum?

T Parti Hell's Kitchen'ın tam ortasındaki bir çatı barında düzenleniyordu. Şehrin bu küçük cebinden çıkabileceğimizi umuyordum ama öyle bir şansımız yoktu.

Görünüşe göre Asmodeus'un tüm işleri ve arkadaşları bu sokaklara bağlıydı.

Altın kaplama asansörde beklerken sesini alçak bir mırıltıya düşürdü. "Sizi uyarmalıyım, bazı konuklar... kostüm giyiyor olabilir. Telaşlanmayın. Bazıları gotik korkuya düşkündür."

Elbiseme bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Kostüm mü? O zaman onu da giymemiz gerekmez mi?"

Kıkırdadı. "Buna gerek kalmayacak."

Ona başka bir soru sormak için ağzımı açmıştım ki asansör titreyerek durdu ve kapılar hızla açıldı. Partiye katılanlar çatı katındaki alana tıkış tıkış doluşmuştu. Uzakta New York'un ışıkları binlerce yıldız gibi parlıyordu. Elleri kürkle kaplı bir adamın koluna elini sokmuş olan dişli bir kız asansöre doğru ilerledi.

Az beni çatıya çıkarırken farkına vardım. Kostüm giymeyi hiç kastetmemişti. Bu doğaüstü canlılar için bir partiydi ve bana söylememişti. Çünkü vampirlerin ve kurt adamların gerçek olduğunu bilmediğimi sanıyordu.

Burada, eğer isterlerse maskelerini indiriyorlardı. Burada, şeytanlar oynamak için ortaya çıktı.

Az beni nazikçe dürttü. Başımı kaldırıp ona baktım, kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Buradaki tek insan ben miydim?

"İyi misin?" Az sesinde endişeyle sordu. "Solgunlaştın."

"Hayır, ben sadece..." Terli avuçlarımı elbiseme bastırdım ve kafamı toplamaya çalıştım.

Bu iyiydi. Kesinlikle iyiydi. Bunu yapabilirdim. Elbette, muhtemelen doğaüstü sürüsündeki tek insan bendim ama paniğe kapılmak için bir neden yoktu. Sadece sakinleşmem ve önemli bir şey değilmiş gibi davranmam gerekiyordu. Serena bana böyle partilerden bahsetmişti. O da bazen giderdi. Doğaüstü varlıklar doğaları gereği kötü değillerdi. Filmlerdeki gibi sadece insanlara saldırmıyorlardı. Vampirler kan içerdi ama sadece en kötülerini bunun için öldürürdü. Kurtadamlar nadiren canavarlarının kontrolünü kaybederlerdi. Fae'ler oyun oynamayı severdi ama haksızlığa uğradıklarını hissetmedikleri sürece zararsızlardı.

Bu kesinlikle iyi olurdu.

Belki bunu kendime yüz kere söylesem inanırdım.

"Mia." Adımı söyleyiş şekli bir okşayış gibiydi, derin sesi neredeyse bir mırıltı gibiydi. Elimi avucunun içine alıp parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi ve sonra beni duvara doğru itti. Vücudu benimkine sıkıca bastırduğunda keskin bir nefes aldım. Yaklaştı ve dudaklarını kulağıma değdirdi. "Sakin ol. Endişelenecek bir şey yok. Tek yapman gereken ellerini benden uzak tutamıyormuş gibi davranmak."

Tamamen zor bir şey değildi. Pisliğin teki bir iblis olabilirdi ama Asmodeus-Az- belki de hayatımda gördüğüm en seksi adamdı. Bir parçam ondan korkmam gerektiğini biliyordu ama korkmuyordum. Gerçekten korkmuyordum. Sinirlerimi geriyordu ama bu korkudan değildi. Daha çok derin bir hoşnutsuzluk. Ama...

onun seksi olduğunu düşünüyormuşum gibi davranmak zorundaydım. Yani, bu bir soru bile değildi. Tam anlamıyla bir gerçektir. Adam tam bir başyapıttı.

Bunu ona söyleyeceğimden değil.

Bastırdığım nefesimi kaybederek, bakışlarımı onunkilere doğru kaldırırken duvara yaslanıp rahatlamaya çalıştım. Buz mavisinin derinliklerinde alevler titriyordu. Parıltılarını görebildiğime yemin edebilirim. O yoğun bakışlar bir kez daha içime işledi. Ruhumu sıyıran, delici bakışlar. Ne tür güçleri vardı? Ruhumu görebiliyor muydu?

Muhtemelen yapabilir.

Sertçe yutkunarak elimi boynunun arkasına doladım. Dokunuşumun altında kaskatı kesildi ama sonra bana hınzırca bir sırıtış fırlattı. "İşte böyle. Şimdi partiye gitmeye hazır mısın?"

"Elbette," diye mırıldandım.

Duvardan uzaklaştı ve ardında soğuk bir hava boşluğu bıraktı. Onu kendime çekmek için yanıp tutuşuyordum ki bu son derece saçmaydı. Bana dokunmasını istemiyordum. Yani... biraz eğlenceliydi. Ama muhtemelen sadece rol yaptığımız için. Sanki herkesten sakladığımız bir sırrımız vardı ve skandal yaratacak bir şeyden paçayı sıyırmaya çalışıyorduk.

Bu yüzden bu kadar harika hissettirdi. Tek ve yegane sebep.

Az ve ben kalabalığın arasında sürüklendik. Borsa ve emlak fiyatları hakkında sıkıcı bir sohbete dalmadan önce beni birkaç iş adamıyla tanıştırdı. Burada bulunmamın tek nedeni onun kolunda bir tür insan ganimeti gibi asılı durmak olsa da dikkatimin dağıldığını fark ettim.

Parti tıklım tıklımdı ve kalabalık tahmin ettiğimden çok daha çeşitliydi. Takım elbiseli adamlar, kotlarında gökyüzündeki yıldızlardan daha fazla delik olan bir kalabalıkla birlikte bir kanepede uzanıyordu. Bakışlarım tanıdık siyah saçlı bir güzele takıldı. Onun gözleri de aynı anda bana takıldı.

Serena kanepeden fırladı ve kıpkırmızı elbisesi ayaklarına dolanarak zeminde koşmaya başladı. Bana ulaştığında kolumu yakaladı, tırnakları tenime batıyordu. "Mia, burada ne halt ediyorsun?"

"Burada olmaz," dedim ona.

Bana sertçe başını salladı ve beni yanından kaybolduğumu fark etmemiş gibi görünen Az'dan uzaklaştırdı. Serena beni çatıdan çıkarıp içerideki daha sessiz alana, uzun bir koridora ve her şeyden çok bir salona benzeyen bir tuvalete götürdü. Tuvalet de dahil olmak üzere her şey altın tonlarındaydı.

Serena kilidi fırlatıp kapattıktan sonra kollarını ince kırmızı elbisesinin üzerinde kavuşturdu. "Mia. Neden sadece doğaüstü varlıkların olduğu bir partidesin?"

Yüzümü buruşturdum. "Buna inanmayacaksınız ama yeni patronum beni de yanında getirdi. Tahmin et o ne. Bir iblis."

"Bekle bir dakika." Gözleri büyüdü. "Dışarıda yanında durduğun adam. O senin sahte erkek arkadaşın mı?"

"Patron." Kızardım. "Ve evet, sahte erkek arkadaş da. Ama çoğunlukla patron."

"Oturmam gerek." Serena duvara yaslandı ve el kurutma makinesine tutundu. "Bu Asmodeus, lanet olası bir Cehennem Prensi."

Gözlerimi kırptım. "şimdi ne diyeceksin?"

"O sadece bir iblis değil, Mia," diye fısıldadı kocaman gözlerle. "Prenslerden biri. İkinci ya da üçüncü sırada. Lucifer yok edilirse yerine geçecek olan kişi. Kendini neyin içine soktuğun hakkında bir fikrin var mı?"

"Tabii. Evet. Hepsini biliyordum." Yaslanmak için kendi duvarımı buldum ve göğsümden patlamadan önce umutsuzca kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Böyle bir şey olamazdı.

"Dur bir dakika," dedi usulca. "Hell's Kitchen'da bir kulüpte dans etmek için seçmelere katıldığını söylediğinde *Infernal*'ı mı kastettin?"

"Tabii ki anlattım. Sana her şeyi anlattım," diye fısıldadım.

"Bunca zamandır *Infernal*'ı biliyor muydun? Neden hiçbir şey söylemedin?"

"Bana kulübün adını söylemedin," diye tısladı. "Ve gittiğin yerin orası olduğunu hiç düşünmemiştim. İnsanların parti için oraya girmesine izin vermiyorlar. Bırak onlar için çalışmayı!"

"Dürüst olmak gerekirse, sanırım bana işi vermesinin tek nedeni şu sahte kız arkadaş meselesi. Yani... hafifletici sebepler."

Gözlerini kapattı. "Bu gerçekten iyi değil. Eğer bir insanın sahte kız arkadaşı olmasını istiyorsa, bunun bir nedeni olacaktır. Ve bu iyi bir sebep olmayacaktır. O bir *Cehennem Prensi*, Mia. Aklından ne geçiyordu?"

"Bunu şimdiye kadar bilmiyordum! Cehennem Prensleri'nin gerçek olduğunu bile bilmiyordum!" Kelimeleri fısıldayarak bağırdım, ancak bir yanım dışarıdaki tüm o doğaüstü varlıkların her şeyi duyabileceğinden endişeliydi. Gelişmiş duyuları var mıydı? Serena'nın olduğunu biliyordum ama sadece canavar formundayken. Peki ya vampirler? Ya da Fae'ler?

Peki ya iblisler?

"Dinle, Mia." Serena duvarı itti ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "Bundan kurtulman gerek. Şimdi. Canın yanmadan önce. Bana yük olmaktan endişelendiğini biliyorum ama değilsin. Eve geri dön. Ne kadar kalman gerektiği umurumda değil. Sadece Asmodeus'tan uzak dur."

"Yapamam," dedim ellerini sıkarak. "Bir sözleşme imzaladım." Ağzı açık kaldı ve bana ne kadar aptal olduğumu söyleyemeden devam ettim. "İmzaladığımda onun bir iblis olduğunu bilmiyordum. Bana söylemedi. Sadece dün gece öğrendim."

"Tanrı aşkına." Derin bir nefes aldı, başını salladı ve sonra mermer zemin üzerinde volta attı. "Dinle, yapacağın şey şu, tamam mı? Sözleşme senin için bağlayıcı ama onun için değil. İmzaladığınız şeyi yırtıp atarak anlaşmayı sona erdirebilir. Onu tüm bunların korkunç bir hata olduğuna ikna et. Mümkün olduğunca çabuk yok etmesini sağlayın. Ve bildiğinizi bilmesine izin vermeyin. Gitmene asla izin vermez. Ve hayatında isteyeceğin son şey bir iblis olur."

Banyonun kapısı açıldı ve Az hınzır gülümsemesi ve gölgelerin öptüğü teniyle içeri girdi. Gözleri Serena'nın yüzünden benimkine kayınca keskin bir nefes aldım. Nasıl Ne kadarını duymuştun?

"Kullanımda olan bir banyoya elini kolunu sallayarak giremezsin," diye homurdandı Serena kısık gözlerle. "Çık dışarı."

"İkiniz de tesisleri kullanmıyorsunuz," dedi yumuşak bir sesle, bakışları sıkıca benimkilere kilitlenirken. İçimde cızırdayan bir sıcaklık kıvrıldı. "Mia, seninle biraz yalnız konuşmam gerekiyor."

"Hayır." Serena kollarını kavuşturdu ve Az'a ters ters baktı. "Seni onunla yalnız bırakmayacağım."

"Serena Mason," dedi Az, gözlerimiz hâlâ birbirine kilitlenmişti. "Kurt adam. Parkins, Weller ve Smith'in en genç avukatı. Clinton Hill'de ikamet ediyor. Önceden Nashville'deymiş. Bir insanı doğaüstü varlıkların varlığından haberdar etmenin yasalarımıza aykırı olduğunu biliyorsun."

"Bu onun suçu değil," dedim dişlerimi sıkarak. Serena'yı bu pisliğe bulaştırırsam kendimi asla affetmezdim. "Hayatım boyunca doğaüstü varlıklardan haberim oldu. Bir kurt adamın yanında büyüyünce böyle oluyor. Ve hayır, bana o söylemedi. Kazara kendim öğrendim."

Beş yaşındaydık, evlerimizin arkasındaki ormanda oynuyorduk. Yaz mevsimiydi ve hava kararmadan önce gökyüzünde dolunay parlıyordu. Serena değişmeye başlamıştı ve ona ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Tüm zaman boyunca ona tutunmuştum. Saatlerce. Güneş doğana kadar. Yıllar sonra

vardiyalarında ona yardım ettim. Bir kez bile beni ısırmaya çalışmadı, kontrolünü kaybettiğinde bile.

Az'ın gözleri bir santim genişledi, neredeyse fark edilemeyecek kadar küçüktü. Ama ben şaşkınlığı fark etmişim. Kendini beğenmiş bir gülümseme dudaklarımın kenarlarını kaldırdı.

"Yani bunca zamandır iblis olduğumu biliyor muydun? Ya kulüpteki diğerleri? Onları da mı biliyordun?"

"Ah." Yüzümü buruşturdum. "Hayır. Aptal olduğum için hiç aklıma gelmedi."

Sonra Serena'ya döndü. "Demek ona benim ne olduğumu söyledin."

"Hıyarlık etme," diye karşı çıktı. "Doğaüstü varlıkları zaten biliyordu. Bu noktada ona söylemenin adil bir oyun olduğunu düşünüyorum, özellikle de ona ne anlama geldiğini söylemeden bir sözleşme imzalattığın için. Buna izin yok ve sen de bunu biliyorsun Asmodeus. İnsanları bir ruh sözleşmesi imzaladıkları konusunda bilgilendirmek zorundasın."

Yüz ifadesi karardı. "Parkins, Weller ve Smith'te avukat olman bana sözleşmeler hakkında ders verebileceğin anlamına gelmez."

Başımı ileri geri sallayarak konuşmaları izledim. Serena'nın işi ve iblis sözleşmeleri hakkında ne demek istiyordu? Yapbozun parçaları zihnimde bir araya gelmeye başladı. Serena her zaman inanılmaz derecede zeki ve azimli olmuştu ama yirmi üç yaşında Manhattan'daki prestijli bir hukuk firmasında rekabetçi bir iş bulmayı başarmıştı. Kesinlikle değil...

"Serena," dedim yavaşça. "Doğaüstü bir hukuk firması için mi çalışıyorsun?"

Kızardı ve lavabonun yanındaki sabunluğa bakarak bakışlarımdan kaçtı. "Buna doğaüstü bir hukuk firması diyemem. Büyü ya da başka bir şey kullanmıyor. Sadece... müvekkillerimizin çoğu vampir, iblis ya da fae. Kurtadamlar da var ama çoğunlukla diğerleri."

"Ve ben de şirketin bir müşterisiyim," diye ekledi Az. "Bu da senin bu işe karışmaman gerektiği anlamına geliyor. Aksi takdirde, bunu

Parkins, Mia'ya sözleşmelerimden birini yırtması için talimat verdiğinizi söyledi."

Serena hırladı ve başını bana doğru çevirdi. "Bu adam tam bir pislik."

"Bir de bana sor," diye cevap verdim.

"Bir insana ne anlama geldiğini söylemeden bir sözleşme imzalatmamanız gerekiyor," dedi Serena, hiç vakit kaybetmeden. "Bu kurallara aykırı. Avukatlarınız kim olursa olsun, bu geçerli olmayacaktır."

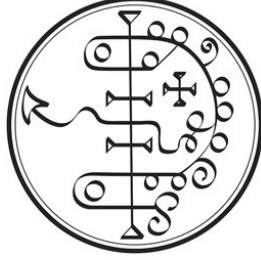
Asmodeus ona hınzırca bir gülümseme attı. "Diğer iblisler için evet. Ama ben bir Cehennem Prensiyim. Bu kurallar benim için geçerli değil."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve ilk kez içinde bulunduğum durumun gerçekliği iliklerime kadar işledi. Bir parçam buna inanmamıştı. Adam pisliğin tekiydi ama ruhlarla ziyafet çekecek birine benzemiyordu. Ruh yiyen birinin gerçekte neye benzeyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki boynuzları olan kırmızı bir adam. Ve kuyruklu. Kesinlikle bir kuyruk.

Kuyruğu var mıydı?

"Demek doğruymuş," dedim nefesim ciğerlerimde tıkırdarken. "Eğer anlaşmamızı bozarsam, ruhumu alırsın."

Öne doğru eğildi ve parmağını çenemin altına sıkıştırdı. O hınzır gözler beni kesip geçti. "Sadece onu almakla kalmayacağım, aynı zamanda onu doğrudan cehenneme götürmekten de zevk alacağım."

"N Bunu hallettiğimize göre," dedi Asmodeus, uzaklaşarak. "Üçümüz de partiye döneceğiz ve hiçbir şey olmamış gibi davranacağız. oldu."

Serena homurdandı. "Hayatta olmaz."

"İkinizin de fazla seçeneği yok," dedi, sesi sinirli bir hırıltıya dönüşerek. "Bir anlaşma yapıldı. Bir ay ve sonra her şey bitecek. İkinize de kendinizi toparlamanız için bir dakika vereceğim, ama ikinizden biri bana karşı en ufak bir şey yaparsa, hukuk firmasını uyarmakta ve Mia'nın ruhunu almakta tereddüt etmem. Anladınız mı?"

Sertçe yutkundum ve başımı salladım. Pislik herif bizi tam olarak istediği yere getirmişti ve bunu biliyordu. Çok fazla şey tehlikedeydi. Serena'nın işi ve... görünüşe göre benim tüm hayatım. Eğer ruhumu alırsa, bana ne olacaktı? Ölecek miydim? Yoksa bedenim bir tür zombi gibi yaşamaya devam mı edecekti?

Serena homurdandı ama sonra yumuşadı. Asmodeus bize hınzırca gülümsedi ve sonra kapıdan çıkıp gözden kayboldu. Banyoya bir ses cebi kaçtı: kahkahalar, bardak şıngırtıları ve gürleyen müzik. Biz kabuslarımızla altın bir tuvaletin yanında sıkışıp kalmışken dışarıda bambaşka bir dünya vardı.

"Pekâlâ." Serena yüzünü çevreleyen abanoz saçlarını hışırdatan uzun bir nefes verdi. "Yani, sanırım *bu* oldu."

"Sözleşmeyi yırtıp atacağını sanmıyorum, Yeterince şok edici," dedim kuru bir sesle. "Bence önce cehennemin donması daha olası."

Gözlerini bana doğru çevirdi. "Bu gerçekten çok kötü. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Hayır, çok zor zamanlar geçiriyorum. Ruhum tam bir iblis sikine bağlı. Bundan daha fazla nasıl eğlenebilirim ki?" Serena'ya döndüm. "Siklerden bahsetmişken, bir sorum var. İblislerin garip penisleri var mı? Ucunda sivri bir şey olan. Bilirsin, iblis kuyrukları gibi? Ve ayrıca, onun da gerçek bir kuyruğu var mı?"

Bana boş boş baktı. "Az önce sikini mi sordun?"

Omuz silktim. "Merak etmiyor musun?"

"Hayır. Hayır, değilim." Başını iki yana salladı. "Bunu ciddiye almıyormuşsun gibi hissediyorum."

İç çekerek elbisemin önünü aşağı doğru bastırdım ve hayatımın tam olarak nasıl bu noktaya geldiğini merak ettim. Doğaüstü canlılar için düzenlenen bir partide bir iblisten saklanıyor ve ruhumu bir ay boyunca koruyabilmeyi umuyordum. "Bunu ciddiye alıyorum ama ikimizin de yapabileceği fazla bir şey yok. Sadece başımı eğip önümüzdeki bir ayı atlatmam gerekiyor. O kadar da zor olmamalı, değil mi?"

Dudakları düzleşti. "Benim dünyam çılgın, Mia. Böyle şeylere benimle gelmen için seni hiç davet etmememin bir nedeni var. Noah'ı da. İşim yüzünden sosyalleşmek zorundayım. Mecbur olmasaydım burada olmazdım. Bu insanlar tehlikeli olabilir, özellikle de insanlar için."

Kalbim küt küt atmaya başladı ve zorlukla yutkundum. "Hiçbiri bir iblisten daha kötü olamaz, değil mi?"

"Şaşıracaksın." Odayı geçti ve omuzlarımı ellerinin arasına aldı. Kara gözleri benimkilere dikilmişti. "Kulağa ne kadar çılgınca gelse de, Asmodeus'a yakın durmanı istiyorum."

Size bir şey için ihtiyacı var, bu da başınıza bir şey gelmesine izin vermeyeceği anlamına geliyor. Onun koruması altındasın, ki bu da muhtemelen olabileceğin en güvenli yer. Şimdilik. Kimse Cehennem Prenslerinden birine bulaşamaz."

"Elbette," dedim kısık bir sesle. "Lucifer'in sağ koluna kimse bulaşmayacak, belki melekler hariç?"

Yüzü bulutlandı. "Melekler mi? Ne demek istiyorsun?"

Bir yumruk kapıya vurdu ve kapının diğer tarafından bir kız seslendi. "Acele edin! İşemem lazım ve siz ikiniz içeride çok uzun kalıyorsunuz."

Serena yüzünü buruşturdu ve kollarımdaki tutuşunu bıraktı. "Zamanımız doldu. Ne dediğimi unutma. Asmodeus'a yakın dur. Ve beni bilgilendirmeye devam et. Bazı kurallar onun için geçerli olmayabilir ama diğerleri geçerli. Eğer yanlış görünen bir şey yaparsa, bana haber verin. Seni bu durumdan kurtarabilirim."

Bana çabucak sarıldı ve sonra partiye geri döndük. Sarhoş doğaüstü varlıkların yaygarası duyularımı ele geçirdi ve kalabalık iyice bastırdı. Biz tuvalette saklanırken en az elli kişi daha gelmişti ve partiye daha önce katılanlar sallanıyor ve konuşmalarını geveliyorlardı. Ve merak etmeden duramıyordum, bir vampiri sarhoş etmek için ne kadar alkol gerekirdi?

Az kalabalığın arasından sıyrıldı ve elini dirseğime attı. Tek kelime etmeden beni koridordan geçirdi ve henüz görmediğim karanlık bir odaya götürdü. İçeride mavi ışıklar, küçük bir sahnede canlı bir müzisyen eşliğinde sallanan parti müdavimlerinin etrafını puslandırıyordu. Şarkıcı mikrofonu kavırıyor ve bilmediğim bir dilde bir şeyler fısıldıyordu. Hemen arkasında bir gitarist ve bir davulcu oturuyordu. Hepsinin gözleri kapalıydı.

"Hadi dans edelim." Elimi tuttu ve beni vücuduna doğru çekti. Ciğerlerim daraldı; kalbim neredeyse boğazıma kaçacaktı. Müzik eşliğinde sallanmaya başladığımızda göğüslerimiz birbirine değdi ve eğilip fısıldadı

kulağıma. "Tüm bunların bir şok olduğunu biliyorum ama bana güvenmene ihtiyacım var."

Alay ettim, geri çekilmek istedim ama sonra devam ettim, bedenim aklıma ihanet ediyordu. "İblis sözleşmeni imzalamam için beni kandırdıktan sonra sana güvenmemi bekleyemezsin."

"Seni kandırmadım," diye mırıldandı, nefesi kulağıma fısıldıyordu. Tüylerim diken diken oldu. "İşi sen istedin. Kulübüme gelip seni seçmelere almam için yalvardın."

"Bu ne tür bir kulüp olduğunu öğrenmeden önceydi," diye cevap verdim dişlerimi sıkarak. "Bana söylemeliydin."

"Peki bu bir fark yaratır mıydı?"

Kesinlikle öyle olurdu diye karşılık vermek için ağzımı açtım ama sonra durdum. Dudakları kulağıma yakın dururken kalbim hızla çarpıyor, sıcak nefesiyle tenimle alay ediyordu. Kulübün doğaüstü canlılar için olduğunu bilseydim işi geri çevirir miydim? Muhtemelen etmezdim. İçimi çektim.

"Tamam, yine de işi isterdim ama sözleşmeyi asla imzalamazdım. Bu benim ruhum, Asmodeus. Tüm kuralların üstünde olduğunu söylüyorsun ama kuralları siktir et. Sonuçlarının ne olacağını bilmeden biriyle anlaşma yapmak doğru değil. Hele ki söz konusu olan *ruhlarıysa*."

Gülümsemesini kulağımda hissedebiliyordum. Bunu nasıl hissedebildiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hissediyordum. Boynuma bu kadar yaklaştığında yüzünü göremiyordum. Karnımda garip, tanıdık bir his dalgalandı, binlerce kez hissettiğim bir his ama... neredede olduğunu çıkaramıyordum. Tuhaftı.

"Bir iblisle doğru ve yanlış hakkında konuşuyorsun, Mia."

"Böyle söylüyorsun ama o kadar da kötü olmadığını biliyorum." Sonra ona döndüm, gözünün ucuyla yakaladım. "Bana krep yaptın. Bana Hendrix'i getirdin. Ve sen istemedin

Geceleri yalnız yürümek zorunda kaldım. Eğer kötü olsaydın, bunların hiçbirini yapmazdın."

"Eğer biri seni öldürürse, anlaşılmamızın sana düşen kısmını yerine getiremezsin," dedi hınzır bir gülümsemeyle. "Ve diğer iki şey rüşvetten başka bir şey değildi. Benden nefret ediyorsun, anlaşılır bir şekilde. Eğer keskin taraflarını köreltirsem, seninle başa çıkmanın daha kolay olacağını düşündüm. Sürekli alaycı bir şekilde surat asmanla uğraşacak vaktim yok."

Sinir damarlarımda fırtınalar estirirken boğazımda alçak bir hırıltı gümbürdedi. "Bir de senden neden nefret ettiğimi merak ediyorsun."

"Hiç merak etmiyorum. Ben ruhları çalmayı seven kötü kalpli, gaddar bir iblisim."

Gözlerimi devirdim. "İblis olmak senin en büyük suçun değil."

Asmodeus yavaşça geri çekildi. Yüzünde okuyamadığım tuhaf bir ifade belirdi. "Biliyor musun, çoğu insan kızı çılgılık atarak diğer yöne doğru koşar. Sen bu konuda anormal derecede sakın görünüyorsun."

Omuz silkerek buz mavisi gözlerine çok derin bakmamaya çalıştım. Bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyordum, sanki onun karşısında tamamen çıplakmışım gibi. "Dediğim gibi, hayatım boyunca doğaüstü varlıklar hakkında bilgi sahibi oldum."

"Bu her şeyi açıklamıyor," dedi başını hafifçe sallayarak. "Bu geceye kadar benim bir iblis olduğumu bilmiyordun. Neden korkmuyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim iç çekerek. "Sana güvenmiyorum ya da senden pek hoşlanmıyorum ama bu senin ne olduğundan çok tam bir pislik olmandan kaynaklanıyor."

Dudakları kıpırdadı ve beni bir kez daha kendine çekti. Kalbim kaburgalarımda gümbür gümbür atıyordu ve onun bu sarsıntıyı hissetmemesini umuyordum. "Bunun için sana kızgın olmalıyım."

"Yani, sinirlen. Umurumda değil."

"İstemediğini biliyorum." Kıkırdadı. "Benden gerçekten korkmuyorsun, değil mi?"

Hmm. Bunun *tam* olarak doğru olduğundan emin değildim. Hâlâ bir sürü cinayete karışmış olma ihtimali vardı ama bu, şimdiye kadar bir düzine şansı varken neden beni bağışladığını açıklamıyordu. Tabii Serena haklı değilse. Benden bir şeye ihtiyacı vardı. Belki de onu aldıktan sonra beni öldürecekti.

Korku beni adrenalinle doldurmamış olsa da içim burkuldu. Sadece hafif bir tedirginlik hissettim. Korkmadım. Meleklerin söylediklerine rağmen Asmodeus'un bir katil olduğunu düşünmüyordum. Ruhumu çalmak *istediğini* de düşünmüyordum. Sözleşme bir sigortadan başka bir şey değildi. İhtiyacı olan şeyi yapmamı sağlamak için.

Bu onu doğru yapmaz.

"Öfkeliyken korkmak zordur," diye fısıldadım sonunda ona.

Bana karşı gerildi ve sonra elini sırtıma doladı. Avuç içi kığımın hemen üstündeki çukura bastırdı ve ben birden ne konuştuğumuzu unuttum.

"İzleniyoruz," diye mırıldandı, yanağını yanağıma bastırarak. "Şimdi bu öfkeyi tutku için yakıt olarak kullanman için harika bir zaman olurdu."

"Affedersiniz?" Ciyakladım.

"İnsanlar senin Serena'yla birlikte tuvalette kaybolduğunu ve benim de hemen arkasından gittiğimi gördü. Bir konuda tartıştığımızı biliyorlar. Onları barıştığımıza ikna etmeliyiz."

"Belki de onları barıştığımıza ikna etmek istemiyorumdur," diye tısladım.

"O zaman ruhunu almak zorunda kalacağım," dedi pek de pişmanlık ya da suçluluk duygusu barındırmayan cansız bir sesle. Parmaklarım yumruk olup karnına vurmak için kaşınıyordu. Ama yapamadım. O da bunu biliyordu. Onun için bir kukladan başka bir şey değildim ve ipleri kesene kadar asla kaçamayacaktım.

"Peki," diye karşılık verdim.

Gözlerimi devirerek kollarımı boynuna doladım ve ona doğru eğildim. Vücudundan yayılan sıcaklık tenimi okşuyordu. Hafif kirli sakalını yanağımda hissettiğimde sertçe yutkundum. Teni yumuşak ve sıcaktı ve onunla bu konuda mücadele etme düşüncelerini aklımdan uzaklaştırdı. Dürüst olmak gerekirse, bu o kadar da kötü değildi. Güzel kokuyordu, kamp ateşi ve erkeksi misk gibi. Eli sırtımı ısıtıyordu ve parçalanmış göğsü sabit bir kaya gibiydi, her sallandığımızda bana doğru kayıyordu.

Sözleşmeyi, kaba yorumları ve benimle konuşurken sesindeki küçümsemeyi unutursam, bundan zevk bile alabilirdim. Sadece birazcık.

Kulağımın dibinde bir şey vızıldadı. Sıçradım, kalbim bir boğa gibi öfkelenmişti. Az elini omzumdan çekti ve akıllı saatine baktı. Kaşları çatıldı ve gözlerini kaçırarak benden uzaklaştı.

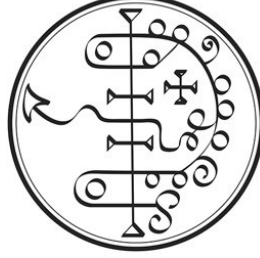
"Bir dakika içinde döneceğim," dedi bana kısa bir bakış bile atmadan. "Yapmam gereken bir şey var."

"Ne?" Kalabalığın arasından geçip dans pistinin yarısını çoktan geçmişken ona bakakaldım. "Beni burada öylece bırakacak mısın?"

"Git Serena'yı bul ve ona yakın dur," dedi omzunun üzerinden ve sonra gitti.

Ağzım açık kaldı. Ne haltlar dönüyordu? Bir şeyler mi çeviriyordu? Muhtemelen onu takip etmeli ve ne olduğunu öğrenmeye çalışmalıydım. Belki onu eli mecazi kurabiye kavanozundayken yakalarsam, melekler sözleşmeden kurtulmama yardım edebilirdi.

Etrafa bakındım. Birkaç dişli dansçı hevesli bir ilgiyle beni izliyordu. Evet, kesinlikle Az'ı takip etme zamanı. Derin bir nefes alarak kalabalığın arasından ilerledim.

W Koridora ulaştığımda Az ortalıkta görünmüyordu. Oflayıp pufladım ve botlarım yere vurarak ilerledim. Birkaç parti müdavimi yanımdan tökezleyerek geçti. Bazıları boynuz takıyordu. Diğerlerinin yanaklarında tüyler filizleniyordu. Yüzümü her gördüklerinde bana bakıyorlardı.

Bir Cehennem Prensi'nin kız arkadaşı olduğumu bildikleri için mi bakıyorlardı? Yoksa bunun insanlığımla bir ilgisi var mıydı? Serena beni bu dünya hakkında uyarmıştı. Bu doğaüstü varlıklardan bazıları tehlikeliydi ama hangileri?

Bekleyip öğrenmek istemedim.

Salonun sonuna ulaştığımda çatı katına çıktım. Tüm masalar ve kanepeler doluydu. Kaşlarımı çatarak kalabalığı taradım, siyah saçları ve delici mavi gözleriyle tanıdık bir baş aradım. Az nereye gitmiş olabilirdi? Partiden ayrıldığından bahsetmemişti ama onu hiçbir yerde göremedim.

Eminim beni burada bırakmamıştır. Öyle değil mi? Kesinlikle öyle görünüyordu.

Kalbim küt küt atıyordu. Cehennem Prensi Asmodeus beni doğaüstü bir partide yalnız bırakmıştı. Ve eğer şimdi kaçarsam, ruhumu kaybedecektim. *Hay sikeyim!*

Kimsenin paniğimi fark etmemesini umarak birkaç derin nefes aldım. Her şey yoluna girecekti. Kesinlikle sorun yoktu. Büyük bir şey değil. Anlaştık. Tek yapmam gereken Serena'yı bulmaktı. Az ortaya çıkana kadar onun yanında kalacaktım ve o da aç bir vampirin kanımı emmesine izin vermeyecekti.

Partide bir çığlık koptu. Bar acımasız bir sessizliğe gömülürken tüm vücudum gerildi. Ardından bir çığlık daha geldi ve aceleyle atılan ayak sesleri gecenin içinde savaş tamtamları gibi yankılandı. Kalbim önce hızlandı, sonra da dörtnala göğsümden fırladı. Şimdi ne haltlar oluyordu?

Çatıdaki partililerden birkaçı ayağa fırladı. Sanki birini arıyormuş gibi etraflarına bakındılar. Adamlardan biri, tuzlu ve biberli saçları olan yaşlı bir adam, verandanın ortasına doğru yürüdü ve kalabalığa hitap etti.

"Herkesin sakın kalması gerekiyor. Eminim bunun makul bir açıklaması vardır-"

Serena bir kasırga gibi çatıya fırladı. Bakışları benimkilere kilitlendi ve gözle görülür bir şekilde iç çekti. "Tanrıya şükür. Sen iyisin."

"Neler oluyor, Serena?" Sessizliğin farkında olarak sordum. Herkes bizi izliyordu.

"Başka bir cinayet daha işlendi." Sesi ham duygularla titriyordu. "Bir kurt adam. Az'ın kulübünde dans eden bir kız."

"Ne?" Kanım yüzümden hızla çekildi ve içimde bir kömür yığını oluşturdu. "Kim? Adı neydi?"

"Willow."

Çatıdaki kalabalığın arasında telaşlı fısıltılar dalgalanıyordu. Biri hıçkıra hıçkıra ağladı. Kızı hatırladığımda kalbim sıkıştı. Dün gece zar zor konuşma fırsatı bulmuştuk ama nazik ve misafirperverdi, canlı ve hayat doluydu. Şimdi ise ölmüştü.

Ellerim yumruk oldu. "Bunu kim yapıyor?"

"Bilmiyorum ama öncekiyle aynı adam olmalı," diye fısıldadı, seslerimiz şimdi gece havasını dolduran gürültülü konuşma vızıltısı tarafından bastırılmıştı. "The,

vücudu aynı pozisyondaydı. Boğazı da diğerleri gibi kesilmişti." Birdenbire yalnız olduğumu fark etmiş gibiydi. "Senin iblisin hangi cehennemde?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdim. "Saatinde bir uyarı aldı ve hemen önce ortadan kayboldu..."

Serena'nın gözleri kısıldı. "Cinayetten hemen önce mi? Mia."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Gerçekten kötü görünüyor ama o olduğunu sanmıyorum."

"Neden olmasın? Mantıklı."

"Bilmiyorum. Sadece içimde bir his var. Bunu açıklayamam. İnan bana, şüphelerim ve sorularım oldu. Ama ne zaman o olup olmadığını merak etsem, bir türlü yerine oturmuyor. Boşluğa uymayan bir yapboz parçası gibi."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Öyle olmadığını biliyorum ama bunu başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum." Etrafıma bakındım. Çatının yarısı boşalmıştı. Kimse insanların öldürüldüğü bir partide kalmak istemiyordu.

Sirenlerin uzaktan gelen sesi gece havasında çınılıyordu. Yaklaşıyorlardı. Midem bulandı ve Serena'nın koluna yapıştım. "Polisler geliyor."

Başını salladı. "Biri onları aramış olmalı."

"Doğüstü polisleriniz falan yok mu?" Panik içimi kemirirken sesim yükseliyordu. Kendime engel olamıyordum. Eski korkularım küllerinden yeniden doğduğunda mantıklı düşünmek nadiren mümkün oluyordu.

"Pek sayılmaz," diye itiraf etti. "Konuşmalıyız. Bu partideki herkesle konuşmak isteyecekler ve anlamayacakları şeyler var."

"Burada olamam Serena," diye nefes aldım. "Onlarla konuşursam beni ararlar ve suçu benim üzerime atmanın bir yolunu bulurlar. Bizim yaşımızda bir kız, bir partide öldü? Medya bunu ele geçirecek. Üniversitedeki son yılım tekrar yaşanacak!"

"Tamam, sakın ol." Serena omzunun üzerinden asansörlere giden kalabalık koridora baktı. Herkes

Başka biri de siren seslerini duydu ve benzer şeyler düşündü. Bunun ne anlama geldiğini düşünmemeye çalıştım. Burada polislerden kaçan tek kişi ben değildim. "Onlar gelmeden seni buradan çıkaracağız. Kahretsin, Asmodeus, hangi cehenneme gittin?"

"Onu bulmak için zamanımız olduğunu sanmıyorum," diye fısıldadım, midem düğüm düğüm olmuştu. "Burada kalamam, Serena. Tüm bunları tekrar yaşamayacağım. *Yapamam.*"

"Biliyorum." Serena alnını benimkine bastırdı, ve üzerime bir sakinlik çöktü. Böyle olduğumda bana sadece onun verebileceği bir his. "Koridor tıka basa dolu. Asansöre bile zamanında ulaşamazsın. Başka bir yoldan gitmemiz gerekecek."

Birlikte kalabalığı yararak ilerledik. Serena beni koridorda asansörlerin aksi yönüne doğru götürdü. Başka bir kapıya ulaştığımızda, kapıyı açıp içeri girdi. Küçük, dağınık bir ofisti, muhtemelen barın müdürü içindi. Aşağıdaki avluya bakan tek bir pencere vardı. Çatlak camlardan siren sesleri geliyordu.

"Yangın merdiveninden aşağı inmen gerekecek," dedi sessizce. "Bunu tek başına yapabileceğini düşünüyor musun?"

Midem bulandı. "Sen gelmiyor musun?"

"Yapamam. Burada müşterilerim var ve polisler soru sormaya başladığında bazılarının bana ihtiyacı olabilir. Eğer şimdi gidersem, şirketim bundan hiç memnun olmaz." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Ama sokaklarda tek başına koşturman fikri hoşuma gitmiyor. Yangın merdiveninin dibine ulaşır ulaşmaz bir sonraki bloğa git. Orada birkaç bar var ve açık olacaklar. Eğer taksi bulamazsanız, bir taksi çağırın ve barlardan birinin içinde bekleyin. Sokakta dikilip durmayın. Ve Tanrı aşkına, Mia. Eve yürüyerek gitme."

Gözlerimi devirdim. "Ben aptal değilim."

"Aptal olmadığını biliyorum ama şu anda ne kadar korktuğunu da biliyorum. Medya ve polisler söz konusu olduğunda bazen doğru düşünemiyorsun."

"Tanrım. Neden acaba?" Korku kalbimi doldurdu. "Bu da Nashville gibi olacak."

"Bu Nashville'in tekrarı *değil*. Willow'un ölümüyle hiçbir ilgin yok ve polisler bunun seri katille örtüştüğünü hemen anlayacaklardır. Senin yaptığını düşünmeleri için hiçbir sebep yok. Tamam mı?"

"O zaman da yapacak bir şeyim yoktu."

İç çekti. "Biliyorum."

Bağrıışmalar koridorda patladı. Kalbim küt küt atarken bacaklarımı pencerenin kenarına attım ve paslanmış bir yangın merdivenine atladım. Metal altımda inledi. Tenime sürtünen tırabzanı kavradım. Dişlerimi gıcırdatarak, Serena ölmekte olan partinin içinde gözden kaybolurken parmak uçlarımla merdivenlerin ilk katından aşağı indim.

Yangın merdiveninden olabildiğince hızlı bir şekilde aşağı indim, botlarım yere değene kadar son merdiveni tırmandım. Serena'nın tavsiyesine uyarak bir sonraki bloğun köşesini döndüm. Ve bir sıra polis arabasıyla yüz yüze geldim.

"Kahretsin," diye içimden küfrettim ve ara sokağa geri döndüm. Yanlış yöne mi gitmiştim? Kendimi toparlayarak kırmızı tuğlaların arasından tekrar baktım. Serena'nın bahsettiği barlar oradaydı. Kaşlarımı çatarak geldiğim yöne baktım.

İki sürü polis arabası mı? Bu iyi bir şey olamaz. Katil buraya da mı geldi?

Çıplak kollarımdan aşağı ürperti yayıldı. Botlarım için minnettar bir şekilde yere baktım. Ne de olsa kaçmam gerekebilirdi.

Hayır, bu aptalcaydı. Serena haklıydı. Katil buralarda bir yerdeydi. Eğer iki yeri vurduysa, üçüncüyü de vurup vurmayacağı belli değildi. Gecenin bir yarısı evine yürüyen yalnız bir kız da muhtemel hedeflerden biri olabilirdi.

Başımı köşeden çektim ve sırtımı sert duvara yasladım. Bir plan yapma zamanı. Mantıklı bir plan. Eğer bu ara sokaktan çıkarsam, polisler beni görürdü. Saklayacak bir şeyim yoksa çok da önemli değildi. Beni sorgulamak isterler miydi? Partiden kaçtığımı fark ederler miydi?

Bu gerçekten çok kötü görünür.

Belki de polisler gidene kadar burada kalır, ara sokakta saklanırdım.

Hayır, bu daha iyi değildi. Sokaklarda adamı ararlardı, kaçmadan önce yakalayabileceklerini umarlardı. Ben kolay hedeftim. Burada kalamazdım.

Sadece iki seçeneğim vardı. Buradan çıkıp gitmek ve polislerle teslim olmak. Beni sorgulayacaklardı. Benden şüphelenebilirler bile. Ve adım yine tüm internete yayılırdı. Peşimdeki muhabirler. Ölüm tehditleri. Tüm bu kaos.

Ya da ara sokaklardan gizlice kaçabilir ve bir katilin yoluna çıkma riskini göze alabilirdim.

Serena'ya korkunun beni kontrol etmesine izin vermeyeceğimi söylemişim ama korku son iki yıldır beni kontrol ediyordu. Aldığım her kararda. Karşılaştığım her hayal kırıklığı. Kafamda dönüp duran her karamsar düşünce. Hepsi korkumdan kaynaklanıyordu. Geçmişimin üzerimdeki etkisini asla bırakmayacağından korkuyordum. Ne kadar uzağa koşarsam koşayım, günlerimin geri kalanı boyunca adımlarımı gölgeleyecekti.

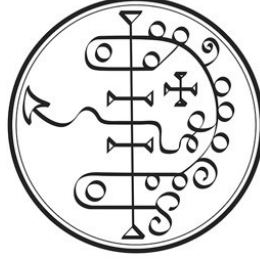
Her zaman beni yakalar. Ve beni yine buldu.

Derin bir nefes alarak, yanıp sönen ışıklardan ve bağırان polislerden uzaklaştım. Az'ın evinin anahtarlarını elime alarak karanlık ve ciddi sokaklarda ilerledim. Biri bana saldırırsa bunun pek bir şey değiştireceğini düşünmüyordum ama adımlarıma bir sıçrama, kemiklerime bir kararlılık katıyordu.

Az'ın binası sadece birkaç blok ötedeydi. Ara sokaklardaki labirent sona erecekti ve ben de güvenli bir yere kıvrılabilecektim.

Cehennem Prensi'nin çatı katı.

Binalardaki bir boşluk, yanıp sönen kırmızı-mavi ışıklardan arınmış bir kaldırıma açılıyordu. Adımlarımı hızlandırdım. Bunu yaparken arkamdan gelen ayak seslerini duydum.

I arkama bakmaya cesaret edemedim. Dehşet kalçalarımı sarsarak onları jöleye dönüştürdü. Tek yapabildiğim bir ayağımı diğerinin önüne koymak ve boşluğa odaklanmaktı. Sadece bir

Özgürlükle aramda birkaç adım daha vardı. O kaldırımlarda mutlaka birileri olurdu. Bir taksi geçecek ya da bir çift bardan eve dönerken tökezleyecekti. *Birileri* mutlaka olurdu.

Ve beni takip eden kimse saldırmayacaktı.

Kaldırıma yaklaştığımda, arkamdan gelen ayak sesleri aniden gürleyerek canlandı. Sonunda beni takip eden kişiyle yüzleşmek için döndüğümde nefesim boğazımda düğümlendi. Karanlığın içinden tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş iri bir figür belirdi. Yüzünü kaplayan bir maske, kayrak grisi gözleri dışında her özelliğini gizliyordu.

Keskin bir nefes aldım ve koluma doğru etli bir elini uzattığı anda geriye doğru tökezledim. Kulaklarımda kan uğuldadı. Bir alarm çığılığıyla ayaklarımın üzerinde döndüm ve açıklığa doğru koştum.

Güçlü bir el omzuma indi ve beni tekrar karanlığa doğru sürükledi. Çıglık atmak için çenemi indirdim ama diğer eli ağzımı kapattı. Çıglığım boğuk bir iniltiden başka bir şey olarak çıkmadı.

Adrenalin damarlarımda dolaşırken ona karşı çırpındım. Serena'nın fısıldadığı uyarılar kafamın içinde bir ölüm çanı gibi yankılandı.

Eve yalnız yürümeyin. Güvenli bir yere git. Beni bekle.

Bunların hiçbirini yapmadım, söylediği her şeyi görmezden geldim. Eğer bu gece burada ölürsem, beni öldürecekti.

"Benimle savaşmayı bırak," diye gürledi derin bir ses kulağıma, gök gürültüsünün gökyüzünü çatlatan sesi gibi. "Benden kaçamayacaksın ve bunu sadece kendin için daha da zorlaştırıyorsun."

Teninin tadı ağzımda erirken gözlerime yaşlar doldu. Kül, portakal ve acı otlar. Bu da neydi böyle?

"Bırak beni," dedim, kelimelerim boğuklaşmıştı. "Bırakmazsan iblisimi üzerine salarım."

Sustu. Bu kesinlikle dikkatini çekmişti. Partideki varlığına dayanarak, şu sonuca vardım. ve dostça mahalleleri katil doğaüstüydü içinde kökenli. Eğer o değildi. bir Kendisi,

Onları kesinlikle biliyordu, bu da bir iblisten bahsettiğimde şok o l m a y a c a ğ ı anlamına geliyordu. Ya da en azından, bir iblisten bahsettiğim için tamamen deli olduğumu düşünmezdi. "Ne yaptın sen söyle hakkında a iblis mi?" o sordu içinde a Tehlikeli derecede sakın bir ses.

Sertçe yutkundum. "Elini çek, sana anlatacağım."

"Hayatta olmaz. Çılgılık atacaksın."

"İyi," dedim, hâlâ boğuk bir sesle. "İblis bir erkek arkadaşım var. Eğer gitmeme izin vermezsen, tüm uzuvlarını gövdenden ayırıp ruhunla ziyafet çekeceğinden eminim."

Bunun iblislerin yaptığı bir şey olup olmadığını gerçekten bilmiyordum ama yine de kabul edebilirdim. Tamamen yalan değildi. Asmodeus bu adamın küçük insan evcil hayvanını yakalamasına sevinmezdi. Ve eminim ki mutsuz bir iblis kimsenin en sevdiği şeyler listesinde üst sıralarda yer almazdı. Belki Lucifer'inki hariç.

Aman Tanrım, ya bu adam Lucifer ise?

Bu imkansızdı, değil mi? Cehennemde yaşıyordu. Elbette, Cehennem Prensleri'nin de yeraltı dünyasında yaşadığını varsayardım, yani tüm bahisler kapalıydı.

"Sen insansın," dedi sessizce. "İblisler insanlarla çıkmaz. Onları sadece oyuncak olarak kullanırlar."

Ağzım kurudu. Bu *hiç* de sinir bozucu değildi. Ne yazık ki, muhtemelen hedeften o kadar da uzak değildi.

"Oyuncak ya da kız arkadaş, fark etmez. Ben hala Bir iblis tarafından korunuyorsun, bu yüzden muhtemelen eve kaçmalı ve büyük seri katil hayallerinden vazgeçmelisin. Çünkü Az seni biliyor ve izini bulacaktır. Muhtemelen en iyisi bir an önce Amerika Birleşik Devletleri'ni terk etmen. Aslında, bu gezegen olsun."

Şu anda sadece kışkımdan konuşuyordum. Asmodeus katili bulmaya hiç ilgi göstermemişti. İş girişimleri ve zengin, güçlü arkadaşlarla dolu dünyasına kendini fazlasıyla kaptırmıştı. Elbette, geceleri yalnız yürümemi istemiyordu, ama görünüşe göre endişesi bundan ibaretti. Bir iblis sokaklardaki bir katili neden umursasın ki?

Adamın siyah maskesi ağzını görünmez kılıyordu ama hınzır sırıtışının yansımasını gözlerinde görebiliyordum. Gri irislerinde öfke parlıyordu, ay ışığının parıltısı altında bir kılıç gibi çelikten bir parıltı.

Sertçe yutkundum. Sahte kabadayılığımın onu beni bırakmaya ikna etmek için pek işe yaradığını sanmıyordum. Başka bir plan yapmanın zamanı gelmişti.

Bakışlarım onu boydan boya süzdü ve kasıklarına indi. Hmm. Belki yeterince hızlı olsaydım, botumu sikine çarpıp kaçabilirdim. *Evet*, omuzlarımı geriye atarken kendi kendime düşündüm. Bu adam sikine iyi bir tekmeyi hak ediyordu ve ben de bunu uygulayacak kişi olmaktan çok mutluydum.

"Yüzündeki o ifadeden hoşlanmadım," diye homurdandı ve belindeki kemerden büyük, tırtıklı bir bıçak çıkardı.

"Oyalanmayı bırakmanın zamanı geldi. Normalde bir insana dokunmazdım ama sen yolunu seçtin. Artık ölme zamanın geldi."

Kalbim boğazıma doğru fırladı ve yutamadığım bir bulantı yumağı gibi oraya indi. Kollarımdaki tüm tüyler diken diken oldu ve dünyanın altımda açılıp beni karanlığa çekmesi için yalvarmaya başladı. Muhtemelen bir metro faresi yuvasına düşecektim ama bu şu an bulunduğum yerden çok daha iyi olurdu.

Bıçağı tutan el boynuma doğru fırladı. Geriye doğru sendeledim, ağzımı açtım ve gece havasını yırtan bir çığlık attım. O kadar yüksekti ki kendi kulaklarım çınladı. Muhtemelen beni Bronx'tan bile duyabilirlerdi.

Güzel. Umarım biri koşarak gelirdi. Sadece on dakika daha hayatta kalmam gerekiyordu.

Saldırganın boğazından alçak bir hırıltı çıktı. Daralmış gözleri ve bıçağını kavrayan beyaz parmaklı yumruğuyla bana doğru yaklaştı.

"Bunu yapmamalıydın," diye mırıldandı. "İşleri senin için acısız hale getirmeye çalışacaktım. Güzel ve hızlı. Ama şimdi acı çektiğini görmekten başka bir şey istemiyorum, seni küçük sürtük."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," dedim damarlarımda asit gibi dolaşan korkuya ihanet etmeyen bir gülümsemeyle.

İleriye doğru yürüdü ve ben bir adım uzaklaştım. Kıçım kirli duvara çarptı. Kahretsin. Beni köşeye sıkıştırmıştı ve tek çıkış yolu onun kaslı gövdesinin etrafından dolaşmaktı. Kalp atışlarım bir fare gibi sıçradı.

"Bir insana göre çok cesursun ama artık seçeneklerin tükendi." Bıçağı kaldırdı ve boğazıma doğru yaklaştırdı.

Elimi yumruk yaptım ve onun acımasız bakışlarıyla karşılaştım. Geçmişim, istenmeyen anılardan oluşan bir film makarası gibi gözlerimin önünden geçti. Kız kardeşimle mahallede dans ederken

oyun evi sahnesi. Ormanda yalınayak koşmak, düşen dallara takılıp dizlerimizi sıyırırken gülmek. Bana bakan ölü gözler. Kız kardeşimin hıçkırıkları. Gitmem için bana bağırın ailemin yüzleri.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzöldü. Bu şekilde ölmek istemedim.

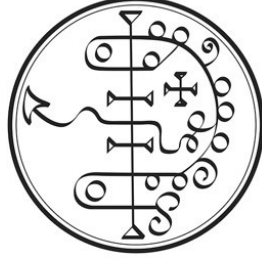
Umutsuzluk, kıyıya vuran dalgalar gibi içimde aniden yükseldi. İçimi ezici bir sıcaklıkla doldurdu. Görünmez alevler elimin etrafında dans ediyordu. Sütyenimin içine sıkıştırdığım mühür yüzük tenimi yaktı. Bu garip his, başka hiçbir şey düşünemeyecek hale gelene kadar içimde birikti. Sanki içimde patlayacak, beni binlerce parçaya ayıracakmış gibi hissediyordum. Dişlerimi sıkarak acı dolu bir kükreme çıkardım.

Ani ve görünmez bir güç göğsüne çarpınca saldırganın gözleri irileşti. Ayakları yerden kesildi ve havada savrularak ara sokağın çıkışının hemen önüne bir yığın halinde düştü.

Tutuşum gevşedi; gözlerim büyüdü. Az önce ne halt olmuştu?

Saldırgan yavaşça ayağı kalktı. Öfke gözlerinden okunuyordu. Sertçe yutkundum ve çıkışa baktım. Neden, ah neden, onu başka bir yere atamaz mıydım? Tek çıkış yolunu kapatmıştı.

"Gerçekten de işleri senin için inanılmaz derecede kötüleştirdin." Sanki hiç acelesi yokmuş gibi siyah kot pantolonundaki kiri fırçaladı. "Çığlığın hiçbir işe yaramadı. Kimse senin için gelmiyor. Ve az önceki küçük numaran... her neyse, işe yaramadı. Tek yaptığın beni çok kızdırmak oldu. Bu cinayetten zevk alacağım."

H Sokağı adım adım geçtim. Kalbim boğazımda, elimi tekrar yumrukladım, daha önce ne yaptığımı anlamaya çalıştım. Yapmış olsaydım bile. Hâlâ anlamamıştım.

Ne olduğunu anlamamıştım ama sanki benden. Ya da o yüzükten. Bu kadarından emindim.

Yani, şimdi sadece tekrar yapmam gerekiyordu. Basit, değil mi?

Ama ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Isı tüm bedenimi sarmıştı ve sonra... içimden fırlayıp saldırganın göğsüne çarpmıştı. Ama o alev almamıştı. Sadece geriye savrulmuştu.

Pek mantıklı gelmiyordu ama tekrar yapabilirsem, kaçmak için bir şansım daha olacaktı. Ve buna gerçekten ihtiyacım vardı. Haklı olduğunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, haklıydı. Çılgılığımı duyan biri varsa bile gelmiyordu. Şimdiye kadar burada olurlardı.

Birden üzerimde bir çift göz hissettim. Karanlık bir fırtına gibi sokağı doldurdu ve ağır bir umutsuzluk duygusu bedenimi sarstı. Neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme yetecekti.

"Mia," diye alçak bir ses yakınlardan bir yerden geliyordu ama sesin bağlı olduğu adamı göremiyordum. "Kımıldama."

Bedensiz bir sesi dinlemek benim için en iyisi gibi görünmüyordu, ama aynı zamanda bıçaklanmak da

istemiyordum.

Ölüm. Pek iyi iki seçenek sayılmazdı ama elimdeki tek seçenek buydu. "Elbette," I dedi,uzanmak karşı veduvar gibi bu durum tamamen normaldi. "Sen burada kalırken ben de

işini yap."

Asmodeus gölgelerin arasından sürünerek çıktı. Açıkçası sesin ona ait olduğunu sezmiştim ama yine de onu görmek nefesimi kesmişti. Gözlerinde saf ve katıksız bir tehlike dalgalanıyordu ve elinde tuttuğu kılıç...

Dur bir dakika. O lanet bir kılıç mıydı?

Silahı saldırgana doğrulttu. "Eğer ona dokunursan, seni öldürürüm."

"Um..." Çenem neredeyse kelimenin tam anlamıyla yere çarptı.

"Geri çekil Mia," dedi, sesi o kadar öfke doluydu ki ağzımı kapattı. "Abaddon kana aç hissediyor ve dost ile düşman arasındaki farkı anlamakta zorlanıyor. Ben bu işi hallederken senin geride kalman gerekiyor."

"Kılıcınızın kendi akıllı olan canlı bir yaratık olduğunu düşündüğünüz için endişelenmeli miyim?"

"Sizi ondan uzak duracak kadar endişelendirdiği sürece, evet. Hem de çok." Sessiz saldırganın onu sulu bir et tabağıymış gibi izlediği ara sokağa doğru ilerledi. Asmodeus hırladı, tüm vücudu öfkeyle titriyordu. "Ondan uzak dur."

"Sonunda oynamak için ortaya çıktın," dedi saldırgan sesinde bir gülümseme imasıyla. "Küçük kulübünü bırakıp sokaklarda benimle yüzleşemeyecek kadar korkak olduğunu sanıyordum."

Başımı, parıltılı kılıcını önüne kaldırmış olan Az'a doğru çevirdim. "Senin gibi omurgasız biriyle uğraşmaktansa yapacak daha iyi işlerim var."

"Omurgasız mı?" Saldırgan bir kahkaha attı. "Sen ve Lejyonun havalı arkadaşlarınızla havalı içkilerinizi yudumlarken burada işlerle ilgilenen benim."

"Kimsin sen?" Az alçak ve tehlikeli bir sesle sordu. "Neden masum kızları öldürüyorsun?"

"Masum mu?" Tekrar güldü. "Hiç de masum değiller."

"Mia yanlış bir şey yapmadı." Az bir adım daha attı tam da polis sirenleri havada çınlarken saldırgana doğru yöneldim. Şaşırmış bir halde sese doğru yöneldim. Daha fazlası mı vardı? Buraya mı geliyorlardı?

Midem alt üst oldu. Çılgınlıklarımı duymuşlar mıydı?

Mantıken bunun iyi bir şey olduğunu biliyordum. Polisler beni öldürülmekten kurtaracaktı. Az bu garip kılıç dövüşünü yapmak zorunda kalmayacaktı ve gece kan dökülmeden sona erecekti.

Ancak bu senaryoda iki sorun vardı. Birincisi, kesinlikle ifade vermek zorunda kalacaktım. Bu seri katil olayı çok büyük bir haberdi ve ben de her şeyin içine çekilecektim. Bir sirke dönüşecek ve geçmişim de işin içine karışacaktı. Ben de o partiden kaçırdım.

İkincisi, insanların Manhattan'da gerçek kılıç taşımalarının yasal olduğunu kesinlikle düşünmüyordum. Her ne kadar adamdan nefret etsem de, Asmodeus beni kurtarmaya gelmişti ve bu yüzden onu hapiste görmek istemiyordum.

İblisler hapisten kaçabilir mi?

Ben siren sesleriyle dikkatimi dağıtırken, saldırgan kaçma fırsatını yakaladı. Bir an oradaydı, sonra yok oldu. Neredeyse buhar olup uçmuş gibiydi.

İblisim bir öfke hırıltısı çıkardı.

Bu da beni ve Az'ı bir kılıç ve sıfır katille sokakta yalnız bıraktı. Bu kesinlikle daha önce olduğundan çok daha kötü görünecekti. Özellikle de yakınlarda iki cinayet işlenmişken.

"Buradan çıkmamız gerek," dedim onunla aynı anda.

Kısa bir süre durdu, kaşlarını kaldırdı. "Neden polislerden kaçmak istiyorsun?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Fark etmez. Elinde bir kılıç var. Yasadışı taşıdığından kesinlikle emin olduğum bir şey yüzünden tutuklanmak *ve* cinayet zanlısı olmak istemiyorsan, buradan hemen gitmemiz gerekiyor."

Başını salladı ve sokağın karşısına doğru yürüdü, benden bir santimden fazla uzaklaşmadan durdu. Bir kez daha sırtımı duvara dayadım ama bu sefer korkunun yerini başka bir şey almıştı. Anlamadığım bir şey.

Ve bu pek de hoş karşılanmadı. Bu adam beni çok sinirlendirdi.

Yine de gözlerindeki buz parçacıklarını fark etmeden edemedim. Çenesinin etrafında kıvrılan gölgeler. Üzerinde dalgalanan gücü ve hareket edişindeki kuvveti. Kılıç yardımcı oldu.

Sertçe yutkundum. "Hell's Kitchen'da pis bir arka sokakta ölmeme izin vermediğin için teşekkür ederim."

Gözleri yüzümde gezindi. "İyi misin?" Başımı salladım.

"Güzel. Etkilendiğimi söylemeliyim. Bir itiş kakış olmuş gibi görünüyor. Onunla biraz mücadele ettin mi?"

"Um." Olanları nasıl açıklayabilirdim? Meleklerin bana verdiği yüzükle bir ilgisi olduğundan emindim. Eğer ona bundan bahsedersem, benimle konuştuklarını anlayacaktı. Bir dahaki sefere kışımı kurtarmak için bu kadar istekli olmayabilirdi.

Bir dahaki sefere. Korku damarlarımda dolaşıyordu. Saldırgan kaçmıştı ve onu tekrar öldürmekten alıkoyacak hiçbir şey yoktu. Onu kızdırmıştım. Zamanını bekleyecek ve benim için tekrar gelecekti. Bundan emindim.

Bu adam yakalanana kadar Az'ın yanımda olmasına ihtiyacım vardı.

"Beni hafife aldı," dedim. "İnsanların karşılık vermesine alışık olduğumu sanmıyorum."

"Hmm."

Neyse ki daha fazla burnunu sokmadı. Elimi tuttu ve beni siren seslerinden uzak ara sokaklara doğru götürdü. Tek bir siyah kapıya ulaştığımızda, kulübünün zemin katını ortaya çıkarmak için kapıyı iterek açtı. Her nasılsa, bir kez daha buraya gelmiştik.

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Çenesi sertleşmiş ve gözleri soğumuştı. "Burada ne işimiz var?"

"Bu gece olanları diğerlerine anlatmam gerekiyor. Birini kaybettik." Loş koridorda ilerlerken ayakkabıları kaygan zeminde tıkırdadı. Müzik duvarlarda yankılanıyor ve uzaktan gelen bir kahkaha sesi bize doğru yankılanıyordu. Kulüp bu çılgın geceden etkilenmemişti ama uzun sürmeyecek gibi görünüyordu.

Az, fedailerinin katlanır masanın etrafında oturup kâğıt oynadıkları küçük odaya doğru ilerledi. Bu gece sadece üç kişi vardı. Valac, Caim ve adını bilmediğim üçüncü bir kişi. Koyu renk saçları gümüş gözlerine dökülüyordu ve kolundan aşağıya doğru bir yara izi uzanıyordu. Biz odaya girerken üçü de sandalyelerinin üzerinde dönüyordu.

"Ah." Caim sıırttı. "Mia. Geri dönmüşsün. Seni korkutup kaçırdığımızdan korkuyordum. Burası hümaniterler için biraz gergin olabilir. İlle de insancıl biri olduğundan değil. Sadece iyi bir kıza benziyorsun, belki de öyle olabilirsin. Kahretsin."

"Gerek yok," dedi Az bana doğru gergin bir gülümsemeyle. "Mia doğaüstü varlıkları biliyor. Artık rol yapmayı bırakabilirsin."

Caim'in kaşları yukarı doğru kanatlandı. "Eh, bu kesinlikle bir dönüş oldu. Ona söyleyeceğini düşünmemiştim."

"Ona söylemedim." İçini çekti ve masanın etrafındaki açık sandalyelerden birine çöktü. "Bir kurt adamın yanında büyüdü."

"Ah." Valac sanki dünyadaki tüm anlamlar buymuş gibi başını salladı.

"Katil bu gece ona saldırmaya çalıştı," dedi Az masayı avuçlarken sessizce. "Partide Willow'u öldürdükten sonra. Onu kurtarmaya çalıştım. Ama artık çok geçti."

Üçüncü iblisin rengi soldu ve elleri kartların etrafında kenetlendi. "Geçen hafta burada çalışmaya başlayan dansçı mı? Arka arkaya iki tane. Önce Allison. Şimdi de Willow."

Oh. Demek diğer dansçıların Allison'dan bahsedilince solmalarının nedeni buydu. Seri katil onu da etkilemişti.

Az'ın elleri yumruk oldu. "Bana yakın insanları hedef alıyor. Onu yakalamaya yaklaştıkça daha da cesaretleniyor. Mia'nın çılgınlığını duymamış olsaydım, bu gece ölmüş olacaktı."

Valac ve Caim dönüp bana baktılar. Onlara zayıf bir gülümseme verdim. "Bu doğru. Adam beni bir ara sokağa soktu ve-"

"Tam olarak neden ara sokaklarda dolaşıyordun, Mia?" Az aniden, sanki yeni aklına gelmiş gibi bana doğru dönerek sordu. "Neden partide değildin? Neden kaçıp gittin?"

"Karışık bir durum," dedim.

"Açıkla." Gözleri parladı.

Onun yüzünden diğerlerine baktım. Hepsi de merakla bana bakıyordu. Bu bana komşulardan, eski sınıf arkadaşlarımdan, Walmart'taki rastgele insanlardan gördüğüm bakışları hatırlattı. Masanın altına girip saklanma isteği uyandırdı bende.

"Sonra," dedim boğazımı temizleyerek. "Bu kadar heyecanlı bir dinleyici kitlemiz olmadığı zaman."

Caim'in kaşları çatıldı.

Az kollarını kavuşturdu ve sandalyeye yaslandı. "Kesinlikle olmaz. Bu benim Lejyonum. Bildiğim her şeyi onlar da biliyor."

"Evet, tüm bu Lejyon meselesi hakkında, bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyorum."

Valac kaşlarını çatı. "Ne kadarını biliyorsun?"

"Hepiniz iblissiniz. Yeraltı dünyasından sanırım." Odanın içine doğru sürüklendim ve omuz silktim. "Ruhlar için anlaşma yaptığınızı biliyorum ama onlarla ne yaptığınızı bilmiyorum. Ya da güçlerinin ne olduğunu. Ya da Lejyon'un ne olduğunu."

Caim kısık bir ıslık çaldı ve Az'a baktı. "Sence onu bilgilendirmeli miyiz?"

"Evet," dedim, tam da Az'ın "Hayır," dediği anda. Birbirimize ters ters baktık.

"Bak," dedim. "Beni haberim olmadan bütün bu olayların içine sürükledin ve şimdi seri katil benim de ölmemi istiyor. Bunun seninle bir ilgisi olduğunu açıkça belirtti, bu yüzden sanırım beni *tam olarak* neyin içine soktuğunu bana açıklamanın zamanı geldi."

Caim sıırttı. "Bunu sevdim."

"Ben de," dedi Valac garip, çarpık bir gülümsemeyle. "Çoğu insan çılgılık atarak diğer yöne gider."

"Çünkü ruhları çalılıyorsun."

"Hayır," dedi üçüncü iblis sessizce, hâlâ masaya bakarak. "Onları kurtaracağız."

Az küfretti ve Valac başını ellerinin arasına aldı. Caim keskin bir nefes aldı ve ayağa kalktı. "Gerçekten, Stolas. Konuşmadan önce düşün. İhtiyacımız olan son şey bir insanın burada ne yaptığınızı birilerine anlatması."

Gözlerimi kırptım. "Dur bir dakika. Sen... ruhları mı *kurtarıyorsun*?"

Caim derin bir iç çekti ve Stolas'a bir bakış daha fırlattı. "İnsanları yozlaştırmak yerine onlara yardım etmeye çalışıyoruz. Onları yıkım yolundan uzaklaştırmaya çalışıyoruz. Bazen bu onların ruhlarını kurtardığımız anlamına geliyor. Diğer zamanlarda ise sadece hayatlarını."

"Bütün bunları ona anlatmamalıyız," dedi Az, sesi sert, gözleri soğuk. "Lucifer neyin peşinde olduğumuzu öğrenirse bizi cehenneme geri sürükler. Ve hiçbirimizin bunu istemediğini biliyorum. Orada insanlığa yardım edemeyiz."

Ne?! Bunu kabul etmek çok zordu. Güçsüzce öne doğru sendeledim ve kalan tek boş sandalyeye sertçe oturdum. Bakışlarım

masaya kilitlenmişti. Bunlar sadece gerçek iblisler değildi, aynı zamanda bir şekilde Cehennem Kralı'nın kendisine karşı çalışıyorlardı. Ve ben de bu işe bulaşmıştım.

"Bir dakika," dedim yavaşça, gözlerimi Az'ın yüzüne kaldırarak. "Madem ruhları kurtarıyorsun, o zaman neden beni kendinle bir iblis sözleşmesine hapsedtin?"

"nk istediğimi elde etmenin tek yolu buydu," dedi tüm duygulardan yoksun bir sesle. "Burada iyi bir şeyler yapıyor olsak da, ben hâlâ bir iblisim Mia McNally. Ve istediğimi elde etmek için ne gerekiyorsa yaparım."

Tüylerim diken diken oldu. Sesim fısıltıya dönüştü. "Ne istiyorsun?"

"zel bir partiye giriş," diye yanıtladı, bakışları benimkilere kilitlenmişti. Gözlerinin derinliklerinde karanlık alevler titriyordu. "Davetiyeler sadece kollarında güzel, kk insan kurbanları olan doğaüstü varlıklara verilir."

Bütün kan yüzümden aktı. "Kurbanlar mı?"

"Aslında seni kurban etmeyecekti," diye araya girdi Caim. "Bu sadece bir davetiye kapmak için bir numara."

Kaşlarımı attım. "Ama neden içeri girmek istiyorsun?"

Az'ın yumruk yaptığı ellerinden öfke akıyordu. "Kurbanları durdurmayı planlıyorum."

"Oh." Sandalyede arkama yaslandım. Her şey çok daha mantıklı gelmeye başlamıştı. Sadece birkaç randevu için kız arkadaş numarası yapmasının garip olduğunu düşünmüştüm. İş yatırımcıları neden bazı dandik partilerde yanında biri olmasını umursasınlardı ki? Artık nedenini biliyordum. Ben yem olacaktım.

Sertçe yutkundum.

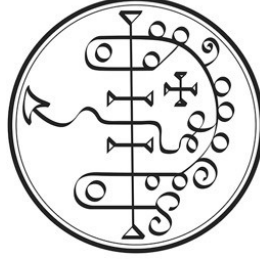
"Beni çok dikkatli dinlemenı istiyorum, Mia." Az'ın gözleri benimkilere dikilmişti. Kendimi onların büyüsüne kapılmış, içine çekilmiş ve sıkı sıkıya tutulmuş hissettim. Sesi, içinde yatan tehlikeye rağmen bir okşayış kadar yumuşaktı. Elimi uzatıp aramızdaki masanın üzerine koyarsam ne olurdu? Nefesim boğazımda dğmlenirken metali avuçladım.

Az öne eğildi ve parmaklarımı kavradı. Isı kolumda cızırdadı.

"Bu insanların durdurulması gerekiyor," dedi alçak bir hırıltıyla. "Bu partiyi on yılı aşkın bir süredir her yıl düzenliyorlar ve her seferinde en az yirmi insan kurban ediliyor. Bu iki yüzden fazla ölüm demek. İki yüz ruh cehenneme gitti. Bunun devam etmesine izin veremeyiz ve içeri girebilmemin tek yolu bir insan arkadaşımın olması. Kurban edilecek biri."

Kalbim bir sonraki vitesine geçti.

"Bilmeni hiç istemedim çünkü seni korkutmak istemedim. Seni güvende tutmak için bir planımız vardı, kimse bilmiyordu. Sen benim giriş biletimdin ve sonra Lejyon kan dökülmeye başlamadan önce seni güvenli bir şekilde dışarı çıkarmayı planladım." İçini çekti ve bakışları keskinleşti. "Ama şimdi kim olduğumuzu ve burada neler olduğunu tam olarak anladığına göre, sana bir seçim hakkı vereceğim. Bu ölümleri durdurmamıza yardım edecek misin, yoksa anlaşmamızı bozmamı mı istiyorsun?"

MKanım kulaklarımda parazit gibi çıtırdadı. Az elimi bırakıp sandalyesinden kalkarken gözlerim onun her hareketini takip ediyordu. Bu beklenmedikti. Beni sözleşmede kalmaya zorlamaya kararlıydı ve şimdi sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi bir çıkış yolu öneriyordu.

Sinir bozucu bir şekilde, ayağa fırlayıp kabul etmedim. Bir saat önce olsa kabul ederdim. Ama bir saat önce, dışarıda insanları kurban eden bir grup doğaüstü varlık olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu... tam olarak ne için?

"Kurbanlar ne için?" Fısıldadım.

"Ah." Caim başını salladı. "Güzel soru. Ve cevabını beğeneceğini sanmıyorum."

"Onlar Lucifer için." Valac bakışlarını masadan kaldırdı. Gözlerindeki gümüş parlayan mermilere benziyordu ve içinde ruhumu titreten bir boşluk vardı.

"Lucifer," diye tekrarladım. "Saklandığın Lucifer."

"Lucifer'den *saklanmıyoruz*," diye düzeltti Stolas. "Tam olarak nerede olduğumuzu biliyor. Sadece insanları yozlaştırmak yerine onlara yardım etmeye çalıştığımızı öğrenmesini istemiyoruz. Görüyorsunuz, cehenneme daha fazla ruh göndermemizi istiyor. Cehennem onun hoşuna gitmeyecek kadar boşalıyor."

"Doğru, elbette," dedim sanki bu hayatımda duyduğum en çılgınca şeylerden biri değilmiş gibi. Bir güvercine krep yedirmekten *bu* hale nasıl gelmişim?

"Şimdi ikilemimizi anlıyorsunuz." Caim bir koşu yaptı elini gece yarısı saçlarının arasından geçirdi. "Eğer bu işten çekip gitmek istiyorsan, gücenmek yok. Ama bu bizim için kötü olur. Az'ı o topun içine sokmak istiyorsak senin yerine başka bir insan bulmamız gerekecek ve bu biraz suskun görünecek."

"Az kimseyle çıkmaz," diye ekledi Stolas. "Bir hafta içinde bir kız arkadaştan diğerine geçmek..."

"Şu anda onunla birlikte yaşadığından bahsetmiyorum bile," dedi Valac o kadar yumuşak bir sesle ki, çarpan kalbimden neredeyse onu duyamıyordum.

Gözlerimi kapattım. "Düşünmek için bir dakikaya ihtiyacım var."

İblislerin hepsi sustu. Bunu ciddi ciddi düşünmüyordum, değil mi? Serena ve ben Az'ı sözleşmemi yok etmeye ikna etmekten bahsediyorduk. Ve işte mükemmel bir fırsattı. Onu ikna etmeme bile gerek yoktu. O teklif etmişti. Tek yapmam gereken bir kelime söylemekti ve özgür olacaktım.

Tüm bu tehlikeden ve doğaüstü delilikten kurtulacaktım. Serena'nın yanına geri taşınır ve hayatıma bir serseri olarak devam ederdim. Her gece televizyonun karşısında bir bardak şarap içerdim. Alternatiften daha iyi. İblis tarafından öldürülmek.

Ama bu adamların açıkça yardımına ihtiyacı vardı. Ben Az'ın bu korkunç kurban partisine giriş biletiydim. Eğer bundan vazgeçersem, davetiye alamayabilir ve cinayetler bir yıl daha devam edebilirdi. Çok korktuğum için yirmi kişinin ölmesine gerçekten izin verebilir miydim?

Lanet olsun. Yapamadım. Bazen kendim olmaktan gerçekten nefret ediyorum.

Gözlerimi açtığımda dört iblisin bana baktığını gördüm. Caim sırtınca biraz sıçradım ve ters ters baktım.

"Dürüst olmak gerekirse, bazen tüyler ürpertici oluyorsunuz," diye mırıldandım.

Caim kıkırdayarak, "Bunu bir insanın söylemesi çok zengin," diye cevap verdi.

Ona ters ters baktım. "Bu da ne demek şimdi?" "Siz ikiniz flört etmeyi kesecek misiniz?" Az sert bir sesle sordu

çelik gibi. Gölgeleer çenesinde dalgalanıyordu.

"Flört etmiyoruz," dedim çabucak, ama neden onu düzeltme ihtiyacı hissettiğimi bilmiyordum. Neden umursuyordu ki? Beni Caim'den uzak durmam konusunda uyarmıştı ama bu onlar hakkındaki gerçeği öğrenmeden önceydi. Belli ki gerçeği öğreneceğimden endişelenmişti. Artık her şeyi biliyordum. Peki, bu kadar büyütülecek ne vardı?

Teknik olarak bekardım.

"Boş ver bunları." Caim hevesle öne doğru eğildi. "Neye karar verdin Mia?"

"Ben kalacağım." Sesim kendi kulaklarıma yabancı geliyordu. Bundan kaçmamaya karar vermişim ama bunu yüksek sesle söylediğime inanmak zordu. Bu tamamen aptalcaydı, değil mi? Serena aklını kaçıracaktı.

Az biraz daha dik oturdu, cevabıma şaşırdığı belliydi. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Sözleşmemizi yırtmamı istemiyorsun."

"Hayır," bakışlarıyla karşılaştım ve zorlukla yutkundum. Gözlerinde bir takdir parıltısı vardı, gerçekten görmek istediğimden emin olmadığım bir yumuşaklık. Onda daha önceki izlenimime ihanet eden bir iyilik vardı. Ve bu iyilik derimin içine işledikçe, onu tırnaklarımla kazıyarak çıkarmak istedim. Onu ruhumu çalmak isteyen pislik bir iblis olarak düşünmek daha kolaydı. O zaman dokunuşunun bana hissettirdiklerini görmezden gelebilirdim.

Onun dokunuşu beni belli bir şekilde hissettirmedi, çok teşekkür ederim.

Sadece ateşliydi, tamam mı?

Dudaklarına yavaş, lezzetli bir gülümseme yayıldı. Çoğu kadının donunu eritebilecek türden bir gülümsemeydi bu. Ama benimkini değil. Kesinlikle yüzde yüz bağıışıklığım vardı. Aşağıdaki o küçük gıdıklanma sadece işlemem gerektiği anlamına geliyordu.

"Mia," diye mırıldandı. "Az önce beni çok mutlu bir adam yaptın."

Alevler yüzümü sardı. Boğazımı temizledim ve onun hınzır suratından başka bir şey bulabilmek için bakışlarımı etrafımda gezdirdim. Bilmiş bir gülümseme takınan Caim'e döndüm. Sanki tam olarak ne düşündüğümü görebiliyordu. Ya da belki de her şeyi çok fazla yorumluyordum.

"Sanırım bu bir ikramiye kazandığım anlamına geliyor," dedim sonunda Az'a dönerek. "Bilirsiniz, işin tehlike boyutu için."

"Elbette." Hâlâ gülümseyerek sandalyesinde arkasına yaslandı, kollarını tertemiz siyah takım elbisesinin üzerinde kavuşturdu. "Bir ikramiye alabilirsin. Eğer bize başka bir konuda yardım edersen."

"Başka bir şey mi?" Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Bilmek istediğimden emin değilim."

Gülümsemesi aniden kayboldu ve gözlerinde gölgeler birikti. "Bu katili sonsuza dek durdurmalıyız," dedi Caim'e başıyla selam vererek. "Ona o şeyi göster."

Stolas başını sallayarak bir homurtu çıkardı.

"O şey mi?" Yavaşça sordum, Caim'in sandalyesinden fırlayışını izliyordum. Pencerelerin üzerinde kalın siyah bir perdenin asılı olduğu duvara doğru yürüdü. Ancak... perdeyi geri çektiğinde, pencereleri hiç de kapatmadığını gördüm. Devasa bir haritayı kaplıyordu. Her iki yönden de benim iki katım boyundaydı. Manhattan'ın meşhur ızgarası, karalamalar içinde boğulmuş bir şekilde uzanıyordu. İpler çok renkli iğneleri birbirine bağlıyordu. Bir seri katilin zindanında bulunduracağı bir şeye benziyordu.

"Harita ile tanışın," dedi Caim gururla haritayı işaret ederken. "Bu çok çılgınca." Yine de sandalyeden kalktım ve

izini sürdürdü. İğneler belli ki cinayetleri temsil ediyordu. Bunu anlamak için roket bilimci olmama gerek yoktu. Ama hepsi mantıklı değildi. Aşağı Doğu Yakası'nda bir araya toplanmış birkaç iğneyi işaret ettim. "Bunlar ne için? Sadece Hell's Kitchen'da öldürdüğünü sanıyordum."

"Şehir merkezinde başka cinayetler de işlendi," dedi Az sessizce. "Queens'te de. Polisler onları ilişkilendirmedi ama biz ilişkilendirdik. Pek çok benzerlik var. Her bir kurban doğaüstü bir varlık."

"Bu..." Çabucak iğneleri saydım ve kalbim kaburgalarımı döverek ona doğru döndüm. "En az yüz ölüm. Bu ne kadar zamandır devam ediyor?"

Valac haritanın başında bize katılırken dişlerini sıkarak, "Bir yıldan fazla oldu," dedi. "Bu adamı yakalamak için onlarca kez denedik ama parmaklarımızın arasından tereyağı gibi akıp gidiyor. Her seferinde sırta kadem basıyor."

"Bu gece de öyle yaptı," diye nefes aldım. "Sirenleri duyar duymaz ortadan kayboldu. Puf. Yok oldu. Belki de hayal görüyorumdur diye düşündüm."

Az masadan kalkıp konuştu. "Hiçbir şey hayal etmedin. Kendini bir şekilde gizleyebiliyor. Gölgeler arasında mı seyahat ediyor, kendini mi gizliyor yoksa tamamen başka bir şey mi yapıyor bilmiyoruz. Her iki durumda da yakalanmasının imkânsız olduğu kanıtlandı."

Ona doğru sarsıldım. "Daha önce hiç onun peşinden gitmediğini söyledi."

"Genellikle çok daha ketum davranırız. Burada ne yaptığımızı bilmesini istemeyiz. Bu gece ilk kez yüz yüze geldik."

Valac yaklaştı, içi boş, gümüş beyazı gözleri haritaya bakıyordu. "Çoğu zaman istediğimiz kadar cesur olamıyoruz. Lucifer bu katili durdurmamızı istemezdi."

Başımı salladım. Hâlâ anlamadığım çok şey vardı ama kendimi gizli bir kulübe davet edilmiş gibi hissediyordum. Katilleri avlayan bir kulübe. Eğer tüm bu olanlar ciddi anlamda tehlikeli olmasaydı, biraz heyecan verici olabilirdi. Tabii ki, muhtemelen yasadışı da olabilirdi. Bu iblislerin katili yakaladıklarında ona ne yapacaklarından hiç şüphem yoktu. Adil ve dürüst bir yargılama için onu insan polislere teslim ederler miydi? Hiç şansları yok.

Gerçekten bu işe bulaşma riskini alabilir miydim? Onlara yardım ettikten sonra bu iblisler beni meşhur kurtların önüne atar mıydı? Ya yakalanırsak?

Gözlerimi kapattım. "Yardıma ihtiyacın olan şu ekstra şey. Doğaüstü bir seri katili yakalamak. Öyle değil mi?"

"Bu doğru." Stolas elini omzuma koydu ve sıktı. "Yine peşinden gelmeye çalışacak. Neden ona izin vermiyoruz?"

Karnım ayak parmaklarıma kadar indi. Yavaşça gözlerimi açtım ve dördüne birden döndüm. Caim gülerek geri sıçradı, ellerini teslimiyetle havaya kaldırırken Valac o çok yoğun bakışlarıyla beni izlemeye devam etti. Stolas sanki beni yerime sabitlemeye çalışıyormuş gibi bir elini omzuma koymuştu. Kalbim göğüs kafesimden kurtulmak için can atarken bile üzerime bir sakinlik çöktü. Ona ters ters baktım. Üzerimde iblis büyüğü mü yapıyordu?

"Senin için yem olmamı mı istiyorsun?" dedim, hâlâ oturmaya devam eden ve parmaklarını masaya vuran Az'a." *İki kez.*"

"Evet," dedi üçü bir ağızdan. Az sessiz kaldı, beni izliyor.

"Katilin küçük macerasında başarılı olacağından hiç endişe etmiyor musunuz? Onun duman olduğunu söyledin. Ya içeri ışınlanır, beni bıçaklar ve sonra dışarı ışınlanırsa?"

"Gücünün bu şekilde çalıştığını sanmıyorum," dedi Valac sessizce. "Yoksa çoktan öldürmek için bu tekniği kullanırdı. Sadece yakalanmamak için gölgeleniyor, bu da bizi yeteneklerinin bir şekilde sınırlı olduğuna inandırıyor. Çoğu güç öyledir."

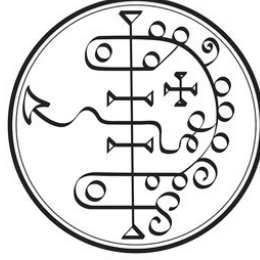
"Doğru. Hı hı. Tabii ki." Ellerimi havaya kaldırmadan önce sırayla her birine baktım. "Bunu yapmamı gerçekten istiyorsunuz, değil mi?"

"Hayır demekle özgürsün," diye mırıldandı Az.

Sesi tenimde bir okşayış gibi süzülüyordu ve ben ürperme dürtüsüne karşı koydum. Diğerleriyle birlikte bile

Odada sadece ben ve o varmışsınız gibi hissediyordum. Tepedeki ışıklar sönmüş gibiydi. Nefesim ciğerlerimde durdu. Bakışlarımız kilitlenirken aramızda sıcaklık titreşiyordu. Bir randevudaydık, aniden hatırladım. Dans etmiştik. Şarap içmiştik. Ve şimdi buradaydık. Bir iblis, bir kızıdan doğaüstü bir seri katili yemlemesine yardım etmesini istiyordu.

"Peki," diye nefes aldım. "Senin aptal yemin olacağım."

W Toplantı bittiğinde bir araba tutup binasına döndük. Geç olmuştu, kulüp yakında kapanacaktı ve yapabileceğimiz çok az şey vardı

Bu gece. Lejyon bir saldırı planını detaylandırmakla görevlendirilmişti. Yarın kulüpteki ikinci vardiyamdan önce üzerinden geçecektik.

Çatı katına adım attığımızda, sessizliğin içine öyle bir gerilim yayılmıştı ki bunu fark etmemek imkânsızdı. En azından *ben* hissettim. Az konusunda emin değildim. Son birkaç saattir, kim olduğu ve Manhattan'da ne yaptığı hakkındaki gerçekleri öğrendikten sonra, onu yeni bir ışık altında görmekten kendimi alamıyordum.

Dünyaya damgasını vurmaya çalışan bir iblis. İyi bir şekilde. İnsanın aklını başından alıyor. Ayrıca onu düşündüğümünden biraz daha az aşağılık biri yapıyordu. Milyon yıl geçse de bunu ona itiraf edeceğimden değil.

Evet, bu düşünceyi kendime sakladım.

Tüm iyi niyetli çabalarına rağmen, ne olduğunu söylemeden beni bir iblis anlaşmasının içine hapsedmişti. Bunun için onu asla affetmeyeceğim.

"Bugün çok uzun bir gün oldu." Karanlık çatı katına doğru ilerlerken iç çektim. Az'ın Prens olduğunu öğrendiğimden beri ilk kez gerçekten yalnız kalmıştık.

ve Lucifer'in kendisine karşı isyan eden bir tür kanunsuz iblis. Mantıken, tüm bu olanlar karşısında oldukça korkmuş olmalıydım. Bunun yerine, kemiklerim yatağa girip uyumak istiyordu.

"Evet ve ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor." Anahtarını odasının kilidine soktu ve yana doğru çevirdi. İçeri fısıldamadan önce bana hızlı bir bakış attı. "Mayo getirdin mi?"

Ona göz kırptım. "Affedersiniz?"

"Bir mayo. Bu gece olanlardan sonra rahatlamaya ihtiyacım var." Gözlerinde bir karanlık çalkalandı. "Birini kaybettik ve katil hâlâ dışarıda. Ben jakuziye gireceğim ve senin de bana katılmanı istiyorum, böylece birkaç şey konuşabiliriz. Mayo getirdin mi?"

"Sıcak tu-" Kızardım. "Hayır. Bir iblisin sahte kız arkadaşı olarak milyon dolarlık bir çatı katında kalacağım için yanıma mayo almadım."

Buna dudak bile bükmedi. Bu gece onu gerçekten etkilemişti.

"Tamam. Bana on dakika ver. İstersen kıyafetlerinle kenarda tüneyebilirsin ama bana katılabilirsin. Sütyen ve külot mayoya yeterince yakın zaten." Odasına girdi ve kapıyı kapattı.

Arkasından bakarken sertçe yutkundum. "Hayır, değil."

Yani, gerçekten değildi. İç çamaşırında çok daha mahrem bir şeyler vardı. Yine de sıcak bir küvete girmek kulağa çok iyi bir fikir gibi geliyordu. Sakinleştirici, sıcak, rahatlatıcı. Bastırılmış sinirlerim derimden fırlamak üzereydi ve eğer şimdi yatağa girersem, güneş doğana kadar pencereden dışarı bakacaktım.

Kendimi bundan vazgeçiremeden odama girdim, elbisemi başımın üzerinden çektim ve vücuduma kabarık beyaz bir bornoz geçirdim. Az'ın misafirler için dolapta tuttuğu bir bornozdu bu. Bu şeyi başka kızların giyip giymediğini merak ettim.

"Ne aptalca bir düşünce," diye mırıldandım kendi kendime.

Birden telefonum çaldı. Çantamdan çıkardım ve numarayı kontrol ettim. Serena. Kalbim sıkışmıştı. Muhtemelen benim için çok endişeleniyordu.

"Hey, Serena," dedim telefon kulağıma gelir gelmez. "Aramadığım için özür dilerim. Ben iyiyim."

"Tanrıya şükür," diye fısıldadı. "Çok endişelendim. Noah'ya neler olduğunu açıklayamıyorum ve o da aklımı kaçırdığımı düşünüyor. Neredesin sen?"

Midem bulandı. Ara sokakta katille yüzleştiğimi bilmiyordu. Ve ona söylemeye dayanamıyordum. "Az'ın dairesi."

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama iyi. Onunla kal, tamam mı? Sadece katil yakalanana kadar."

"Yapacağım, Serena. Benim için endişelenmene gerek yok."

"Olmayacak. Bütün bunlar bitene kadar senin için endişeleneceğim." İç çekti. "Biraz uyumam lazım. Sabah işim var. Yarın mesaj atar mısın?"

Telefonu sıkıca kapattım. "Her zaman. Seni seviyorum."

Az'ı balkonundaki jakuzide buldum. Buharlı su etrafında fokurduyor ve damlacıklar kirli çenesine yapışuyordu. Benden önce davranmıştı, bu da kuyruğu olup olmadığını görme şansım olmayacağı anlamına geliyordu. Öte yandan, çıplak, yontulmuş göğsünü *kesinlikle* görebiliyordum. Adam sanki bütün bir arabayı kaldırabilecekmiş gibi görünüyordu.

Belki de yapabilirdi. İblisler tam olarak ne kadar güçlüydü?

Ben gergin bir şekilde küvetin yanında dururken kaşlarını kaldırdı. "İçeri geliyor musun?"

"Evet, ben sadece..." Yanaklarım kızardı. "Vay be, çok sıcakmış."

"Amaç da bu zaten."

"Evet, biliyorum, sadece, bilirsin işte." Ugh. Neyim vardı benim böyle? Kendime içten içe homurdanarak ona sırtımı döndüm, bornozu çıkardım ve Az'ın gözlerini alamadan hızla küvete daldım. Sıcak su

beni yuttu, bakışlarıyla karşılaştım. Gözlerindeki yoğunluk beni derinden sarstı.

"Dantel," dedi kaşlarını sütyenime doğru kaldırarak. "İlginç bir seçim."

"Fazla seçeneğim yoktu," diye cevap verdim gözlerimi devirerek. "Buraya tek valizimle geldim ve henüz çamaşır yıkamadım."

"Şehre taşınırken yanında getirdiğin tek bavul bu mu?" diye sordu hafifçe, jakuzinin kenarına yaslanarak.

Anında gerildim. "Evet."

"Söylediğimde ciddiydim." Gözlerini kapadı ve küvetin içinde rahatladı, su bronz teninde parlıyordu. "Çemberin içine alındın. Bu işin yürümesi için güven ve sadakat şart. Benim için en önemli şeyler bunlar."

Birden jakuzi berbat bir fikir gibi göründü. Burada, küçük, kapalı bir alanda, tam bir pislikle birlikteydim. Yaptığı tüm iyi şeyleri unutun. Bunların hiçbirisi kötülükleri silmezdi. "Sözleşmeyi imzaladığımda bana neler olacağını söylemeyen adam söylüyor bunu."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Senin ruhunu asla almayacaktım, Mia."

"O zaman neden sözleşme yapıyorsun?" Ellerimi yumruk yaptım ve su parmaklarımın arasından kaydı.

"İçimizden biri her sözleşme imzaladığında Lucifer uyarılıyor. Anlaşmanın detaylarını bilmiyor ama sürekli bir çetele alıyor. Anlaşma yapmadan çok uzun süre geçirirsek şüpheleniyor. Ulaşmamız gereken bir kota var."

Gözlerimi kısarak kollarımı kavuşturdum ve dantelli sütyenimi gözlerden sakladım. "Yani ben sadece bu muyum? Bir kota."

"Hiçbir zaman bundan daha fazla bir şey ifade etmemesi gerekiyordu," dedi sessizce. "Ama sen inanılmaz derecede karmaşıksın, Mia. Ve işleri olması gerekenden çok daha zor hale getirdin."

"Tanrım, teşekkürler," diye cevap verdim kuru bir sesle. "Sanırım iyi bir evcil insan olacağımı ve herkes gibi hizaya gireceğimi düşündün."

"Serena olmasaydı, bunu asla bilemezdin. Bundan mutlu ve memnun bir şekilde ayrılacaktın. Ruhun bozulmadan."

Bunun üzerine sustum. Belli ki yanılıyordu. Melekler yine de bana yaklaşacak ve her şeyi anlatacaklardı. Ama Serena'yı hayatım boyunca tanımamış olsaydım, muhtemelen kaçırdım. Doğaüstü varlıklardan tamamen habersiz olmanın ve sonra bir iblisle anlaşma imzaladığınızı öğrenmenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemezdim.

Az haklıydı. Çoğu insan çılgılık atar ve ters yöne kaçırdı.

"Sende sevdiğim bir şey var, Mia," dedi sonunda, jakuzinin yanındaki masadan bir cin tonik alırken. Gözlerime bakarak uzun, yavaş bir yudum aldı. Neyse ki buharlı su yanaklarımdaki kızarıklığı örttü.

"Oh, sadece bir şey mi?" Alaycı bir şekilde sordum.

Beni görmezden geldi. "Duygularını gizlemeye çalışmıyorsun. Suçluluk duygusu taşıyorsun ama bu seni yere sürükleyen ağır bir çapa değil. Her ne için suçluluk duyuyorsan, bu küçük bir şey. Adam öldürmek kadar korkunç bir şey için değil."

Kaskatı kesildim ve küvetin arka tarafına çarptım. Kalbim kaburgalarımı döverken su etrafımda çalkalanıyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Mia," dedi delici gözleri benimkilere kilitlenirken. "Geçmişin yokmuş gibi davrandığın sürece asla ilerleyemeyeceksin."

Kan beynime hücum etti ve boğazım sıkıca kapandı. "Beni aramışsın."

Bunun eninde sonunda olacağını bilmeliydim. Davamdan ve hakkımdaki suçlamalardan habersizliği ancak bu kadar sürebilirdi. Milyon dolarlık bir çatı katında yaşayan bir iblis olabilirdi ama hâlâ bu dünyada yaşıyordu. Bu dünyada

Google, sosyal medya ve clickbait başlıklar. Şaşırdığım tek şey bu kadar uzun sürmesiydi.

Ve bahse girerim beni hala yem olarak kullanmak istiyordur. Neden olmasın, değil mi? Ben sadece zavallı bir kızın ölümüne sebep olan değersiz bir insandım. Ölssem bile onun gözünde büyük bir kayıp olmazdı.

"Tanıştığımız gece seni araştırmıştım," dedi içkisinden bir yudum daha alırken. İçkiyi masaya geri koydu, öne doğru eğildi ve titreyen elimi avucunun içine aldı. "Mia, sakin ol. Bunu senin yaptığını sanmıyorum."

"Beklemek mi?" Nefes aldım ve anında elim hareketsiz kaldı. "Ne?"

Diğer elini omzuma koydu. Tüylerim diken diken oldu. "Yanlışlıkla bir kızı öldürebileceğini ve yardım çağırmak yerine olay yerinden kaçabileceğini düşünseydim senden benim için çalışmanı istemezdim. Sende bunu görebiliyorum. Bu konuda suçlu değilsin."

Tüm nefesim kesildi ve başım döndü. Ve açıkçası, biraz garip hissediyordum. Rüya görüyor olmalıydım. Daha önce kimse bana böyle bir şey söylememişti. Serena dışında kimse.

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?" Fısıltıyla sordum. Bundan daha yüksek sesle konuşmak için kendime güvendiğimi sanmıyordum. Aslında, buharlı suyun içinde paramparça olmak üzere olan camdan bir duygu kutusuydum. Bunlar her zaman duymayı arzuladığım sözlerdi, sadece... belki de bana bir iblis sözleşmesi hakkında yalan söyleyen bir Cehennem Prensi'nden gelmiyordu.

Yakınıma eğildi ve omzumdaki eli yanağıma doğru kaydı. Dokunuşuna karşı ürperdim, nefesim boğazımda düğümlendi. Bakışları üzerimde gezindi, delici, karanlık ve garip, sarhoş edici bir yoğunlukla doluydu. Dili alt dudaklarında gezinirken gözlerim dudaklarına kaydı. Tüylerim diken diken oldu.

Birden tam olarak nerede olduğumu, ne yaptığımı ve kiminle olduğumu fark ettim. Bir iblis, bir jakuzide, bir

balkondan şehrin ışıklarına bakıyordu. Islak göğsü parlıyordu ve sıırıslıklam dantelim göğüslerimin kıvrımlarına yapışmıştı. Kalçalarımın arasında sıcaklık titreşiyordu.

Lanet olsun.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Beni öpecek miydi? Ve ben ona izin verecek miydim? Hayır, kesinlikle vermeyecektim. Bununla ilgili hiçbir şey gerçek değildi. İnsanları Lucifer'e kurban etmek isteyen katil bir doğaüstü grubu durdurabilmek için sahte bir ilişki yaşıyorduk.

Vay canına, bu tamamen delice geldi. Yine de bir santim bile kıpırdamadım.

Yavaşça elini çekti. "Ben bir iblisim. Suçluluk duygusunu okuyabilirim. Sende de biraz var Mia, ama bunun için değil. Tahmin edecek olursam, bunun nedeni başka birini koruyor olman. Audrey'nin ölümünden sorumlu olan kişi asla yakalanmadı çünkü onun adını yüksek sesle söylemedin. Gerçekte kimin yaptığını kimseye söylemedin. Sadakat, takdire şayan bir özelliktir."

Nefesimi içime çektim ve ayağa kalktım. Açıkta kalan karnımdan ve kalçalarımın aşağı su akıyordu ama tenimi görmesine izin vermekle ilgili tüm endişelerimi unuttum. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Bana hüznü bir gülümseme verdi. "Başkasını koruduğun için dünyanın sana saldırmasına izin verdin. Ve kim olduğunu tahmin edebiliyorum."

Akmayan yaşlar gözlerimi yaktı, lav kadar sıcaktı. "Hayır, yanıyorsun. Kimin yaptığını bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Ve eğer seninle bu konuda konuşmak istediğimi düşünüyorsan, düşündüğümde daha da büyük bir pisliksin."

Ama yalan söylüyordum. O da bunu biliyordu. Tahmin etmek o kadar da zor değildi. O gece küçük kız kardeşim beni üniversitede ziyaret etmişti. Bir partiye gitmiştik, sarhoş olmuştu ve sonra benim arabamla kaçmıştı. Audrey'e çarptı ve onu anında öldürdü. Ve sonra kaçtı. Tek bir kişiye bile söylemedim. Serena'ya bile.

Az'ın gözlerinde hayal kırıklığı titreşti. "Belki de senin hakkında yanılmışımdır."

Sıcak küvetten çıktım, öfke daha önce hissettiğimi sandığım rahatlatıcı sıcaklığı yakıp yok etti. "Evet. Belki de öyleydin."

Dişlerimi sıkarak daireye geri döndüm ve arkamda damlayan sudan bir iz bıraktım. Normalde onun tertemiz zeminini kirlettiğim için kendimi kötü hissederdim ama bu onun işine yaramıştı. Geçmişimi didik didik etmişti. Eğer gerçeği öğrendiyse, üstünkörü bir araştırmadan çok daha fazlasını yapmıştı. Asmodeus gerçekte ne olduğunu biliyordu.

Sikeyim.

Bu bilgiyle ne yapacaktı? Birine söyler miydi? Yaptığı korkunç hata yüzünden kız kardeşimi cezalandırmak mı istiyordu? Burnumun kenarını sıktım ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Böyle bir şey olamazdı. Sırf onu korumak için tüm hayatımı mahvetmişim. Şimdi hepsi dağılamazdı. Bir *iblis* yüzünden.

Yatak odama girdim ve hemen çılgılık attım. Pencerenin dış tarafına, içeri bakacak şekilde bir not yapıştırılmıştı. Kelimeler kırmızı mürekkeple yazılmıştı... itiraf etmeliyim ki kurumuş kanın koyu, hastalıklı rengine sahipti.

Elim ağzıma gitti.

Benden kaçamadın. Sırada sen varsın.

Az odaya daldı, gözleri vahşiydi. Vücudunu benimkinin önüne attı ve yüzünü pencereye döndü. Aklımdan aynı anda birkaç istenmeyen düşünce geçti.

Birincisi ve en önemlisi, kesinlikle *hiç* kuyruk izi yoktu. Kuyruğu olsaydı bunu çok belli edecek daracık bir çift siyah boxer külot giymişti. Bunun yerine, Henry Cavill'inkini utandıracak yuvarlak, mükemmel bir popoyu kucaklıyorlardı.

İkincisi, Asmodeus'un hayatımda gördüğüm en muhteşem vücuda sahip olduğu çok açıktı. Bu gerçek

derisinden aşağıya doğru süzülen su damlacıklarıyla daha da belirginleşiyordu. Bakmamak mümkün değildi.

Ve son olarak, ığlığımdan birkaç saniye sonra beni kurtarmak için nasıl koştuğunu fark etmemek imkansızdı. Vücudunu bir hırıltı sarmıştı ve yumruk yaptığı elleri onu tüm dünyayı parçalamaya hazırmış gibi gösteriyordu.

"Pi kurusu," diye nefes aldı pencereye doğru yürürken.

Doğru ya. Not. Ölmemi isteyen seri katil. Neredeyse unutuyordum. Ağzım kurudu.

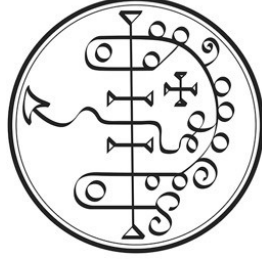
"Ee," dedim boğazımı gergin bir şekilde temizleyerek. Yatak odamda neredeyse çırılçıplaktı ve saf, dizginlenemez iblis enerjisiyle dolup taşıyordu. Ve beni içine çekmeye çalışıyordu. "Bu daireye girmesi ne kadar kolay olabilir? Ben uyurken buraya ışınlanmasından endişe etmeli miyim?"

Döndü ve bir süre bana baktı. "Normalde hayır derdim. Bu duvarlar çoğu büyülü saldırıya karşı korunaklıdır. Ama bu katilin güçlerini hiç anlayamadık. Bu gece benim odamda kalman en iyisi olabilir."

Yutkundum ve bir adım geri çekildim. "Özür dilerim. Odanı mı söyledin?"

Beni kilitlediği oda mı? Az'ın beni kendisi uyudu mu? Um...

"Burada kalmıyorsun." Az bavulumu aldı ve beni takip etmemi işaret etti. "Nerede olduğunu biliyor. Sana ulaşmak istiyorsa beni geçmesi gerekecek."

I Açık kapının hemen ötesinde durmuş, çıplak ayaklarımın üzerinde kıpırdanıyordum. Yolda kabarık bornozumu almıştım ama onun dışında üzerimde sırlsıklam styenim ve

külot. Ve şimdi Az ile yatağa girmem gerekiyordu.

Spor çantamı içeri taşıdı ve açık dolap kapısının yanındaki sepete giysilerimi atıyordu. İçeride sıra sıra koyu renk, tertemiz takım elbiseler ve grinin çeşitli tonlarında bir düzine tişört vardı. Perdeler kapalıydı, tıpkı onları son gördüğümde olduğu gibi, şehri kapatıyordu.

Bunun dışında oda normal görünüyordu. Beni neden odanın dışında tutmaya çalıştığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Sepetinin kapağını kapattı ve bana döndü. "Ne bekliyorsun?"

"Yani... bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kaşlarını çatarak yerden bir yastık aldı ve yatağın üzerine fırlattı. "Neden olmasın ki?"

Kızardım. "Sen ve ben. Bir yatağı paylaşmak..."

Dudaklarının kenarlarında hafif bir gülümseme belirdi ve yanaklarını ukurlaştırdı. "Ellerini kendine saklayamayacağını mı düşünüyorsun?"

"I..." Kızarıklığıım derinleşti. "Kendini vme. Ama biz pek anlaşamıyoruz, değil mi? Halüsinasyon grmyorsam, biz

az önce bir kavgaya karıştım. Bir tane daha. Ya bu zahmete değmeyeceğime karar verip uykumda ruhumu yersen?"

Hâlâ gülümseyerek başını salladı. "Sadece yatağa gir, Mia. Ama bana bir iyilik yap ve önce kuru giysiler giy. Ebeveyn banyosu şurada."

Dağınık bir banyoya açılan açık bir kapı görmek için parmağının çizgisini takip ettim. "Ebeveyn banyosu. Tahmin etmeliydim."

Birkaç eşofman ve tişört aldıktan sonra, kaşınan parmaklarımın etrafı kurcalama isteğine direnerek banyosunda hızla üstümü değiştirdim. O burada değilken sorun yoktu ama sadece bir kapı ötemdeydi. Ve duyma yetisinin gelişmiş olduğundan oldukça emindim. Dolaplarını açıp kapamaya başlarsam kesinlikle haberdar olurdu.

O burada değilken aramak için aklıma bir not aldım. Eğer beni bir daha gözünün önünden ayırmazsa.

Yatak odasına geri döndüğümde Az çoktan üstünü değiştirmiş ve yatağa girmişti. Bol siyah bir gömlek giymişti ve ipek çarşafı başının etrafına yastık gibi sarılmıştı. Karanlıkta bile gözleri beni delip geçiyordu. Sertçe yutkunarak yatağa, onun yanına tırmandım.

Gerginlik bedenimi sarstı.

Onun kokusunu alabiliyordum. Çarşafın şenlik ateşi ve misk kokusuyla kaplıydı. Hafif bir okşayış kadar ürkek gölgeler tenimde kıvrılıyordu. Karanlıkta bana bakarken yakalamak için başımı yana çevirdim. Kalçalarımın arasında ısı titreşiyordu.

"Bana bakmaya devam edersen asla uyuyamayacağım."

Dudakları kıvrıldı. "Peki neden?"

"Çünkü ürkütücü, işte bu yüzden," diye yalan söyledim.

"Okuyabildiğim tek duygu suçluluk değil Mia."

Alarm kalbimi daralttı. Tanrım, lütfen yalan söylüyor olsun. Eğer duygularımı okuyabilseydi, en ufak bir şey hissettiğim her anı bile bilirdi. Ona hayran kalmıştım.

birden fazla kez. Bu onu istediğim anlamına gelmiyordu. Sadece fark ettim, hepsi bu. O da bunu biliyordu.

Aman Tanrım, bu çok utanç vericiydi.

"Eğer duygularımı okuyabiliyorsan, oyun oynayacak havada olmadığımı ve sadece uyumak istediğimi bilirsin," diye tersledim.

Kıkırdadı.

Sinirimden homurdandım ve sırtım ona dönük olacak şekilde yan yattım. İşte oldu. Artık bütün gece yüzüme bakarak yatamazdı ve belki ben de biraz uyuyabilirdim. Bu noktada saat muhtemelen sabahın beşini geçiyordu. Çok uzun bir gece olmuştu.

Sadece olanları düşünmek bile üzerimde büyük bir yorgunluk dalgası yaratıyordu. Az'a biraz daha cevap verebilmek için başka bir karşılık bulmaya çalışıyordum ama düşüncelerim ağırlaştıkça uyku beni altına çekti. Karanlık zihnimin etrafını sararak yıpranmış sinirlerimi yatıştırdı.

I vücudumu saran sıcak bir kolla uyandım. Gözlerim açılırken kalbim göğsümde sarsıldı. Oda hâlâ karanlıktı.

saatler geçmişti. Ve ben hâlâ Az'ın yatağındaydım, kolu bana sarılıydı.

Sertçe yutkunarak panik yapmamaya çalıştım. Soyut bir şekilde güzel hissettiriyordu. Eğer ruhumu köleleştiren iblis Az olmasaydı. Onun sadece beni bir seri katilden korumaya çalışan bir adam olduğunu düşünürsem, yataktan fırlayıp kolunu üzerimden atmak için ani bir dürtü hissetmiyordum.

"Günaydın," diye mırıldandı başımın arkasına doğru. Nefesi boynumda fısıldadı. Tenimde parlayan kıvılcımlara karşı dişlerimi sıktım. Defol git, kıvılcımlar.

"Hâlâ uyuduğumu sanıyordum."

"Bir süredir uyanıktım."

"Oh." Yanaklarıma sıcaklık yayıldı. "Ve sen de öylece sarılmak istediğine mi karar verdin?"

"Uykunda titriyordun. Dişlerin takırdıyordu."

"Doğru." Gözlerimi tekrar kapattım ve iç çektim. "Bu bazen oluyor. Serena bunun kâbus gördüğüm anlamına geldiğini düşünüyor ama ben ne hakkında olduklarını asla hatırlamıyorum. Denediğimde her şey bulanıklaşıyor."

"Bu senin geçmişin," dedi sessizce. "Seni rahatsız ediyor."

Keskin bir nefes aldım ve yavaşça kolunun altından çekildim. "Geçmişim hakkında konuşmak istemiyorum."

İçimden bir ses bu işin peşini bırakmayacağını söylüyordu. Asmodeus işleri kolay kolay bırakacak birine benzemiyordu. Normalde kararlılığına hayranlık duyardım ama konu bu olduğunda değil. Hayatımdan uzak durması gerekiyordu. Bir ay içinde artık birbirimizi tanımıyor olacaktık. Bir yabancının en karanlık düşüncelerimi öğrenmesine izin veremezdim.

Kapıyı çekip açtım ve onu yatakta yalnız bırakarak mutfığa doğru yürüdüm. Duvardaki saat öğleden sonra ikiyi çoktan geçtiğini gösteriyordu. Gerçekten de bütün gün uyumuştuk. Benim için buna şiddetle ihtiyaç vardı. Hendrix yemek masasının üstüne oturmuş, başını beklentiyle eğmişti. Yüzümde bir gülümseme belirdi.

"Günaydın Hendrix. Gidip Az'ı yataktan kaldırırsan sana krep yapabilir."

Küçük bir cıvıltı çıkardı ve tüylerden oluşan bir kasırga gibi dairenin içinde uçtu. Yatak odasında gözden kayboluşunu izlerken, "*Huh*," diye düşündüm. Sanki beni anlamış gibiydi.

B Sahne arkası tam bir faaliyet kasırgasıydı. Kulüpte sadece ikinci vardiyamdı, ki bu çılgıncaydı. Olan biten her şeyle birlikte, sanki

haftalardır orada. Ben göz kalemi sürerken Priyanka yanıma çöktü. Kahverengi gözlerinde perili bir bakış vardı.

"İyi misin?" diye sordu nazikçe.

Aynadan başımı kaldırıp baktım. "Evet, ben iyiyim. Daha da önemlisi, sen iyi misin?"

Willow'u benden biraz daha uzun süredir tanıyordu. Dansçıların üzerine bir melankoli çökmüştü ama Az mekânı bu gece için kapatmamaya karar vermişti. Katilin beni burada köşeye sıkıştırabileceğini umuyordu. Ve şimdi onunla maskeli de olsa yüz yüze karşılaştığına göre, Az onu anında fark edeceğinden emindi.

Priyanka'nın gözleri yaşlarla doldu ama hemen gözlerini kırptırdı. "Hayır, bu korkunç. Willow'u pek iyi tanımazdım ama iyi bir kızdı. Her zaman gülümseyerek merhaba derdi. Asla şikâyet etmezdi. Buradaki tek kurtadam o olsa bile. Geri kalanımız Fae'yiz."

Sertleştim ve kaşlarımı kaldırdım.

"Az bana senin her şeyi bildiğini söyledi," diye itiraf etti. "Dürüst olmak gerekirse, memnunum. Sırlardan nefret ederim. Bence insanlığın varlığımızı bilmesinin zamanı geldi. Dur sana yardım edeyim."

Göz kalemini benden aldı ve ona doğru dönmeme işaret etti. Dediğini yaptım ve o göz kapaklarımın kenarlarına fiske vururken kıpırdamadan oturdum.

"Dürüst olmak gerekirse, pek çok insanın benim verdiğim tepkiyi vereceğini sanmıyorum. Birçoğu çıldırırdı," dedim.

"Muhtemelen haklısın," dedi makyajımı yaparken dilini dişlerinin arasına sokarak. "Ama bunu sır olarak saklamamızın nedeni bu değil."

Kaşlarımı çattım. "O zaman neden?"

"Kadim yasalar. Yaratıcı ve Lucifer tarafından ortaya kondu. Hangi tarafta olursak olalım insanları kontrol etmemiz gerekiyor. Bizi tanırsanız, bunu yapmamız daha zor olur."

Midem bulandı. "Bekle bir dakika. Bizi kontrol etmek mi?"

"Evet." Son bir fiske vurdu. "Ruhlar için yarışıyoruz. Bu yüzyıllardır devam eden bir oyun."

İçimi bir korku kapladı. "Yani tüm bunların bir *oyunla* mı ilgili olduğunu söylüyorsun?"

Priyanka arkasına yaslandı ve göz kalemini bırakarak iç çekti masanın üzerine. "Özür dilerim. Muhtemelen bu kadarı sana fazla geldi."

"Hayır." Başımı salladım. "Anlamak istiyorum. Bana şu oyundan bahset."

"Bu, yüzyıllar ve yüzyıllar önce Yaratıcı ve Lucifer arasında yapılan bir pazarlıktı. Elli milyar ruhu en hızlı kim kazanacaktı?"

"Peki içlerinden biri kazandığında ne olacak?" Fısıldadım.

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu dünya sona erer ve herkes kazananın öbür dünyasına gider."

Sandalyeden titreyerek kalkarken ellerim yumruk oldu. "Yani bana Lucifer kazanırsa herkesin cehenneme gideceğini mi söylüyorsun?"

"Bu doğru."

"Ve bu senin için sorun değil mi?"

"Kesinlikle hayır." Omzumu okşadı. "Bu yüzden Az için çalışıyorum. Kirli işlerin çoğunu Lejyon yapıyor ama ben de elimden geldiğince yardım ediyorum. Fae'ler iblislerin yapamayacağı şeyleri yapabilir."

Vardiyam için hazırlanmayı bitirdiğimde Priyanka'nın sözleri aklımdan çıkmadı. Doğaüstü varlıkları çocukken keşfetmiş olsam da, şimdi fark ediyordum ki bunların yarısını bile bilmiyormuşum. Bundan çok daha fazlası vardı ve muhtemelen henüz bilmediğim çok daha fazlası. Bu, doğaüstü seri katil ve kurban tarikatı... Gerçekten ama gerçekten bir tatile ihtiyacım vardı. Tercihen güneşli bir sahile, seksi bir adamın bana düzenli aralıklarla mimoza getireceği bir yere.

Ne yazık ki, önümüzdeki dört saat boyunca bir grup doğaüstü varlığın önünde dans etmek ve bir seri katilin büyük boy kuş kafesine ışınlanmamasını ummak zorunda kaldım.

"Mia." Az, kulüp pistine adım atmama dakikalar kala beni koridorda buldu. Beni diğer dansçılardan uzaklaştırdı ve dudaklarını kulağıma götürdü. "Balo davetiyelerinden sorumlu vampir bu gece geldi."

Buz gibi gözlerine baktım, kafamda sorular dönüp duruyordu. Ona sormak istediğim o kadar çok şey vardı ki. Oyun, ruhlar, öbür dünya. Daha spesifik olarak, Yaratıcı ve Lucifer ruhlarını toplama konusunda ne kadar ilerlemişlerdi? Dünya ne zaman sona erecekti? Çok uzakta olamazdı.

Onun yerine sözlerine odaklanmaya çalıştım. "Bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi?"

"Güzel," dedi başını sallayarak. "Bu onların dikkatini çektiğim anlamına geliyor. Şimdi aramızdaki bağı göstermemiz gerekiyor. Benimle birlikte yere çıkmanı ve bana tapıyormuş gibi davranmanı istiyorum."

"Doğru. Bu mantıklı." Boğazımı temizledim ve damarlarımda dolaşan sıcaklığı görmezden geldim. Bu tam da ihtiyacımız olan şeydi. Buna inanması gereken kişinin önünde aramızda bir şey varmış gibi davranmak için bir şans. Az'ın bu davete ihtiyacı vardı. Daveti alırsa, kurbanları durdurmak için bir şansı olabilirdi.

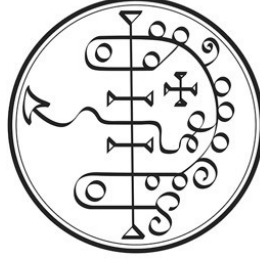
Elimi dirseğinin kıvrımına doğru çekerken, "Bir sorum var," diye sordum.

"Ne oldu Mia? O gitmeden önce acele etmeliyiz." "Bu baloda kurban edilen insanlar... nerede ruhları gider mi?"

"Lucifer'e." Kaşlarını çattı. "Her zaman Lucifer'e giderler. Neden?"

Tabii ki öyle. Her şey daha mantıklı gelmeye başlamıştı. Lucifer'in oyununu kazanmak için ruhlara ihtiyacı vardı ve onları elde etmek için hiçbir şeyden kaçınmayacaktı. Bu da onun önde olduğu anlamına geliyordu. Eğer kazanırsa, tüm dünya cehenneme gidecekti.

"Bilmem gereken tek şey buydu," dedim başımı sallayarak. "Hadi gidip bir vampiri aşık olduğumuza ikna edelim."

I Daha saat on birdi ama kulüp şimdiden gümbür gümbür çalmaya başlamıştı. Diğer dansçılar kafeslerine çekilmiş, gizli hoparlörlerden yükselen hareketli ritme eşlik ediyorlardı.

Kızlar ve erkekler pistin etrafında dönüyordu. Kabinlerde kümelenmiş gruplar, ışıltılı avizeler yüzlerinde ürkütücü parıltılar yaratıyordu.

Buradaki her bir kişi doğaüstüydü, arka kabinde bir grup ciddi yüzlü hayranıyla gizlenen kısa boylu, bodur adam da dahil. Düz burnu bana bir kürek kemiğini hatırlatıyordu ve kulaklarında yarım düzine piercing vardı. Boynunda, tertemiz takım elbisesi ve kırpılmış saçlarıyla çelişen, özenle yapılmış bir dövme vardı. Açıkçası bir gangstere benziyordu.

"Adam *bu* mu?" Profillerimiz vampir ve çetesi tarafından görülebilsin diye beni yana kaydırırken Az'a mırıldandım.

Az eğildi ve kollarını belime doladı. Onun dokunuşuyla içimde bir elektriklenme oldu ve tuhaf bir aşinalık hissi uyandırdı. "Evet. Adı Tony Soprano." Kaşlarım alnımın tepesine fırladığında Az güldü. "Şaka yapıyorum. Onun adı Lars. Soyadı yok. Kanını taze seviyor."

Omurgamdan aşığı bir ürperti geçti. Buna rağmen ayak parmaklarımın üzerine kalktım ve parmaklarımı boynunun arkasına doladım. "Yani, o öldüren bir vampir."

"Söylenti bu. Tabii ki hiç kimse bunu kanıtlayamadı."

"Ve böylece beni onun önünde sallandırıyoruz. Kanımı içmeye çalışmayacağını kim söyleyebilir?"

"Çünkü seni sahiplendim. Ve şimdi bunun gerçek görünmesini sağlama zamanı."

Az alnını benimkine yaklaştırdı. Sanki rızamı bekliyormuş gibi gözlerimi süzerken tüm bedenim kaskatı kesildi. Dudaklarımı ıslatıp başımı salladım, kalbim bir şenlik ateşi gibi alev alev yanıyordu. Ne halt ediyordum ben? Bunu neden durdurmadım? Bu delilikti. Korkunç, korkunç bir hataydı.

Dudakları dudaklarıma değdi. O sinir bozucu kıvılcımlar tenimde fırtınalar estirdi, rahatsız edici düşüncelerimi yakıp yok etti. Öpücük yavaşça derinleşirken ellerim boynunda sıkılaştı. Ağzıma karşı inledi ve beni göğsüne daha sıkı çekti.

Mükemmel göğsünün sert düzlemleri üzerimde dalgalanırken tüm mantıklı düşünceler aklımdan uçup gitti.

Ayak parmaklarımın ucuna basarak ona çarpmaya başladım. Dili dudaklarıma değdiğinde içimi bir ürperti kapladı. Elimden geldiğince sıkı tutunarak, dilim onunkine karşı eridi, ağızlarımız senkronize oldu ve bedenlerimiz birbirine kenetlendi. İçimdeki her şey onun daha fazlasını arzuluyordu. Isı içimde kıvrıldı, çekirdeğimi sıktı.

Az yavaşça çekildi. Buz mavisi gözlerinin derinliklerinde karanlık titreşti ve göğsüm çılgın kalp atışlarımın ritmiyle gümbürdedi. Az önce ne olduğunu bilmiyordum ama bundan nefret etmediğimi biliyordum. O da aynı kıvılcımı hissetmiş miydi? Hâlâ rol yapmıyorduk, değil mi? Yoksa tüm bunlar göstermelik miydi?

Gözlerindeki titreşime rağmen aklımdan geçenleri okuyamadım.

"Pekala," dedi ayak parmaklarımı kıvrandıran lezzetli bir gülümsemeyle. "Bu kesinlikle işe yarayacaktır."

"Yani, onun yerinde olsaydım ikna olurdum."

Beni döndürüp kıcıma bir şaplak atarken gözleri parladı. Küçük bir şaşkınlık cıvıltısı çıkardım. "Görünüşe göre seni vardiyana geç bıraktım. Dans etmeye başlasan iyi olur, Mia. Sonra görüşürüz."

O uzaklaşırken ellerimi yanaklarıma götürdüm. Fokur fokur kaynıyorlardı. Derin bir nefes aldım ve az önce olanlardan sıyrılmaya çalışarak omuzlarımı yuvarladım. Kendime gelmem gerekiyordu. Tüm bunların başında, insanların önünde birkaç sahte öpücük paylaşmak zorunda kalabileceğimiz konusunda beni uyarmıştı. Hepsi bu kadardı.

O sadece gerçekten çok iyi bir sahte öpücüydü. Ve bundan daha fazlası olduğunu düşünmemeye izin veremezdim.

A Vardiyam bittiğinde Valac, Caim, Phenex ve Stolas koridorda beni bekliyorlardı. Aralarında beşinci bir iblis daha vardı, henüz tanışmamıştım ama Adının Bael olduğunu öğrendim. Tozlu sarı saçları ve muzaffer gülümsemesiyle üniversite futbol takımından fırlamış gibi görünüyordu. Sağlıklı, komşu çocuğu tiplerinden biriydi. Ama neyse ki bunun bir maskeden başka bir şey olmadığını biliyordum.

"Bir dakikaya ihtiyacım var." Beni küçük suç çözme zindanlarına sokmaya çalıştıklarında ellerimi kaldırdım. "İçerisi cehennem gibi sıcak ve biraz temiz havaya ihtiyacım var."

Doğruyu söylemek gerekirse, hâlâ öpücüğün etkisindeydim. Ama aynı zamanda dört saatimi dans ederek geçirmiştim. İşemem gerekiyordu.

"Tamam ama biz de seninle geliyoruz," dedi Phenex başını sallayarak. "Dışarıda seni öldürmeye niyetli biri varken gözümüzün önünden ayrılmana izin vermeyeceğiz."

İçimi çektim ve gözlerimi kapattım. Bu kadar kolay mahremiyet elde edemeyeceğimi bilmeliydim. "Ben kadınlar tuvaletine gidiyorum. Benimle oraya gelemezsin."

Stolas kaşlarını çattı. "Ya pencereden tırmanıp seni o şekilde çalarsa?"

"Ya da tüm o ışınlanma olayını yapıyor," diye ekledi Caim. "Bakın çocuklar. Endişenizi takdir ediyorum ama benimle banyoya giremez. Eğer bir sorun olursa, kapıyı vururum. Tamam mı?"

Stolas sonunda başını sallayana kadar birbirlerine tedirgin bakışlar fırlattılar. "Tamam, ama sadece kapıyı kilitli tutmazsanız."

"Elbette." Başımı sallayarak, beş iri iblis muhafız tarafından kuşatılmış koridordan aşağıya doğru hücumla geçtim. Sinirlerim tepeme çıkana kadar yıpranmamış olsaydı tüm bu olanlara gülerdim. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de öpücük beni çözmüştü.

Ve temiz hava almaktan ve tuvalet molasından daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Meleklerden gelen kart hâlâ cebimde bir delik açıyordu. İsteyeceğim son şey Az'ın onu bulmasıydı ve bu melekleri onun yakasından düşürmem gerekiyordu. O ve Lejyonu burada iyi bir şey yapmaya çalışıyordu ama melekler işin aslını asla öğrenemezdi. Eğer bir şeyleri araştırmayı bırakmazlarsa, öğreneceklerdi. Ve haberler Lucifer'e ulaşacaktı. Lejyon cehenneme geri dönmek zorunda kalacaktı.

Bunun onlara olmasına izin veremezdim.

Banyoya girdikten sonra duvara yaslandım ve tüm bedenimi sarsan uzun, zahmetli bir nefes verdim. Şehrin sokaklarının pis kokusu çatlak pencereden içeri süzülüyordu ama beraberinde rahatlatıcı, serinletici bir esinti de geliyordu. Gerçekten kendime gelmem gerekiyordu. Hayatımda gördüğüm en muhteşem pislik iblis bu gece beni öpmüşse ne olmuş yani? Hiçbir anlamı yoktu. İkimiz de sadece rol yapıyorduk.

Tüm bunlar yüzünden kendimi bu kadar gergin hissetmem için hiçbir neden yoktu.

Başımı kendime sallayarak çantamdan cep telefonumu çıkardım ve meleklerle bir mesaj attım.

Bu Mia. İstedığınızı yaptım ve onlar hakkında yanılıyorsunuz. Artık Infernal'ı araştırmayı bırakabilirsin. Bulacak bir şey yok. Lejyon kötü bir şeyin peşinde değil.

İşte. Kendi kendime başımı salladım ve banyo kabinine girdim. İşim bittiğinde beni bekleyen bir mesaj vardı.

Bu imkansız. Yeterince dikkatli bakmamış olmalısın. Casusluğa devam etmene ihtiyacımız var.

Gözlerimi devirdim.

Kesinlikle olmaz. Ve artık bana mesaj atmanı istemiyorum. Bütün bunlar ürkütücü. Lütfen. Numaramı sil ve bir daha benimle iletişime geçme.

Bununla birlikte, tüm konuşmayı sildim, telefonumdan numaralarını sildim ve kartviziti çöpe attım. Aynaya bakarken kalbim küt küt atıyordu. Az önce korkunç bir hata mı yapmıştım? Muhtemelen yapmamıştım. Az kesinlikle benden bir şey saklıyordu ama bu ceset değildi. Bütün bu olanlar boyumu aşıyordu ve birkaç sinir bozucu meleğin hayatımı daha fazla zorlaştırmasını istemiyordum. Ayrıca, ben artık yemdim. Bunun üstüne bir de casus olmak istemedim.

Ağır bir yumruk kapıya çarptı. "Orada iyi misin, Mia?"

Başımı sallayarak kapıyı açtım. Caim ve Stolas ayaklarına takılıp tökezleyerek banyoya girdiler. Sırıttım.

"Hak ettiğini buldun," dedim. "Bana biraz mahremiyet vermediğin için."

"Çok uzun sürdü," dedi Caim, ben banyodan çıkarken peşimden gelerek. "Siz kızlar orada ne halt ediyorsunuz ki?"

Ona komplocu bir gülümseme attım. "Asla bilemeyeceksin."

"Flört etmeyi bırak," diye homurdandı Az, Lejyonunun arkasından yaklaşırken. Caim'e uyarıcı bir bakış attıktan sonra ayağa fırladı ve koridordan geçerek toplantı ofislerine ya da her neyse ona doğru ilerledi.

Biz de onu takip ettik. Caim yanıma geldi ve sesini diğer iblislerin duyamayacağı kadar alçalttı. En azından duyamayacaklarını umuyordum. "Benimle konuştuğunda çok kıskanıyor."

"Bunun kıskançlık olmadığına eminim," diye mırıldandım. Caim'in kaşları yukarı doğru kanatlandı.

"Başka ne olabilir ki?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bilmiyorum, ama kesinlikle o değil. Benden pek hoşlanmıyor. Aynı çatı altında yaşamak biraz riskli olmaya başladı."

Dün gece aynı yatağı paylaştığımız gerçeğinden bahsetmedim.

Caim'in ne düşüneceği belli olmazdı.

"Senden pek hoşlanmasaydı burada olmazdın, Mia," dedi Caim parlak bir gülümsemeyle. "Güven bana, Az senden hoşlanmadığında *bunu anlarsın*. Bunu açıkça belli eder."

Başımı salladım. "Evet ve bunu açıkça belirtti."

"Hayır, sevgilim." Durdu ve omzuma sert bir vuruş yaptı. "Artık bizden birisin. Seni çemberin içine aldı. Eğer senden hoşlanmasaydı, dışarıda kalırdın ve bizi bir daha asla göremezdin."

Kalbim küt küt atıyordu. Kesinlikle Caim haklı değildi. Az çoğu zaman bana zar zor tahammül edebiliyormuş gibi davranıyordu. *Ben* de *ona* zar zor tahammül edebiliyordum. Benden hoşlanmasını istemiyordum. Bu işleri çok daha zorlaştırıyordu. Gerçekten arkadaş olabilir miydik?

Hayır. Kesinlikle olmaz. Şu iblis sözleşmesi meselesi vardı! İmzaladığımda gerçeği benden saklamıştı. Ugh.

Hepimiz toplantı odasında toplandık. Kapı kapanır kapanmaz, mekan doğaüstü bir dedektiflik bürosuna dönüştü. Perde duvardan çıktı. Harita

ve yüzlerce küçük iğnesi bize bakarak tam olarak neyin tehlikede olduğunu hatırlattı.

"Son cinayetlerin hepsi burada işlendi." Phenex parmağıyla şehrin Hell's Kitchen olarak adlandırılan köşesini işaret etti. "Mia'nın da burada çalıştığını ve yaşadığını biliyor. Çok uzağa gideceğinden şüpheliyim."

"Muhtemelen izliyor ve bekliyor," diye söze girdi Caim, odanın bir ucundan diğerine yürürken, iri kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Bahse girerim gölgelerde saklanıyor, rutininizi ve programınızı not ediyor ve yalnız kalacağınızı bildiği bir zaman için plan yapıyor."

Ağzım kurudu. "Evet, bu hiç de korkutucu değil."

Caim'in dudaklarının kenarları kıvrıldı. Az gözlerini kısarak onun önüne geçti, sanki Caim'in görüşünü engelliyordu. Gözlerimi devirip sandalyeme geri yaslandım. Tamam, bu iş resmen saçma bir hal almaya başlamıştı. Caim onun Lejyon'unun bir parçasıydı. Sırları ve hayatı konusunda ona güveniyordu. Peki, onun sorunu neydi?

Valac ürkütücü bir sesle, "Bu gece eve yalnız gitmeni istiyoruz," dedi ve sanki tuhaf bir şey olmamış gibi devam etti. "Bunu daha önce bir kez yaptın. O yüzden bunu garip bulmayabilir."

"Bekle." Öne doğru eğildim ve masayı avuçladım. "Bütün bu yem olayını bu gece mi yapmak istiyorsun? Yani... *şimdi* mi?"

Stolas bana ciddi bir şekilde başını salladı. "Ne kadar çabuk halledersek daha iyi olur."

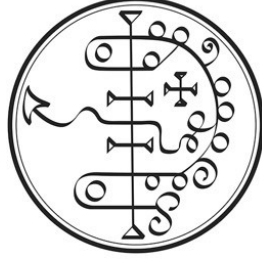
"Kahretsin." Sıcak bir nefes verdim, zihnim allak bullak olmuştu. Bu çılgın planı kabul ettiğimde, bir süre yüzleşmek zorunda kalmayacağım uzak, uzak bir senaryo hayal etmiştim. Belki birkaç hafta sonra. Bu fikre alışmak için zamanım olduktan sonra. Bu kadar çabuk olacağını hiç düşünmemiştim. "Ve Biz Yapma. istiyorum onu için olsun sıkılmış ve başka birini hedefliyor," diye ekledi Phenex. "Şu anda odaklandığı şey seni. Bu iyi bir şey."

Evet, tabii. Eğer ben olmasaydın.

Az yaklaştı. Sertçe yutkundum ve umutsuzca dudaklarına bakmamaya çalıştım. Beni öpen dudaklara. Ayrıca dili de vardı. "Güvende olacaksın, Mia. Yemin ederim, benim korumam altındayken sana bir şey olmasına asla izin vermem. Tüm zaman boyunca çatılarda olacağız. Katil ortaya çıktığı anda hemen yanında olacağız."

"Bekle." Kalbim durdu. "Çatılarda mı olacaksın? Ama bunu yapman çok uzun sürecek...oh." Bu bir iblis şeyiydi. "Sakın bana kanatların olduğunu söyleme."

Dudaklarında yavaş ve hınzır bir gülümseme belirdi. "Belki bir gün sana gösteririm."

T Hell's Kitchen sokakları gölgelerle doluydu. Botlarımın her gümbürtüsü yeni bir tedirginlik dalgası yaratıyordu. Açıkçası, aptalcaydı. Korku, tuzak değil. Arkamı kollayan bir İblis Lejyonu vardı. Korkmam için hiçbir sebep yoktu.

paniğe kapılmak.

Köşeyi döndüğümde nefesim ciğerlerimde titriyordu. Az'ın binası bir blok ötede, New York gecesinin karanlığında bir fener gibi parlıyordu. Sadece birkaç dakika sonra o döner kapıdan sağ salım geçecektim. Kimse bana saldırmak için ara sokaktan fırlamamıştı.

Tuhaf, gerçekten. Katil neden yemi yutmamıştı?

Tam rahatlamaya başlamıştım ki, bir kapı çerçevesinden iki iri cüsse çıktı ve yolumu kesti. Bunlar iri yarı meleklerdi. Gabriel ve Suriel. Ve beni gördüklerine pek memnun olmuşa benzemiyorlardı.

Ayrıca, um, siktir? İblisler beni yukarıdan izliyorlardı. İki melekle sohbet etmemi kaçırmazlardı.

Bir adım geri attım ve sesimi fısıltıya düşürdüm. "Sana bir daha benimle iletişime geçmemeni söylemiştim."

Suriel'in dudaklarını derin bir kaş çatma ifadesi kapladı. "Mesajlarınız bizi endişelendirdi. Senden geldiklerinden nasıl emin olabilirdik? Belki de Asmodeus gibi biri telefonunuzu çalmıştır. Güvende olduğunu kendi gözlerimizle görmemiz gerekiyordu."

"İşte şimdi beni gördün," diye tısladım. "Git başımdan."

Gabriel sertleşti ve başını kaldırıp baktı. "Şu anda bizi izliyorlar. Öyle değil mi?"

"Öyleler ve seninle konuşmamın oldukça tuhaf olduğunu düşünecekler."

"Yani mesajlar sahteydi." Suriel başını salladı, altın rengi saçları ay ışığının altında parlıyordu.

"Hayır," dedim dişlerimi sıkarak. "Her kelimesinde ciddiydim. Ama kovulmak da istemiyorum. Ve eğer bazı melekler için onları gözetlediğimi düşünürlerse kovulurum."

Suriel içini çekti ve Gabe ile bakıştı. "Mia, anlamadığın şey şu ki, söz konusu olan sadece-"

Caim kaldırırma indi ve benimle meleklerin arasına çömeldi. Kocaman kanatları arkasından uzanıyor, koyu siyah tüyleri esintide dalgalanıyordu. Vücudunun beş katı büyüklüğündeydiler. Ağzım açık kaldı ve tökezleyerek geri çekildim.

"Gabriel. Suriel," diye hırladı Caim bir uyarı olarak. "Burada ne halt ediyorsun?"

Suriel ona kazanan bir gülümseme verdi. "Biz de tam yeni çalışanınıza kendimizi tanıtıyorduk. Garip, değil mi? Doğaüstü bir kulüpte çalışan bir insan? Vampirler, iblisler ve kurtlar hakkında her şeyi bilen biri?"

"Mia'dan uzak dur," dedi Caim, vücudu öfkeyle titreyerek. Yavaşça ayağa kalktı ve kanatları genişçe açıldı. "*Infernal*'da istenmiyorsun ve hiçbirimizin yanında istenmiyorsun."

Gabriel kaşlarını kaldırdı. "Biz mi? Bu küçük insanın aslında sizden biri olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Gabe." Az sol tarafıma düştü. Başımı ona doğru çevirdim ve kanatlarını görünce yutkundum. Tüylerin altında bile açıkça görülebilen saf kaslardan oluşmuşlardı. Kaygan ve siyah, saf güçle titreşiyorlardı. İtiraf etmekten nefret etsem de, ağzım açık kaldı.

"Merhaba Asmodeus," dedi Gabriel, sesi sertleşerek. "Görünüşe göre sen ve Lejyonun başka bir insan ruhunu daha tuzığa düşürmüşsünüz."

"Beni tuzığa düşürmedi," diye karşılık verdim ama iblislerin geri kalanı sokaklara inerken herkes beni görmezden geldi. Siyah kanatları arkalarından çarparak yüzüme sıcak hava püskürttü. Ve sonra kanatlar kayboldu, gölgeden başka bir şeye dönüşmediler.

Zihnimi bunu anlamaya çalışırken gözümü kırdım.

Suriel altı öfkeli iblisi görünce, "Bu hiç beklenmedik bir şey," dedi. "Hepiniz burada mısınız? Neden buradasınız?"

"Seni ilgilendirmez," dedi Az, meleklere doğru bir adım atarak. "Şimdi git, Gabe. Bu sokaklar benim. Seninle savaşmak istemiyorum ama mecbur kalırsam savaşırım."

Gabe gözlerini devirdi ve iç geçirdi. "Peki. Ama gözümüz üzerlerinde olacak."

Bununla birlikte, iki melek yerden kalktı, parlak gümüş kanatlarını açtı ve bulutlarla dolu gökyüzünde kayboldu. Karanlığa bakmak için başımı arkaya eğdiğimde kalbim küt küt atmaya başladı.

"Mia," diye bağırdı Az, binasına doğru hızla ilerlerken. "Hadi gidelim. Seni eve götürmemiz gerek."

Bakışlarımı gökyüzünden uzaklaştırırken dudaklarımı birbirine bastırdım. Sokağı yarılamaştı bile. Diğerleri de onu takip ediyordu, vücutları gergindi, bakışları yanlarından geçtikleri gölgelere kilitlenmişti. Sadece Caim yanımda kaldı, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuştu.

"Bu çok tuhaftı," dedi ve beni öne doğru işaret etti.

Yanına yaklaştım. "Bir de bana sor."

Nemli esinti mürekkep rengi saçlarını yüzünden uzaklaştırırken, "Ne dediklerini duydum," diye mırıldandı.

Bir yılan kalbimi sıkıştırırken başım ona doğru sallandı. "Caim."

"Yapma." Bir elini kaldırdı. "Dediğim gibi, söylediklerini duydum. Ve ne olduğunu anlamak için parçaları bir araya getirebilirim. Senden bir açıklamaya ihtiyacım yok, ama

Öyle." Başını Lejyon'un en önünde fırtına gibi esen Az'a doğru eğdi. "Sadakat. Az için bu çok önemli bir şey. Nedenini açıklamayacağım. Bu onun anlatacağı bir hikâye. Bilmen gereken tek şey, eğer ona itiraf etmezsen seni asla affetmeyeceği."

Yüzümü buruşturdum ve bakışlarımı başka yöne çevirdim. "Sanki onun güvenine ihanet etmişim gibi konuşuyorsun."

"Öyle değil mi?"

"Hayır," dedim ellerimi yumruk yaparak. "Melekler kulüpteki ilk gecemden sonra bana yaklaştılar. O zamanlar her şey farklıydı. Onu tanımıyordum bile."

"Ve şimdi onu tanıdığını mı düşünüyorsun?"

Kızardım, bakışlarım aşınmış deri botlarıma kilitlendi. "Kulağa ne kadar çılgınca gelse de, evet. Yani, bu tehlikeli göreve katıldım, değil mi?"

Omzumu okşadı ve bana gülümsedi. "O zaman güvenin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Ona her şeyi anlatmalısın."

"Evet, ama..." İçgüdülerim altüst oldu. Hem de birden fazla kez. Takla atıyormuş gibi hissettim. "Bu onu kızdırmayacak mı?"

"Muhtemelen."

İç çekerek sinirli bir hırıltı çıkardım. "Bu çok can sıkıcı. O meleklerden beni sokakta köşeye sıkıştırmalarını istemedim. Gerçekten çok ürkütücüler."

"Evet." Aniden durdu, kaşlarını çattı. "Öyle."

Islık çaldı ve Lejyon'u tekrar yanına çağırdı. Diğerleri yavaşça yerlerine oturdular, Az bile, her ne kadar mutsuz görünse de. Caim ellerini çırpı ve onlara en yeni fikrini hızlıca özetledi, Az'ın aptal dudakları ve aptal kaşları dikkatimi dağıtmasaydı muhtemelen benim de aklıma gelecekti.

Caim sırayla iblislerin her birine bakarak, "Bunun arkasında melekler olabilir," dedi. "Doğaüstü canlıları öldürüyorlar ve bu cinayetleri işleyen birkaç kişiyi hedef aldılar."

bize yakındı. Kontrolünü kaybetmiş psikopat bir süpermen olduğunu düşünüyorduk. Ama ya hiç de öyle değilse? Ya Lucifer'ın tarafını tutan herkesi öldürüyorlarsa? Burada ne yaptığımızı bilmiyorlar. Lucifer'a sadık olduğumuzu düşünüyorlar. Bu yüzden Gabe ve Suriel buraya gelip Mia'yı kendi taraflarına çekmeye çalışıyorlar. O bir insan. Onun ruhunu istiyorlar."

"Hmm." Az bir elini sakallı çenesine sürttü. "Bu, katilin geçen gece Mia'yı ara sokakta neden köşeye sıkıştırdığını açıklamıyor."

Stolas kaşlarını çatı. "Mia, katil seninle hiç konuşmaya çalıştı mı? *Infernal'dan* ayrılman için seni ikna etti mi?"

"Pek sayılmaz," dedim. "Bıçaklamaya oldukça niyetliydi şey."

"Katili ben de gördüm," dedi Az. "Maskeliydi ama Gabe ya da Suriel olmadığını anlayacak kadar gördüm. Diğerlerinden biri de olabilir. Raphael ya da Michael. İkisi de kendi içlerine kapanmayı sever. O maskeyle ikisini de tanıyamayabilirdim."

Phenex ellerini çırttı. "Oh, umarım meleklerdir. Bu da biraz eğlenebileceğimiz anlamına geliyor."

Phenex'e boş bir bakış attım. "Burada benim hayatımdan bahsettiğimizi biliyorsun, değil mi?"

Ama aynı zamanda, cinayetlerin arkasında onlar varsa neden benden iblisleri gözetlememi istediler? Bana *Infernal'ın* başka bir şeyin örtüsü olduğunu söylemişlerdi ve ne olduğunu bulmamı istiyorlardı. Ani bir farkındalık dozu damarlarıma doldu. Kulübün ruh kurban etmek için bir mekân olduğunu mu düşünüyorlardı? Ve öyle olup olmadığını öğrenmemi istiyorlardı. Böylece Az'ı durdurmanın ve küçük ruh oyunlarında öne geçmenin bir yolunu bulabileceklerdi.

Caim gözlerime baktı. Belli ki o da benimle aynı şeyi düşünüyordu. Ama bunu yüksek sesle dile getirmiyordu. Bunu bana bırakıyordu.

Bu sırada Phenex gülmeye başlamıştı. "Bu adamlar çok uzun zamandır bizimle dalga geçiyorlar. Şimdiye kadar derslerini almış olmaları gerekirdi. Geçen ay *Infernal*'a bir casus göndermeye çalıştılar. O pislik vampirin nereye gittiğini bilmek ister misin?" Sesi bir gangsterin kalın aksanına dönüştü. "Balıklarla birlikte yüzüyor."

Tüylerim diken diken oldu. Keskin bir nefes aldım ve geri çekildim. Phenex'in kıkırdayan gülümsemesine bakarken gözlerim dehşetle açıldı, Caim'in irkilmesine döndüm ve sonunda Az'ın katıksız bir öfkeyle çalkalanan buz gibi gözlerine takıldım. Birdenbire bu adamların tam olarak kim olduklarını hatırladım. Onları zararsız, büyük boy oyuncak ayılar olarak düşünmeye başlamıştım ve çok önemli bir gerçeği unutmıştım. Onlar gerçek iblislerdi. Cehennemden gelmişlerdi. Ruhları kurtarmaya çalışıyor olabilirlerdi ama bu onların yumuşacık tavşanlar oldukları anlamına gelmiyordu.

Şimdi bana iyi davranıyorlardı. Benim de casus olduğumu öğrendiklerinde ne olacaktı? Caim bana acımasız bir gülümseme verdi. Tek kelime etmemişti ama diğer casusu Hudson Nehri'ne atanın o olmadığına dair bir his vardı içimde. Az olabildi.

"Gerçekten çok yorgunum," dedim kısık bir sesle. "Uzun bir gece oldu. Artık gidebilir miyiz?"

Az başını salladı ve diğerlerine yaklaşmalarını işaret etti. Kendi aralarında birkaç kelime mırıldandılar. Dinlemeye bile çalışmadım. Bu çok fazlaydı. Hudson Nehri'nde çürüyen ayak parmaklarını balıkların kemirdiği ölü bir adamın cesedinin yüzdüğünü hayal edip duruyordum. Burnumu kırıştırdım. Ew.

Lejyon'a veda ettikten sonra Az'la birlikte onun dairesine döndük. Ona doğru hızlı bakışlarımı durduramıyordum. Casusu öldürmüş müydü? Bana da aynısını yapar mıydı? Bana zarar verecek bir şey yapmayacağına inanmak istiyordum. O da öyle demişti. Ama buna kadar uzanıyor muydu? Eğer ona ihanet ettiğime inanıyorsa, o zaman ne olacaktı?

Yüzüncü bakışımı yakaladığında kaşlarını çattı, tam da bir içki doldurmak için barına doğru ilerlerken. "Gergin görünüyorsun."

"Tanrım, neden acaba?"

"O yüzden değil." Cin kadehini kristal kadehe doğru eğerken bardaklar şingirdadı. "Bana bakıp duruyorsun."

Alt dudağımı dişledim, parmak uçlarımda yatak odama girip kapıyı arkamdan kilitlemek istedim. Ama onun yerine teklif edilen cin toniği aldım. Bu gece yalnız uyumama izin vereceğinden şüpheliydim. "Phenex'in bahsettiği casus."

"Ah." İçkisinden bir yudum alırken içini çekti. "Bu."

"Evet, o." Kaşlarımı çattım. "Ona ne yaptın?"

"Önemli değil, Mia." Az ayakkabılarını çıkardı ve tavandan tabana pencerelere bakan siyah deri koltuğuna doğru ilerledi. Minderlere gömüldü, bir yudum daha aldı ve parıldayan şehir ışıklarına baktı. "O bizim düşmanımızdı."

"Ama kesinlikle onu öldürmek... çok fazla." Ona birkaç ürkek adım daha yaklaştım, kalp atışlarım çılgına dönmüştü. "Belki de neye bulaştığını bilmeyen, sizin cennet ve cehennem oyunlarınız arasında sıkışıp kalmış biriydi."

O delici bakışlarını bana çevirirken gözleri kısıldı. İçimdeki sıcaklık kıvrılırken bile omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. "O bir vampirdi Mia. Ve bizi gözetliyordu. Melekler uzun zamandır bir şeyler sakladığımı tahmin ediyor. Elbette haklılar ve bunu asla öğrenemezler. Öğrenirlerse ne olacağını biliyor musun?" Başını salladı ve kanepeye yaslandı. "Ölmesi gerekiyordu."

Sertçe yutkundum. Demek gerçeği öğrenirse beni böyle görecekti.

Birkaç dakikalık garip bir sessizlikten sonra Az yanındaki kanepede açık olan yeri okşadı. Şehrin ışıltısı çenesinin üzerinde kavis çizerek güçlü kenarlarını ortaya çıkarıyordu. Gömleğinin üst düğmelerini açmıştı ve yontulmuş göğüs kasları çelik gibi parlıyordu. Gölgelelerin ve ışıkların tadını çıkarırken çok lezzetli görünüyordu. "Neden bu kadar yaralısın bilmiyorum."

Bu konuda. Seninle bir ilgisi yok. Gel, otur. İçkilerimizin tadını çıkaralım."

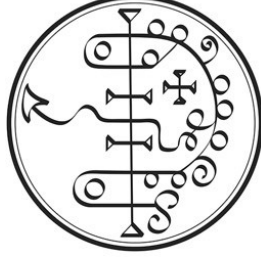
"Hayır." Bir adım geri attım. "Sanırım sadece yatağa gitmek istiyorum."

Kaşları daha da çatıldı ama itiraz etmedi. "Pekâlâ. Ama her ihtimale karşı kapıyı açık tut."

Kendimi bundan vazgeçiremeden, el değmemiş içkimi yemek masasına bıraktım ve onun odasına girdim. Soyunma zahmetine girmeden yatağına tırmandım. Gözlerim kapanmak için mücadele etti. Vücudumdaki her kas gergindi. Aklımdan uğursuz düşünceler geçiyor, beni felaket senaryolarının yollarına sürüklüyordu. Kendime bu oyunu bir daha asla oynamayacağımı söylemişim ama bu gece elimde değildi.

Ya fırsatım varken anlaşımadan çekilmeliysem? Ya Lejyon gerçekten bir şeyler saklıyorsa? Ya Az anlık bir casus olduğumu öğrenirse?

Ama beni en çok uyanık tutan şey Az'ın hiç yatağa gelmemesiydi.

T Zaman hızlı bir metro treninden daha hızlı akıp geçti. A r a m ı z d a k i gerginliğe rağmen Az ve ben günlük bir ritim tutturmuştuk. Her gece, ben onun yatağında uyudum. Bazen o da bana katılırdı. Sabahları Hendrix ile krep yiyorduk ve geceleri onun kulübünde dans ediyordum.

Yem olma rolümü sürdürerek eve hep yalnız yürüdüm. Neyse ki melekler bana bir daha yaklaşmayı denemediler ama katil de denememişti. Tuzak planımız işe yaramıyordu.

Kulüpte geçirdiğimiz bir başka gecenin ardından hepimiz katlanır masanın etrafında toplanmış oturuyorduk. Tüm vücudum ağrıyordu ve alnımda hafif bir ter parıltısı vardı. Beş gece boyunca aralıksız dans etmişim, liseden beri yapmadığım bir şeydi bu. Kaslarım bana bunun bedelini ödetiyordu ama yorgun bedenimdeki coşku bunu telafi ediyordu. Dans etmek kafamdaki örümcek ağlarını yok ediyordu. Tehlikeli ve çılgın bir duruma karışmış olabilirdim ama uzun zamandır kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim.

Üniversitedeki son yılımda her şeyin darmadağın olduğu o gecedен beri.

Yanıp sönen ışıkları hâlâ görebiliyordum. Asfaltı boyayan kan. Kız kardeşimin gözlerindeki dehşet.

"Doğru." Phenex devasa haritanın yanındaki duvara yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Küçük dostumuzun oyun oynamak için dışarı çıkacağını sanmıyorum."

Stolas başını sallayarak, "Ona göz kulak olduğumuzu biliyor," diye cevap verdi. "Tuzağımız çok açık. Başka bir şey denememiz gerekecek."

"Ne gibi?" Sorma cesaretini gösterdim. Eve yürümek bir şeydi. Bundan sonra ne yapacaklarını kim bilebilirdi?

Az çenesini ovuşturdu. "Partiyi bir şekilde kullanmamız gerekecek. Bu yüzünü son gösteriydi."

"Parti mi?" Kaşlarımı çattım. "Ne partisi?"

Gözlerini bana doğru çevirdi. "Çift olarak katılacağımız ikinci parti. Anlaşmanızın bir parçası bu."

"Ne zaman?" "Yarın akşam."

Kalbim yerinden çıkacaktı. Çok yakında.

"Bundan daha önce bahsetseydin iyi olurdu," diye mırıldandım.

"Bu da anlaşmanın bir parçası," diye cevap verdi. "Sözleşmenizi okusaydınız, bunu biliyor olurdunuz."

Gözlerimi kısmıştım. Az bakışlarıma karşılık verdi, aramızdaki gerginlikten etkilenmediği belliydi. Tartıştığımızdan beri böyleydi. Vampir casusu hakkında soru sorarak onu bir şekilde gücendirmiştim. Kurduğumuz dostluk sis gibi dağılıp gitmişti.

Bana uyar. Zaten onunla arkadaş olmak istemiyordum. Bütün bunlar biter bitmez, birbirimizi bir daha görmek zorunda kalmayacaktık.

"Peki," dedim dişlerimi sıkarak. "Partiye gideceğiz. Ama bunun doğaüstü bir seri katili yakalamamıza tam olarak nasıl bir yardımı olacak?"

Dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirdi. "Herkesin önünde tartışacağız. Bu çok zor olmamalı, en azından senin için. Sonra da hışımla çekip gideceksin. Yalnız kalmak için dışarı çık. Umarım katil o zaman sana yaklaşır."

Kalbim kaburgalarımaya çarparak başımı salladım. "Tabii, bu işe yarayabilir, ama bu kurban balosu için sorun yaratmaz mı? Bunun için henüz bir davetiye almadın mı?"

Az, başını sallayan Stolas'a döndü. "Yok bir şey. Mutabakat Balosu'na davet edilmedin."

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. "*Covenant* Balosu mu? Kulağı korku filmlerinden fırlamış gibi geliyor. Biraz Kutsal Su almam gerekecek mi?"

Caim kıkırdadı. "Güvende olacaksın. İkimiz seninle geleceğiz. Dışarı çıktığında kanatlarda bekliyor olacağız."

Kanatlarda.

"Berbat bir kelime oyunuydu," dedim.

"Korkunç derken, kahkahalarınızı zar zor tutabileceğiniz kadar komik demek istiyorsunuz, değıl mi?" Caim sırttı.

Az sinirli bir i çekti. "Partiye geri dönelim. Aptalca bir konuda tartıştığımızdan emin olmamız gerekecek. Böylece kısa bir süre sonra barıştığımızda inandırıcı olur. Davetimizin iptal edilmesini istemiyorum. Hiçbiriniz bunu ciddiye almıyor gibi görünüyorsunuz ama düzinelerce insanın hayatı -ve ruhu- söz konusu."

"Neden Lucifer'ın oyunu kazanmasını istemiyorsun?" Aniden sordum.

Şaşkınlık Az'ın yüzünde dalgalandı. "Ne?"

"Neden onun kazanmasını istemiyorsunuz? Siz şeytansınız." "ünkü," dedi yavaşça, sanki biriyle konuşuyormuş gibi

"O zaman tüm dünya sona erecek. Herkesin sonu cehennem olacak."

"Ve bu kesinlikle istemediğın bir şey mi?" Kalbim küt küt atarken sordum. "Cehennemde, yoluna çıkan insanları öldürsen de fark etmez diye tahmin ediyorum."

Az kendini uzun boylu gösterdi, o kadar uzun boyluydu ki kalbimde bir tedirginlik hissettim. Omuzları geniş ve çenesi güçlü bir şekilde bana doğru yürüdü. Teninde gölgeler dalgalanıyordu. Gözlerinde alevler titriyordu.

Oh lanet olsun. Sertçe yutkundum. Beni parçalara ayırmak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Belki de seni oraya götürüp kendin görmene izin vermeliyim," dedi dişlerini sıkarak.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım... şey, henüz ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Muhtemelen aptalca bir şey. Ama beni kısa kesti.

"Senin farklı olduğunu sanıyordum Mia. Sırf iblis olduğumuz için bizden korkmuyor gibiydin ama meğer çok ama çok yanılmışım."

"İblis olduğun için değil Az," diye fısıldadım. "Çünkü o vampiri seni gözetlediği için öldürdün."

"Ve bir meleğin onu bağışlayacağını düşünüyorsun, öyle mi?" diye sordu kaşlarını öfkeyle kaldırarak. "Hem de düşmüş bir melek? Onlar bizim olabileceğimizden çok daha kalpsiz ve soğukkanlılar. Ama sanırım asla öğrenemeyeceksiniz. Siz insanlar hep aynısınız."

Hışımla odadan çıktı ve beni Lejyon'la birlikte garip bir sessizlik içinde bıraktı. Valac yarı gölgeler içinde gizlenmiş masaya bakıyordu. Phenex haritayla oynarken Stolas gergin bir şekilde volta atıyordu. Caim ayaklarının üzerinde zıplıyordu.

"İblis olduğunuz için size karşı bir şeyim olmadığını biliyorsunuz, değil mi?" Sonunda söyledim.

Phenex sırtıttı. "Biz biliyoruz ama Az bilmiyor. Onun için biraz hassas bir nokta."

"Ve ona karşı hiçbir şey tutmamalısın," dedi Valac sessizce. "O yapılması gerekeni yaptı. Eğer yapmasaydı, Lucifer burada ne yaptığımızı öğrenirdi." Bakışlarını masadan kaldırdı ve gözlerimle buluştu. "Cehennem yaşamak için pek de hoş bir yer değil, Mia."

Titreme kollarımda fırtına gibi esti. "Sizin için bile mi?"

"Özellikle bizim için," dedi Bael ürpererek. "Özellikle de bizim için," dedi Bael ürpererek.

Gördüğümüz şeyler, yapmaya zorlandığımız şeyler. Oraya asla geri dönmek istemiyoruz ve tüm dünyanın da orada olmasını istemediğimizden eminiz. Tüm bunlar sona erecek."

Valac tıslayarak, "Cennetin daha iyi olduğundan değil," dedi. "Melekler de iblisler kadar acımasız olabiliyor."

Valac'tan Caim'e bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Peki o zaman ne yapmayı planlıyorsun? Eğer iki taraf da berbatsa?"

Caim başını sallayarak, "Her günü teker teker ele alıyoruz," dedi. "Her seferinde bir dövüş."

"Her seferinde bir dövüş," diye yineledi Phenex.

"Her seferinde bir dövüş," diye tekrarladı Valac, Stolas ve Bael hep bir ağızdan.

Ellerimi iki yana açarak başımı salladım. "H e r seferinde bir dövüş."

W Partiye elimi Az'ın elinin içine sokarak girdim.
takım elbiseli Kolunu. O seçilmiş
bir tamamen siyah

Gece için, kaslı vücudunu mükemmel bir hassasiyetle saran bir kıyafet. Ben de uyluğumun ortasına kadar uzanan safir rengi şirin bir elbise ve ona uygun küpeler giymiştim. Az'ın hediyesiydi, gerçi elbiseyi b a n a fırlatıp üstümü değiştirmemi söylemişti.

Hâlâ kızgındı. Onu suçlayabileceğimden değil. Nereden geldiğini çok iyi anlıyordum. Kim olduğuna bakarak onun hakkında varsayımlarda bulunduğumu düşünüyordu. Yapmadığımın farkında değilmiş gibi görünüyordu. Benim huzursuzluğum sadece onun yaptıklarına dayanıyordu ve ben bile yanılmış olabileceğimi kabul edebilirdim.

Yine de bunu ona söylemeyi gerçekten zorlaştırdı. Bana karşı kendini beğenmiş küçümsemesi sinirlerimi bozuyordu.

Bu parti diğerlerinden biraz farklıydı. Ev sahibi mekan olarak bir çatı barı yerine kendi çatı katındaki dairesini seçmişti. İçeri adımımızı atar atmaz ensemde garip bir ürperti hissettim, sanki buz gibi bir el enseme bastırmıştı. Titredim ve Az'a baktım.

Başını bana doğru eğdi ve gözlerinin derinliklerinde garip bir şey titreşti. "Neydi o?"

"Tuhaf bir şey hissettim," diye cevap verdim alçak sesle. "Sanki ensemde buz varmış gibi."

"Hmm. Bana yakın dur." Sözleri omurgamda yeni bir huzursuzluk dalgası yarattı. İlk defa benimle kızgınmış gibi konuşmuyordu. Neredeyse... endişeli gibiydi.

Harika.

"Bu ne biçim bir parti böyle?" Boş zemin boyunca ilerleyip bir duvar boyunca kurulmuş olan bara doğru ilerlerken sordum. Anladığım kadarıyla burada kimse yaşamıyordu. Kanepe yok. Yemek masası yok. Televizyon ya da rahat halılar yoktu. Sadece tertemiz elbiseleri ve takım elbiseleri içinde, içkilerini tokuşturan ve muhtemelen bir grup insan ruhunu nasıl çalmak istedikleri hakkında hararetli bir şekilde sohbet eden süslü doğaüstü varlıklarla dolu boş bir alandı.

"Bu karma bir parti," dedi Az, kulağıma mırıldanmak için yaklaşarak. "Mutabakat Balosu gibi, insan bir eşiniz yoksa içeri girmenize izin verilmiyor. Ev sahibi buna oyun demeyi seviyor. İnsanlar bizim ne olduğumuzu öğrenmeden ne kadar kaçabileceğimizi görmek için."

Burnumu kırıştırdım. "Harika. 0 partilerden biri 0 zaman."

"Ne tür bir şey bu?"

"Ürkütücü türden." Etrafıma bakındım ve iç çektim. Uzak köşede Serena'nın tanıdık gece yarısı saçlarını gördüm. Takım elbise giymiş bir grup yaşlı adamla sessizce konuşuyordu ve Noah onun yanında sabit, sakinleştirici bir kaya gibi duruyordu. Yüzüm, ancak garip bir kaplumbağa gibi ağlamaklı olarak tanımlanabilecek bir ifadeye dönüştü. Az'a yaklaşarak kendimi gözden sakladım.

Kolunu sırtıma dolayarak alçak bir mırıltıyla, "Oh, şimdiden o noktaya geldik mi?" diye sordu.

"Gidebileceğimiz başka bir yer var mı? Bir koridor ya da başka bir şey?"

Kaşlarını kaldırdı ve o gamzeli gülümsemesi ortaya çıktı. "O zaman kimse bizi göremez Mia."

Adımı söyleyiş şekli içimde garip bir titreme yarattı.

"Koridorda başkaları da var," diye fısıldadım ve parmak uçlarımda yükseldim. Az'ın omuzlarının üzerinden bakarken Noah'yı tekrar gördüm. Şu anda onunla yüzleşmeyi gerçekten istemiyordum. Birincisi, son karşılaşmamız cehennem gibi garip olmuştu. İkincisi, bana kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bakıp Serena'nın dairesinden taşındığım için beni tebrik ederse kendimi nasıl tutabileceğimi bilmiyordum. İstedikini elde etmişti ve ben bundan büyük bir tutkuyla nefret ediyordum. En iyi arkadaşımı ne kadar mutlu etse de bana karşı hâlâ bir pislikti.

Az görüş alanımı takip etmek için yana doğru döndü ama Noah kalabalığın içinde kaybolmuştu. "Bekle, bu senin arkadaşın değil mi? İkinizin arası mı bozuldu?"

"Hayır, yanındaki adam." Elini tuttum. Parmaklarım tenine dokunur dokunmaz buz gibi gözleri yüzüme odaklandı. Aramızdan bir elektrik yükü geçti. Vücudumdan geçerek içimi alev alev yaktı. Boğazımdan keskin bir nefes çıktı ve gözlerindeki karanlık canlandı.

"O da neydi?" Fısıldadım.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Bunu daha önce hiç hissetmemiştim."

Tamam, bu iyiydi. Sayılır. En azından bu garip zıplama hislerini halüsinasyon olarak görmüyordum. Öte yandan, bunun büyü, iblisler, ruhlar ve anlaşmalarla bir ilgisi olmalıydı. Az, Cehennem Prensi, bunun ne olduğunu bilmiyordu. Ve ne olduğunu bilmiyorsa, her anlama gelebilirdi.

"Merhaba Asmodeus," diye mırıldandı kulağımın dibinde hastalıklı, tatlı bir kadın sesi. İki metre havaya sıçradım ve

Az'la birlikte garip hayallerimden sıyrıldım. Şimdi kim... titreşiyordu? Gölgeler vücudunda gri ve siyahın canlı girdaplarında sıçradı. Gözleri zifiri karanlığa döndü. Elimi sıkıca kavrayarak beni arkasına çekti. Gömleğinden tek bir tüy çıktı.

"Eisheth." Az'ın sesi saf çelik gibiydi ve güçlü bir yumruk gibiydi. Karşı tarafta olsaydım, irkilebilirdim. Kimdi bu kız? Kaşlarımı çatarak, adamın diğer tarafındaki kızı görebilmek için eğildim. Zarif kuzguni saçları, parıldayan gümüş bir elbiseyle vurgulanan ince beline kadar sarkıyordu. Minik kulak memelerinin her birinden elmaslar sarkıyordu. Küçük boyuna rağmen dikkatleri üzerine çekiyordu. Vücudundan dalga dalga güç yayılıyordu.

Ayrıca çok güzeldi.

"Seni görmeyeli çok uzun zaman oldu tatlım," dedi çoğu kızın sahip olmayı ancak hayal edebileceği kıvrımlı dolgun dudaklarıyla. "Bu tür partilere gelmekten hoşlanmadığını sanıyordum."

"Belki de değişmişimdir," diye karşılık verdi.

Dilini şaklattı ve içini çekti. "Hayır, hiç sanmıyorum. Bana aynı görünüyorsun. Beni küçük arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?"

"Hayır." Bana yaklaştı, sırtını göğsüme dayadı. "Ağ kurmak için buradayım, başka bir şey için değil. Yolumdan çekil, Eisheth."

"Bu *benim* partim," dedi suratını asarak.

Az ayağa fırladı, elimi tuttu ve beni neredeyse koridora sürükledi. Omzumun üzerinden mükemmel, ışıltılı elbisesiyle arkamızdan bakan kadına bir bakış attım. Kafamda pek çok soru uçuştı. Kimdi bu kadın? Az neden o şekilde tepki vermişti? Ve nasıl olmuştu da Az'ın kabalığı onu rahatsız etmemiştir? Sanki bunu bekliyormuş gibiydi.

Ama sırtım duvara çarptığı anda tüm bu sorular aklımdan uçup gitti. Benim dikkatim dağılmışken, Az

koridorun daha sessiz ve karanlık bir köşesine götürdü. Yalnız değildik. Diğer parti katılımcılarından birkaçı yakınlardaydı ama yatak odalarından birine girmeden ulaşabileceğimiz en تنها yerdı.

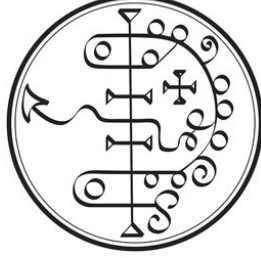
Yatak odalarından birine girmeyi düşündüğümünden değil.

Hiç de değil.

Az öne doğru eğildi ve ellerini başımın iki yanına koydu. Sertçe yutkunarak, gözleriyle buluşmak için başımı geriye doğru eğdim. "İşe koyulma vakti geldi."

"Evet, tamam," diye fısıldadım, parmağını çenemin kenarında gezdirirken. Dokunuşunun ardında kıvılcımlar yükseldi.

Ve sonra beni öptü.

Hdudakları açlıkla doluydu. Ayak parmaklarımın ucuna basarak kollarımı boynuna doladım ve bedenimi göğsünün sert düzlemlerine doğru ittim.

Her şey

Mantıklı düşünceler aklımdan uçup gitti. Garip, beklenmedik bir ihtiyaç içimi parçaladı.

Az'ın parmakları saçlarıma dolanırken diğer eli çenemde yumuşak bir okşayış gezdirdi. Dokunuşu içimdeki tüm öfkenin, belirsizliğin ve korkunun çözülmesine neden oldu. Ağzı benimkini sahiplendi ve ellerinin hevesi, görmezden gelemediğim artan bir ihtiyaç duygusunu yansıtıyordu.

Bunu sevdim sayılır.

Çok geçmeden elleri benimkileri buldu. Onları duvara yasladı ve geri çekti. Karanlık bakışları gözlerimi aradı, o buzdan parıltılar nasıl cevap vereceğimi bilmediğim bir soru soruyordu. O zaman göğsümün kabardığını fark ettim. Neredeyse tüm vücudum titriyordu.

Hafif bir gülümsemeyle dudaklarını boynuma indirdi. İçimi yeni bir ürperti dalgası kapladığında nefesim kesildi. Tenimde bir öpücük daha gezdirdiği her seferde içimde dayanılmaz bir sıcaklık oluşuyordu. Kan kulaklarıma hücum etti. Etrafımızdaki her şey, ben ve ondan başka bir şey kalmayana kadar yok oldu.

Bu sadece göstermelik, diye bağırdı zihnim bana.

Kelimelerin üzerini kapattım. Olabildiğince gerçekçi görünmesini sağlayabilirdik.

Sol elimdeki tutuşunu bıraktı ve kalçalarımı avuçladı. Parmakları kalçamın üst kısmını okşarken keskin bir nefes aldım. Zihnim bana yine bir şeyler haykırdı ama duymadım. Az'ın eliyle yaptığı şey dikkatimi çok dağıtmıştı.

Elim elbisemin alt kenarına değene kadar güneye doğru kaydı. Sonra yavaşça biraz daha yukarıya, kumaşın *altına* doğru süzüldü. Tüm vücudum titredi ve bir iniltiyi yuttum. Ağzı hala boynumda sıcaktı, beni çıldırtıyordu ve eli... aman tanrım, şimdi kalçalarımın tepesinden sadece bir inç uzaktaydı.

"Ne yapıyorsun?" Bir parçam araya girdiğim için kendimi tokatlamak istese de sonunda nefesim kesildi.

Boynuma doğru gülümsediğini hissedebiliyordum. "Yapacağımızı söylediğimiz şeyi yapıyorum. Herkesi aramızdaki bağa inandırıyorum."

"Doğru," diye karşılık verdim. "Elin elbisemin içindeyken mi?"

Geri çekildi ve bana hınzırca bir gülümseme attı. "Durmamı ister misin?"

Sertçe yutkunarak başımı salladım. "Hayır, devam etmelisin. Bilirsin, sahte ilişki için."

"Sahte ilişki için," diye tekrarladı gözlerinde karanlık bir titreşimle. Yaklaştı, eli hâlâ kalçamdaydı ve bana ayak parmaklarımın botlarımın içinde kıvrılmasına neden olan nazik bir öpücük verdi. Uzandım ve avucumu yanağına koydum. Kirli sakalı tenimi gıdıklıyordu ve kokusu bana onun yatağında geçirdiğim gergin geceleri hatırlatıyordu.

Onun varlığı beni tüketti. Kokusu, tadı, verdiği his. Yaptığımız şey sahte olabilirdi ama kendime bir şey itiraf etmeliydim yoksa aklımı kaybedebilirdim. Artık ondan *gerçekten* nefret etmiyordum.

Bu onun güvenilebilecek iyi bir adam olduğu anlamına gelmiyordu. Ama kesinlikle ondan nefret etmiyordum. *Lanet olsun.*

Eli biraz daha yukarı kaydđ ve başparmağı külotuma karşı.

Aman Tanrım.

"Bu çok ilginç," dedi sırıtarak. "İslanmışsın."

"I..."

Başparmağı baskıyı bıraktı ve duvara yaslandım. Ama sonra parmağı ince, dantelli kumaşın altından kaydđ. Kalbim boğazıma doğru fırlayıp orada sıkışırken tüm vücudum sarsıldı. Gözleri hep benimkilere kilitli kaldı ve yavaşça parmağının ucunu içime kaydđrdı.

"Nasıl hissedeceğini merak ediyordum," diye mırıldandı. "Ve tam düşündüğüm gibisin. Tatlı, ateşli, sıkı. Çoğu erkek senin gibi birine sahip olmak için aklını kaçırdı."

Kalbim acı içinde kaburgalarıma çarptı. Ne buna ne de *parmağının içimde* olmasına nasıl tepki vereceğimi tam anlamıyla *bilmiyordum*. Bir partide. Etrafta bir sürü insan vardı. Bizi izliyorlar mıydı?

Az parmağını daha da içeri kaydđrdı ve ben inleyerek duvara yaslandım. Vücudum üzerinde en ufak bir kontrolüm olmadan, onun etrafında gerildiğimi hissettim. Boğazından alçak bir hırıltı yükseldi ve sonra elini elbisemin altından çekerek beni altında dağınık bir halde bıraktı.

"Böyle değil," dedi gözlerindeki karanlık dağılmaya başlarken. "Burada olmaz. Özür dilerim. Kendimi kaptırdım."

Yüzündeki çelişkili ifadeyi yakaladığımda göğsüm genişledi. Bu... bu *gerçek* miydi? Kesinlikle değildi. Sadece insanların dikkatini çekmek için oyun oynuyorduk, o kadar. Ama bu, onun neden

O çizgideydi. İnsanların birlikte olduğumuzu düşünmesi için bana bu şekilde dokunmasına gerek yoktu.

Dudaklarımı ıslattım, kendimi kaptırmamak için elimden geleni yaptım ama...

"Ne demek istiyorsun?" Yardım edemedim ama sordum.

"Hiçbir şey." Gözleri duygularının üzerine kapandı. "Bir şey unutuyorsun, değil mi?"

"Sanırım şu anda pek çok şeyi unutuyorum."

Öne doğru eğildi ve ağzını kulağıma dayadı. "Bir tür sahne yaptık ve şimdi diğerini yapmamız gerekiyor. *Tartışma*, Mia."

"Oh," dedim uyuşmuş bir şekilde. "Doğru."

Bir tür sahne yaptık...

Şimdi sadece kamçılanıyordum. Bir tür sahne söylemişti. Yani sahteydi. Yoksa öyle miydi? Ya gerçekten iyi bir oyuncuydu ya da benimle aynı şeyi hissettiğini bilmemi istemiyordu.

"Aklım la oynamayı bırak," dedim gür bir sesle, ellerim göğsünü bulurken. Gözlerimi kısarak onu geri ittim.

Yakışıklı yüzüne sinmiş bir telaşla sendeleyerek benden uzaklaştı. "Mia, ne yapıyorsun?"

"Hem sıcak hem soğuksun." Gözlerim kısıldı. "Bir an kıyafetlerimi yırtıp atmak istiyormuş gibi davranıyorsun. Sonra, bana botunun altındaki bir böcekten başka bir şey değilmişim gibi bakıyorsun. Kararını ver, Asmodeus. Beni istiyor musun, istemiyor musun?"

Kaşları havaya kalktı. "Sanırım ne istediğimi açıkça belirttim."

Ellerimi yumruk yaptım ve kalçalarımın üzerine koydum. "Gerçekten mi? Bundan emin misin? Çünkü benim durduğum yerden, sen bile neler döndüğünü bilmiyorsun. Ve benim bununla işim bitti."

Sinirli bir hırıltıyla ondan uzaklaştım ve hışımla koridoru geçerek asansöre atladım.

Açılır açılmaz. Göz ucuyla diğer parti katılımcılarının şok olmuş yüzlerini yakaladım. Neyse ki hiçbirisi Serena ya da Noah değildi. Az önce gördükleri şeyi açıklamak zorunda kalmak istemiyordum.

Kapılar kapandığında duvara yaslandım ve gözlerimi kapadım. Doğruyu söylemek gerekirse, ben bile anlamıyordum. Ve boyumdan büyük bir işe kalkıştığımı fark etmeye başlamıştım.

Boyumu *çok* aşıyor.

Asansör titreyerek durdu ve kapılar vınlayarak açıldı. Dışarı çıktım ve gecenin serin havasını ciğerlerime çektim. Kafam biraz da olsa rahatlamaya başladı. Planın en zor kısmı bundan sonra geliyordu. Eğer katil yemi yutarsa, bıçağını boynuma saplayamadan önce iblislerin yukarıdan saldıracağına güvenmek zorundaydım.

Omuzlarımı geriye atarak sola döndüm, tıpkı planladığımız gibi. Gün içinde yaklaşık beş yüz kez üzerinden geçtiğimiz, önceden belirlenmiş bir rotayı takip edecektim. Caim, Phenex ve Stolas yukarıdaki çatılarda saklanırken Bael ve Valac yakınlardaki sokaklarda gizleniyordu.

Olabildiğim kadar güvendeydim. Bilirsiniz, "bir grup iblisle bir seri katili yakalama" şemasında.

Hell's Kitchen'ın gece geç saatlere kadar süren sokaklarında dolaşırken, ara sıra uzaktaki ayak seslerini duyuyordum. Ama hiçbir şey çıkmadı. Çok geçmeden, gece boyunca kapalı olan kulübe ulaştım. Binaya girmek için anahtarımı kullandım ve karanlık koridordan toplantı odasına doğru sürüklendim.

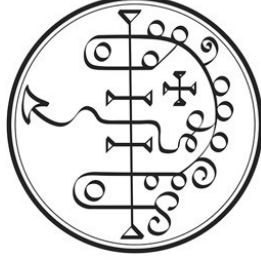
İçeri adımımı attığımda içimde ani bir *yanlışıklık* hissi *uyandı*. Parmaklarım ışık düğmesinden yarım santim uzakta, gölgeli kapı aralığında durdum. Kalbim küt küt atarken bir adım geri attım. Lejyon birkaç adımdan fazla arkamda olamazdı ama henüz burada değillerdi. Eğer katil bir şekilde planımızı anlamış ve önümüze geçmişse... burada beni bekliyor olabilirdi.

Dişlerimi sıkarak çantamdan mühür yüzüğümü çıkardım ve elime aldım. Sonra, sahip olmadığım tüm cesaretle düğmeyi çevirdim. Odaya dolan ışık beni bir anlığına kör etti.

Görüşüm netleştğinde, ayrılmış dudaklarımdan bir nefes fırladı. Bir zamanlar katilin her hareketini ayrıntılı bir şekilde gösteren harita paramparça olmuştu. Tüm iğneler şehit askerler gibi yere saçılmıştı. İplik şimdi tepedeki ışıktan sarkıyordu. Ucunda katlanmış bir not vardı.

Sertçe yutkundum ve notu telden kaptım, kalbim telaşlı bir şekilde çarpmaya başladı. Gözlerim aceleyle kelimelerin üzerinde gezindi. Bağırsaklarıma ağır bir taş çarptı.

Ne yapmaya çalıştığınızı biliyorum. Avlanmaktan vazgeç, Legion. Lucifer'a senin hakkında her şeyi anlatmadan önce bu sana son uyarım olacak. Ekstra motivasyona ihtiyacın var mı? Kurt adam arkadaşım var. Adı Serena. Ve Mia'yı bana vermezsen onu öldüreceğim. Yarın gece yarısına kadar vaktin var.

Inotu zehirli yılanlardan yapılmış gibi düşürdü. Öyle de olabilirdi. Zehri en keskin kılıcın ucundan bile daha çok yakıyordu. Benim

Kalbim göğsümde şiddetle titriyordu. O kadar sert çarpıyordu ki, kaburgalarımı kırıp geçeceğine yemin edebilirdim.

Böyle bir şey olamazdı. Serena güvende olmalıydı. Öyle *olmalıydı*. Ben ayrılmadan kısa bir süre önce onu partide görmüştüm. O sırada iyiydi, etrafı avukat arkadaşları, müvekkilleri ve erkek arkadaşıyla çevriliydi. Katil ona nasıl ulaşmıştı? Neden partiyi terk etmişti?

İçimden bir huzursuzluk geçti. Dehşete kapılarak parmaklarımı dudaklarıma bastırdım. Beni Az'la tartışırken görmüş olmalıydı. Ve böylece ben ayrıldığımda beni karanlık gecede takip etmişti.

Sikeyim.

Lejyon onu izliyor olamazdı. Beni izlemekle çok meşguldüler.

Sessiz odanın uzunluğunu adımlamaya başladım, adımlarım her geçen dakika daha da çılgınca büyüyordu. Bu gerçekleşiyor olamazdı. Bu olamazdı. Serena'ya değil.

Az odaya adım attı. Varlığı tenimde titreşiyordu, karanlık ve tehlikeliydi. "Mia?"

Titrek bir nefesle ona doğru koştum ve notu eline tutuşturdum. Bunu yaparken, mühür yüzük sert ışığın altında parıldadı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Vücudumun her bir zerresi kaskatı kesildi. O anın dehşeti içinde, o lanet yüzüğü tamamen unutmuştum. Umutsuzca fark etmemiş olmasını umarak elimi yüzüğün etrafına doladım.

Gözlerinde ölümcül bir parıltıyla Az notu elimden aldı ve sonra yavaşça parmaklarımı araladı. Yüzüğe baktı. Belli ki *ben bilmesem* bile o ne olduğunu biliyordu. Ve benim ona sahip olmam çok kötü bir şeydi.

"Yüzüğüm neden sende?" Sesi çok sertti çelik ve tehlike dolu. Gölgeler odanın içinde dolanıyordu. Az'ın kılıcını nereye sakladığını merak etmekten kendimi alamıyordum. Abaddon iblisin sesindeki öfkeyi duyup bana saldırmak için gölgelerin arasından fırlayacak mıydı?

Sertçe yutkundum. "Sana söylemek istiyorum ama korkmanı istemiyorum."

Caim ve Phenex odaya girmek için o anı seçtiler. İlki bize ve yüzüğe şöyle bir baktı, elini Phenex'in omzuna attı ve sonra ikisini de kapıdan dışarı çıkardı.

Hainler.

"Açıkla," diye sordu Az, neredeyse hiç atlamadan.

"Tamam, öyleyse." Derin bir nefes aldım ve şan şöhret içinde ölebileceğime karar verdim. Yapabileceğim tek şey ona gerçeği söylemekti, bu beni radyoaktif balıklarla yüzmeme için bulanık, kirli Hudson Nehri'ne atacağı anlamına gelse bile. "Burada çalıştığım ilk gece, çatı katınıza dönerken bazı melekler beni sokakta köşeye sıkıştırdı."

İçini çekti ve gözlerini kapattı, gerginlik sıkılı çenesinden yansıyor. "Gabe ve Suriel. Yaptıkları şey bu. Bilmem gerekirdi."

"Onlar için casusluk yapmamı istediler. Beni hemen nehre atmadan önce bilmeni isterim ki, onlara asla ve asla senin hakkında ya da

Legion. Hiçbir şey." Tek bir nefes bile almadım. "Tek yaptığım kartlarını ve bu aptal yüzüğü almaktı, tamam mı? Hatta onlara mesaj attım ve beni rahat bırakmalarını söyledim. Peşimden tekrar gelmelerinin nedeni fikrimi değiştirmek istemeleriydi. Ben onlar için casus değilim. Onlara hiçbir şey söylemedim. Size ihanet etmedim. Lütfen beni öldürmeyin."

Az yavaşça gözlerini açtı. Gözlerindeki azap beni derinden sarstı. "Seni öldüreceğime gerçekten inanıyor musun Mia?"

Gözlerimin kenarları yaşlarla doldu. "Hayır. Yani, bilmiyorum, tamam mı? Diğer casusu öldürdün çünkü seni ve Lejyon'u uğruna çok çalıştığınız her şeyi yok etmekle tehdit etti. Ben de aynısını yapsaydım, neden beni de öldürmeyesin ki?"

İçini çekti ve yüzüğü önünde tuttu. Yüz ifadesi boştu, okunamıyordu. "Benim korumam altındasın. Sana yemin ettim. Sana zarar vermeye çalışan bir adamın omurgasını bedeninden ayırırdım. Sonra da kemiklerini öğütüp Fae'lere verirdim."

"Ah." Gözlerimi kırptım, yanaklarım kızardı. "Bu garip bir şekilde özeldi."

"Ciddiyim, Mia." Parmaklarını yüzüğün etrafında kıvırdı ve sonra cebine koydu. "Keşke bana daha önce söyleseydin. Sen bana güvenmezsen ben de sana güvenemem ve sana sadakatin benim için ne kadar önemli olduğunu söylemiştim. Ama bu yüzük kesinlikle çok şeyi açıklıyor."

"Neyi açıklıyor?"

"Mühürdeki oyma. O benim iblis mührüm. Güç barındırıyor. *Benim* gücüm," diye cevap verdi. "O gece ara sokakta katile karşı neden kendini koruyabildiğini açıklıyor. Bunu ona karşı kullandın, değil mi?"

"Yaptım. Sanırım," diye itiraf ettim. "Ne yaptığımı gerçekten bilmiyordum. Birdenbire görünmez bir ateş topuyla onu kendimden uzaklaştırdım. Ama ikinci kez denediğimde hiçbir şey olmadı."

Başını salladı. "Çünkü onu nasıl kullanacağını bilmiyorsun. Şanslıydın Mia. Çoğu insan, nasıl kullanılacağı öğretilmeden bu güçten yararlanamazdı. Eğer bu yüzüğü taşımıyor olsaydın, bir can daha alabilirdi."

Kalbim yerinden çıkacaktı. "Az, başka bir can daha alacak.

Notu okuyun."

Kaşlarını çatarak kâğıdı açtı. Bir şey söylemeden önce birkaç dakika geçti. Ancak o zaman haritanın parçalandığını, iğnelerin dağıldığını fark eder gibi oldu. Notu buruşturdu ve duvara fırlattı.

"Kahretsin!" Sesi gürleyerek kulübün sessiz koridorunda yankılandı. Bir an sonra Lejyon kapı aralığında belirdi. Onlara neler olduğunu çabucak anlattık. Teker teker odaya girdiler ve bir sandalyeye çöktüler. Gece hevesli bir heyecanla başlamıştı. Şimdi her göz kapüşonlu ve karanlıktı. Katil kazanmıştı. Yine kazanmıştı.

"Ne yapacağız?" Kalbim küt küt atarak fısıldadım.

Az dişlerini sıkarak, "Hiçbir şey yapmayacağız," diye cevap verdi. "Seni daireme geri götürüyorum ve bir plan yapana kadar orada kalacaksın."

"Ama-" Ben başladım.

"Ama hiçbir şey," diye ısrar ederek diğerlerine döndü. "Serena hayatta ve iyi durumda. Öyle olmasaydı hayatıyla ilgili bir pazarlık yapmazdı. Onu bulmak ve buna bir son vermek için zamanımız var."

Caim sandalyesinden kalktı ve ciddiyetle başını salladı. "Partideki biri bir şey görmüş olmalı. Konuşabildiğimiz herkesle konuşacağız. Onu götürmüş olabileceği her yeri araştırın."

Phenex ve Stolas parçalanmış haritanın yanında ona katıldılar. Kendi aralarında mırıldanmaya, katili yakalamak için bir rota çizmeye başladılar. Ve Serena'yı. Kalbi çarpıyordu,

Bakışlarımı Az'ın gölgeli yüzüne çevirdim. "Yardım etmek istiyorum. Caim ve Phenex'le birlikte sokakları aramalıyım."

"Yardım etmenin en iyi yolu güvende kalmaktır," dedi hiçbir tartışmayı hoş karşılamayan buyurgan bir sesle. "Şu anda Serena'yı hayatta tutuyor çünkü onun yerine seni istiyor. Yarın geceden önce bir şekilde seni ele geçirirse..."

Cümlesinin geri kalanını söylemedi. Nasıl bittiğini biliyordum. Bağırsaklarım çalkalanarak ellerimi yumruk yaptım. Gözyaşlarına boğulmamak ve Serena'yı bulmak için dünyayı parçalamamak için tek yapabildiğim buydu.

"Bundan nefret ediyorum," diye tısladım. "Kaçmak ve saklanmak istemiyorum."

Kollarını bana doladı ve beni göğsüne çekti. "Biliyorum Mia. Ama bu oyunu doğru oynamazsak ikiniz de öleceksiniz."

We dairesine dönerken diğerleri sokaklara döküldü. Bulutlar açılmıştı,

Yağmur başımızdan aşağı yağıyor, batıdan esen rüzgârın etkisiyle karla karışık yağmur yağıyordu. Küçük elbisemin içinde titriyor ve sıırıslıkla saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyordum. Sessiz çatı katına adım attığımızda Az telaşla odasına girdi ve yanında kalmam için bana ödünç verdiği kabarık bornozla geri döndü.

"Titriyorsun. Üstünü değiştir," dedi. Normalde bana emirler yağdırdığı için burnunu ısıırdım, Ama bu gece bunu yapacak enerjim yoktu. Kemiklerimdeki yorgunlukla olmaz. Serena kayıpken olmazdı. Küçük bir gülümsemeyle bornozu aldım, banyoya girdim ve ıslak giysilerimi hızla değiştirdim.

Oturma odasına döndüğümde, elinde cin tonik ve bir güvercinle kanepede beni bekliyordu. Ona doğru yürüdüm ve içkiyi aldım. Güvercini okşadı.

Hendrix için kuru bir mısır tanesini havaya fırlatırken yanında yastık vardı.

Yumuşak kanepeye uzandım ve içkiyi bir dikişte mideye indirdim. Bana kaşlarını kaldırarak baktı ama tek yapabildiğim omuz silkmek oldu. "Uzun bir gece oldu."

Başını salladı ve bana bir tane daha uzattı. "Ben de öyle olabileceğini düşündüm. Bu yüzden sana fazladan bir içki hazırladım."

"Muhtemelen bir taneden fazlasına ihtiyacım olacak." Bu kez daha yavaş bir yudum aldım. Az güçlü parmaklarını kendi bardağına doladı ve ben içerken beni izledi. Gözlerindeki bakış bana koridordaki o anı hatırlattı. Rol yapıyorduk ama daha fazlası değildi.

Titredim.

"Hâlâ üşüyorsun," dedi kaşlarını çatarak. "Jakuziyi çalıştırmamı ister misin? Yapabilirim-"

"Hayır." Başımı salladım. "Sorun yok. Gerçekten üşümüyorum.

Her şeyden çok endişeli ve kaygılı." "Serena senin için çok şey ifade ediyor," dedi sessizce.

Gözlerimi kapadım ve bir yudum daha cin alarak koltuğa yaslandım. "Serena dünyadaki en iyi insan ve güvendiğim tek kişi o. O olmasaydı nerede olurdu bilmiyorum. Bana inanan tek kişi o... bilirsiniz işte."

"Tek kişi mi?" diye sordu nazikçe.

Başımı salladım ve gözlerimi açtığımda onu bana yumuşak bir endişeyle bakarken buldum. Bir iblisin yüzünde bulmak ne tuhaf bir ifadeydi. "*Sadece* bir tane. Makaleleri okudun. Kötü görünüyordu, Az. Gerçekten kötüydü. Neden biri benim olmadığımı inansın ki? Benim arabam. Benim sokağım. Partide olduğum bir gece."

"Ama siz yapmadığınıza dair ifade verdiniz."

"Çünkü ben *yapmadım*," dedim niyetimden daha sert bir şekilde. "O zaman kim yaptı?"

Keskin bir nefes aldım ve bakışlarımı başka yöne çevirdim. "Tüm kanıtlara rağmen Serena bana hep inandı. Hiçbir zaman

Dünyanın geri kalanı masumiyetimden şüphe ettiğinde bile."

Az horozlu onun Kafa, savurma başka bir
MISIR çekirdek Hendrix'e. "Ona kimin yaptığını
hiç söylemedin mi?"

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Az, yapamam."

Bardağımı dudaklarıma götürdüm ve hepsini içtim.
İçki CİN yandı benim göbek, Isınma Ben
gelen ve yağmurun serinliğini uzaklaştırdı. Az
sessizce benim bardağımı aldı ve hem kendi bardağını hem
de benimkini doldurdu. Sonra, yerleştirdi geri üzerine
ve kanepe yanında Ben için Dinle.

Soru sormak yok. Talep yok. Sadece sabırlı bir
sessizlik. Ve hayatımda ilk kez korkumun etrafındaki
düşümlerin çözüldüğünü hissettim.

Bir yudum daha içerken gözlerim yaşardı. "Kim
olduğunu zaten biliyorsun."

"Oldukça iyi bir fikrim var," dedi alçak bir mırıltıyla.
"Ama bunu söylemene ihtiyacı olan ben değilim Mia.
İhtiyacı olan sensin. Görmezden gelmek onu asla yok
etmeyecek. Geçmişin gözlerinin içine bakmalı ve ona siktir
olup gitmesini söylemelisin."

Boğazımdan gergin bir kahkaha fırladı. Söylemesini
beklediğim şey bu değildi. "Kimseye söylemememin bir
nedeni var."

"Biliyorum."

"Onun başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum."

"Olmayacak, Mia." Bana doğru kaydı ve kolunu başımın
arkasındaki kanepenin arkasına dayadı. Dizleri benimkilere
değdi. Siyah pantolonunun tenimde eridiği yere bakmamaya
çalıştım. "Bu konuda bana güvenebilirsiniz. Tek bir kişiye bile
söylemem."

Gözlerim onunkilere kilitlendi ve bedenlerimizin
buluştuğu noktadan başlayarak o tanıdık elektrik yükü
içime geçti. İçimde parazit gibi cızırdadı. Dünya etrafımda
bir tünel oluşturdu, Az görebildiğim tek şey olana kadar
kenarları karardı.

"O benim kız kardeşimdi," diye nefes aldım.

Sanki şu anda ondan istediğim şeyin bu olduğunu
biliyormuş gibi sessiz bir şekilde başını salladı. Tek bir

damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. Bu

hâlâ içkimi tutmakta olan titreyen elimin üzerine düştü. Ürpererek içkiyi açık ağızıma attım ve sertçe yutkundum.

Bunu hiç yüksek sesle söylememiştim.

"Ailem," dedim derin bir nefes aldıktan sonra. "Onlara bunu benim yapmadığımı söylediğimde bana inanmayı reddettiler. Beni evden kovdular. İki yılımı arabamda uyuyarak ve üniversite sırasında biriktirdiğim parayla yiyecek alarak geçirdim. Tam burs almıştım, bu yüzden Applebee's'de masalara servis yaptığım tüm saatler doğrudan banka hesabıma geçti. Elbette o para da sonunda tükendi."

"İşte bu yüzden Serena'nın kanepesine düştün," diye mırıldandı, gözleri parlıyordu.

Başımı salladım. "Son paramı buraya gelebilmek için benzin almak için kullandım. New York'ta yeni bir hayata başlayabileceğimi düşündüm. Bir iş bulabileceğimi. Kimsenin adımı bilmediği bir yerde gelişebileceğimi. Ama herkes beni arıyor. Kimse geçmişı bu kadar kötü olan birini işe almak istemiyor. Bazıları başardığımı düşünüyor. Diğerleri düşünmeyebilir ama fark etmez. İsmim şirketleriyle birlikte anılacak. Kimse bunu istemez."

Sen hariç.

"İnsanlara güvenmenin senin için neden bu kadar zor olduğunu şimdi anlıyorum." İçini çekti, koltuktan kalktı ve içkilerimizi yeniden doldurdu. Tekrar oturduğunda, yontulmuş yüzünün kenarlarının biraz puslu olduğunu fark etmeden edemedim. Konuşmamıza ve Serena hakkındaki endişelerime rağmen vücudum gevşemeye başlamıştı. Uzaktan, acaba çok mu içmiştim diye düşündüm.

"Sanırım ilk düşündüğümünden daha fazla birbirimize benziyoruz," dedi.

Dikkatim onun sözlerine odaklandı. "Ne demek istiyorsun?"

Uzandı ve koyu kıvı saçlarımdan bir tutamı parmağına doladı. Kalın tellerimi hafifçe okşarken kalbim durdu. "Lejyon'un birbirine çok bağı bir grup olduğunu şimdiye kadar fark etmişsindir. Nadiren kimseye izin verimiz

Onlara güvenmediğimiz sürece çembere giremeyiz. Ne yazık ki, bir keresinde yanlış kişiye güvenmiştim. Hayatlarımız birbirine karışana kadar benim bir iblis olduğumu fark etmeyen birine. Hakkımdaki gerçeği öğrendiğinde, beni *tanımasına* rağmen bunu iyi karşılamadı. En kötüsünü düşündü. Ve hıncını Legion'ımdan çıkardı."

Kanepede kaykıldım, içtiğim çok sayıda içkiye rağmen ağzım aniden kurudu. "O mu?"

Onun Dudaklar bastırılmış sıkıca birlikte.

"Sen met Onu.

Eisheth."

Haklısın. Tabii ki. Partiye ev sahipliği yapan muhteşem vampir. Tahmin etmeliydim. Birbirlerine karşı son derece tuhaf davranıyorlardı ve bunun sebebi de buydu. Belli ki bir zamanlar ilişki yaşamışlardı. Sahte bir ilişki değil. *Gerçek* bir ilişki.

"Oh." Tek yapabildiğim buydu.

"Bana saldırdı, tüm paramı çaldı ve Morax'ı kendi kılıcım ile karnından bıçakladı." Gözlerini kapattı. "Morax karşılık verdi. Neredeyse onu öldürüyordu. Ama onu bulduğumuzda çoktan gitmişti. Bir vampir onu bulmuş ve kanatları altına almaya karar vermişti."

"Yani, onu dönüştürdü."

Başını salladı. "Bu yüz yıldan fazla bir süre önceydi." "Morax'a ne oldu?" Fısıltıyla sordum.

İçkisinin geri kalanını ağzına götürürken çenesi dalgalandı. "Başaramadı. Onu tamamen yok etti."

Karnım sıkıştı ve elim dizini buldu. "Çok üzgünüm Az. Bunların hiçbirisi hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Ne olacağını bilmeliydim," dedi acı dolu bir sesle. "Herkes iblisler hakkında en kötüsünü düşünüyor ve açıkçası onları suçlamıyorum. Ama bir daha asla birinin bana bu kadar yaklaşmasına izin veremem. Lejyon benim *ailem*. Ve onları korumak için her şeyi yaparım."

Sesindeki duygu kalbimi sarstı. Birdenbire her şey şok edici bir şekilde netleşti. Az neden böyle davranıyordu?

bir şeydi. O casusu neden öldürdüğünü. Aramızdaki garip bağın etrafında dans ederken bile beni neden kol mesafesinde tutmuştu. O yanmıştı. Korkunç bir şekilde. Eisheth'e güvenmek ona neredeyse her şeye mal olmuştu.

"Senin için en kötüsünü düşünmüyorum," diye fısıldadım sonunda bornozun yumuşak kenarları omuzlarımdan aşağı kayarken.

Az gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdı.

"Evet, biliyorsun."

"Düşünmüyorum," diye karşı çıktım. "Bazen beni kızdırıyorsun ama bu senin kötü biri olduğunu düşündüğüm anlamına gelmiyor."

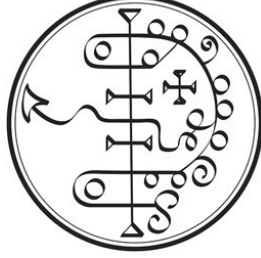
Parmaklarını saçlarımdan ucuna doğru kaydırıp ve açıkta kalan tenime birkaç santim yaklaştıklarında durakladı. "Peki ya vampir casusla olan durum? O zaman en kötüsünü düşünmüş gibiydin."

"Sana söyledim," diye ısrar ettim, ona daha da yaklaşarak. "Bunun senin iblis olmanla hiçbir ilgisi yoktu. Her şey beni korkuttu, hepsi bu. Sizin dünyanıza alışık değilim. Hayatım boyunca doğaüstü varlıklardan haberim oldu ama hiç bu şekilde aralarında bulunmamıştım. Bu...farklı."

"Alkol çekingenliğinizi azaltıyor. Duygularının dalga dalga yayılmasına neden oluyor. Onları mükemmel bir şekilde okuyabiliyorum," diye mırıldandı şenlik ateşinin kokusu bana doğru yayılırken. "Korku, yoğun endişe ve güzel bir ciddiyet var Mia. Ama aynı zamanda başka bir şey daha var."

"Ne?" Fısıldadım.

Arzu."

M Kalbim göğsümde güm güm attı. Bir an nefes alamadığıma yemin ettim. Az'ın buz rengi gözleri sonsuz alevlerle kükrüyordu ve sıcaklık aniden birkaç derece yükseldi. Duygularımı okumuştı, bu da tam olarak nasıl hissettiğimi bildiği anlamına geliyordu. Ruhumun sırlarını biliyordu.

İçten içe utanmam gerektiğini biliyordum ama utanmadım. O kadar sıvı cesaretinden sonra değil.

"Belki de sadece umutlu olmaya çalışıyorsun," dedim sonunda.

Gölgeler teninde dönüp duruyordu. "Partideki duyguların aynısı."

"Evet, şey." Anılar zihnimde tekrar canlanırken sertçe yutkundum. Başparmağı kalçamı okşuyordu. Parmağı *içimdeydi*. "Ben sadece bir insanım. Bana böyle dokunulmasına verdiğim tepki son derece normal."

Karanlık bakışları çıplak omuzlarıma inerken dudakları büküldü. Kabarık bornozun altından bir parça göğüs dekoltesi görünüyordu. Kıyafetlerimi çıkarmak için acele ederken, kuru bir sütyen ya da külot giyme zahmetine girmemiştim. Hay aksi.

"Bana durmamı söylemedin," diye ölümcül bir aslan edasıyla mırıldandı. Sanki onun avıymışım gibi.

"Bir gösteri yapıyorduk. Seyircimiz vardı." "Artık seyircimiz yok."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve eli omzuma düştü. Boynumun hemen altında, bastırılmış endişe ve korkularımın düğümlendiğı deriye masaj yaptı. Tenimde kıvılcımlar uçtu.

"Çok gerginsin," diye mırıldandı boş bardağımyı parmaklarımın arasından alıp kendi bardağının yanındaki sehpaye koyarken.

"Evet," dedim titreyen bir nefesle. "Bir seri katili tuzağı düşürmeye çalışmak bir kıza bunu yapar."

"Seni rahatlatmanın bir yolunu biliyorum." Parmak eklemleri omuzlarımda daha da derinleşti ve patlayıcı bir iniltiyi ısırdım. Tanrım, dokunuşu iyi hissettiriyordu. İyiden de öte. Öforikti. Ve bu sadece bir masajdı.

"Eminim biliyorsundur."

Gülümseyerek beni kanepeye doğru itti ve bornozun bağınyı çekiştirdi. Becerikli parmaklarını kullanışını izlerken zorlukla yutkundum. Çok geçmeden çözüldü. Kalbim bir kez daha yerinden fırladı. "Az..."

Bornozu yavaşça açtı ve yumuşak kumaşı çıplak bedenimin iki yanına itti. Buz gibi parlayan gözleriyle bana bakarken titriyordum. Karanlık daireyi kıvılcımlandıran alevler saçıyorlardı. Önümde dizlerinin üzerine çöktüğünde, içimdeki her şey sıkıca kenetlendi.

Ona tam olarak ne yaptığını düşündüğünü soracak kelimeleri zar zor bulabildim. "Az önce ne dediğini unuttun mu? Seyircimiz yok."

"Mia," dedi derin bir hırıltıyla. "Bırak seninle ben ilgileneyim."

Birinin benimle ilgileneceğini düşündüğümde, bir kase tavuk çorbası ve yumuşacık pijamalar hayal ederdim. Belki ateşimi düşürmek için alnıma serinletici ıslak bir havlu. Bilirsiniz, hasta olduğunuzda aldığınız türden şeyler. Böyle bir şeyi hiç hayal etmemiştim.

Az dizime bir öpücük bıraktı. Ürperdim ve gözlerim neredeyse kafamın içine yuvarlandı. Tanrım, yaptığı her şey nasıl bu kadar inanılmaz hissettiriyordu? Parmakları kalçalarımın dışında geziniyor, kalçalarımın ulaştığında duruyordu.

Ona bakarken kalbim güm güm atıyordu. Öne doğru eğilerek karnımı öptü. İçimde fırtınalar koptu. Öpücüğü daha aşağılara indi. Başka bir ürperti fırtınası bedenimi sarstı.

Karnım ağrıyordu, uzandım ve parmaklarımı yumuşak saçlarının arasından geçirdim. Artık zar zor dayanabiliyordum. Ağzının üzerimde olmasını istiyordum, hayır, *buna ihtiyacım vardı*.

Dudakları acı verici bir şekilde yaklaştı. Ciğerlerim durdu. İçimdeki her şey gerildi. Ellerim bile sanki bırakırsam düşecekmişim gibi saçlarını kavradı.

Dilini göbeğimde gezdirdi.

Ona doğru eğilirken nefesim boğazımda patladı, zevkten titriyordum. Onu daha da yakınımaya çekerken çekingenliğimin son kalıntıları da yok oldu. Vücudunda yuvarlanan alçak, lezzetli bir hırıltıyla kıvrımlarımı ateşli bir yoğunlukla yaladı.

Ona karşı titredim. Parmakları kalçalarımı kavradı. Tüm kontrolümü kaybederek ağzına karşı sallandım, sonsuz bir uçurumun kenarına doğru gittikçe daha fazla kayarken zar zor tutundum.

Dili içime kaydı ve tek gereken buydu. Çözüldüm, ihtiyacım eski yıldızlar gibi paramparça oldu. Kalçalarımı sıkıca kavrarırken vücudum dilinin etrafında zonkluyordu. Titremem nihayet yavaşladığında, kalbim dakikada bir milyon kez atarken kanepeye yaslanarak rahatladım.

Az yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeye arkasına yaslandı. "Seni rahatlatacağımı söylemiştim. Şimdi daha iyi hissetmiyor musun?"

"Haklısın," diye nefes aldım.

"Az önce bir konuda haklı olduğumu söylediğini mi duydum?" Yavaşça yerden kalkarak üzerimde yükseldi ve şehrin ışıklarını kapattı. "Hmm. Bundan gerçekten zevk aldın."

Karşısında ne kadar açıkta olduğumun bilinciyle cübbenin kenarlarına uzandım ama sesindeki ton beni durdurdu.

"Mia."

Biraz daha dik oturdum, aniden yeniden tetikte oldum.

"*Tamamen* rahatladığına emin misin?"

Gözlerim pantolonundaki kalın şişkinliğe kaydı. Kalp kulaklarımda çınlarken, ne demek istediğini hemen anladım. Beni ihtiyaçtan çılgına çevirmişti ama aramızdaki kıvılcıma karşı bağışıklığı yoktu. İhtiyaç kalçalarımı sıktı.

Yavaşça koltuktan kalktım ve bornozun vücudumdan tamamen sıyrılmasına izin verdim. Çıplak ayaklarımın etrafında birikti. Elim uzattım ve gömleğinin düğmelerini karıştırdım. Ben en üsttekiyle uğraşırken, o başını salladı, kumaşı kavradı ve gömleği vücudundan sıyırdı.

"O kadar bekleyemem," dedi hırıltılı bir sesle ve tüylerim diken diken oldu. Gözlerindeki sıcaklık beni içten dışa yaktı ve pantolonunu ortadan ikiye yırtarken tek yapabildiğim bakmak oldu. Pantolonu odanın diğer ucuna fırlattı ve gözlerini benimkilere kilitledi.

Parlayan, kaslı vücuduna bakarken ürperdim. Her bir santimi mükemmel bir şekilde yontulmuştu, buna iyi donanımlı sikine kadar inen derin bir V de dahildi. Görebildiğim kadarıyla, ona bağlı garip bir iblis kuyruğu küreği olmayan bir horoz.

Tanrıya şükür.

Beni kollarına aldı ve dairenin bir ucundan diğerine taşıdı, ağzı ağzıma yapıştı. Beni yemek masasının üzerine bırakıp kollarını başımın iki yanına dayadığında açlık vücudunu sarmıştı. Kalbim küt küt atarken kalçalarımı onun için açtım.

İçime doğru iterken inledi. Sert uzunluğu beni genişçe gerdi, neredeyse tamamen doldurdu. Parmaklarıyla kalçalarımı kavrayarak derinlere doğru itti. İçimde umutsuz bir zevk oluşurken başımı masaya yasladım.

"Parmağım içindeyken çok güzel görünüyordun," diye homurdandı tekrar içime girerken. "Ama böyle daha da iyi görünüyorsun."

Oyulmuş göğsü, üzerine dökülen şehir ışıklarının altında dalgalanıyordu. Kalçalarımı sıkıca kavrayarak daha da sert bir şekilde itti. Vücuduma lezzetli bir sıcaklık yayılırken onu üzerimde izledim. Tüm dünyayı kilitleyen bu güçlü iblis. Benim dışımda. Ve şimdi beni sanki benimmiş gibi sahipleniyordu.

Artık seyirci yoktu. Kimse için bir gösteri yapmıyorduk. Sadece o, ben ve aramızdaki bu tutku vardı. Ve ben bunun bitmesini istemiyordum.

Gözleri gözlerime kilitlendiğinde, başka bir zevk patlaması vücudumu sarstı ve beni uçurumun kenarına götürdü. Bir kez daha içime girdi ve sadece birkaç saniye sonra boşaldı. Bana karşı ürperirken sessiz çatı katında derin bir homurtu yankılandı. Göğsünden ter damlıyordu, bedenlerimiz bir olurken eriyordu.

Bana karşı iç çekti. Yavaşça beni masadan kaldırdı ve kanepeye doğru götürdü. Birlikte minderlerin üzerine yığıldık, bacaklarımız birbirine dolanmıştı. Elbette haklıydı. Zihnim yeni sorularla dolup taşarken bile artık çok rahatlamıştım.

Az önce ne olmuştu? Sarhoşken tek gecelik bir ilişki miydi, başka bir şey değil miydi?

Bu soruları uzun süre aklımda tutmayı başaramadım. Yorgunluk, yorgun kemiklerimi çekiştiriyor ve bana yalvarıyordu.

Uyu. İç çekerek göğsüne kıvrıldım ve çağrıya boyun eğdim. Çok geçmeden rüyasız bir uyku beni sardı.

A Gürültü beni uykumdan uyandırdı. Az'ın bedeninden inip gözlerimi ovuşturarak etrafıma bakarken başım çatırdıyordu. Vuruşlar geliyordu

Kapıdan.

Midem alt üst oldu.

Az homurdanarak ayağa kalktı ve yırtık gömleğini beline sardı. Kapıya doğru yürüdü ve kapıyı kırarak açtı. Caim hızla içeri girdi, onu Phenex takip etti.

Küçük bir alarm çığılığı attım ve bornozu göğsümün üzerine çektim.

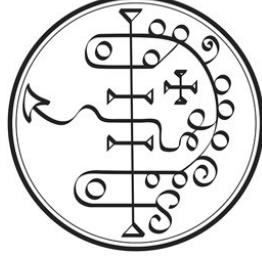
Phenex tökezleyerek durdu ve etrafına bakındı. "Ah."

Caim sırıttı. "*Oh*."

Az, "Aval aval bakmayı bırak da işine bak," diye homurdandı,

Adamlarla arama girerek çıplaklığımı daha fazla görmelerini engelledi. "Gecenin bir yarısı kapımı yumrukluyorsun. Ne buldun?"

"Hiçbir şey. Üzgünüm Mia," dedi Caim yüzündeki sırıtış kaybolurken. "Serena'dan hiçbir yerde iz yok."

A Giysi bulmak için parmak uçlarımda yatak odasına doğru ilerlerken z adımlarımı hızlandırdım. Bir grup iblisle en yakın arkadaşımın hayatı hakkında çıplak bir sohbet yapacak değildim.

Serena dışarıdaydı, tehlikedeydi. Ve ben de bir Cehennem Prensi ile yemek masasında yuvarlanıyordum. *Salak!*

Başımı salladım ve bir başka dalga daha gelince yüzümü buruşturdum.

Mide bulantısı içime işledi. Ne düşünüyordum ki? Çantamda rahat bir tişört bulduğumda *pek* bir *şey değil*, diye düşündüm acımasızca. Beş ya da altı cin tonik doğrudan kafama gitmişti. Ve görünüşe göre vajinama da.

Ne kadar aptal olabilirdim ki? Belli ki hiçbir anlamı yoktu ve şimdi önümüzdeki hafta hayatta kalmak, Serena'yı kurtarmak, bir insan kurbanını durdurmak ve kim bilir başka neler yapmak zorundaydık. Tüm bunları yaparken birbirimizi çıplak gördüğümüzü biliyorduk. Kimi kandırıyordum ki? *Bakmaktan* çok daha fazlasını yapmıştık.

Tabii ki merak etmeden duramıyordum... Gerçekten bir hata mıydı? O bana açılmıştı, ben de ona aynısını yapmıştım. Az beni hiç beklemediğim bir şekilde anlıyordu. Dünyada bana bir şans veren tek insanlardan biriydi. Buraya taşındığımdan beri birbirimize parmak ucunda yaklaşıyorduk. Belki... belki bir şeyler vardı.

Bir çift pijama altımı çekiştirdikten sonra, çatlak yatak

odası kapısına doğru ilerledim. İçeriden sesler geliyordu.

oturma odası.

Phenex, Az'ın kaburgalarına dirsek atarken, "*Bu* kesinlikle hızlı bir şekilde tırmandı," dedi.

Az'ın çenesi dişlerini sıkarken dalgalandı. "Arkadaşı için üzgündü ve birkaç kadeh içtik. Bir şey diğerine yol açtı, hepsi bu."

Kalbim küt küt atarken durakladım. Gerçekten de burada durup konuşmalarına kulak misafiri olmamalıydım ama kendime engel olamadım. Benden ve açıkça az önce yaptığımız şeyden bahsediyorlardı. Seks yaptığımızı anlamak için roket bilimci olmaya gerek yoktu.

"Yani sadece sarhoşken mi takıldınız?" Caim kaşlarını kaldırarak sordu. "Hadi ama Az. Ona nasıl baktığını hepimiz gördük."

"Tabii ki hepsi buydu." Az masadaki boş bardakları topladı ve mutfığa taşıdı. "O bir insan. Ben bir iblisim. Dünyalarımız asla iç içe geçemez. Biraz eğleniyordum ve bundan daha fazlası yok. Şimdi lütfen yolumuza devam edebilir miyiz?"

"Evet, tamam patron," dedi Phenex omuz silkerek. "Eğer istediğin buysa."

Az ona bir içki uzatırken Caim başını sallayarak, "Bu fidyeye notu meselesini nasıl halledeceğimize dair birkaç fikrimiz var," dedi.

Derin bir nefes alarak Az'ın karanlık yatak odasına geri döndüm. Kalbim küt küt atmaya başladı ve gözlerimi istenmeyen bir yanma hissi doldurdu. Tam düşündüğüm gibiydi. Bir kaçamak. Rastgele bir takılma. Zaman geçirmek için bir şey. Küçük bir eğlence. Daha fazlası değil.

Ve bu *iyiydi*.

Ondan bundan daha fazlasını istemiyordum.

Çoğu zaman Az beni rahatsız ederdi. Ondan hoşlanmıyordum. Ona zar zor tahammül ediyordum. Ve biliyorsun, *o bir iblis*.

Kendi kendime başımı sallayarak omuzlarımı dikleştirdim ve oturma odasına doğru ilerledim. Üç iblis ben önlerine çıkar çıkmaz sessizliğe gömüldü. "Merhaba."

Phenex boğazını temizledi. "Merhaba Mia. Seni görüyorum, ah... sevimli pijamaların."

"Üzerlerinde güvercinler var," dedi Caim eğlenceli bir sırıtışla.

"Güvercinleri severim." Odanın karşısına geçtim ve ikisine de baktım. "Serena'yı bulma konusunda ne yapacaksınız?"

Phenex parmaklarını alev alev yanan saçlarında gezdirdi. "Bir fikrimiz var ama bundan pek hoşlanacağınızı sanmıyorum."

"Harika. Ne oldu?"

"Bunu konuştuk. Valac, Stolas ve Bael de aynı fikirdeydi. Ortalığı temizlemek ve haritanın ne kadarını kurtarabileceğimize bakmak için kulübe geri döndüler ama... katili bu şekilde asla bulamayız. Eğer akıllıysa, bakmayı hiç düşünmeyeceğimiz bir yere gitmiştir."

Kollarımı kavuşturdum. "Ağzından çıkan hiçbir kelime hoşuma gitmiyor."

Caim Az'ın omuzlarını sıktı. "Takası gerçekleştirmemiz gerektiğini düşünüyoruz."

Midem dibe vurdu. Başımı sallayarak keskin bir nefes aldım ve geri çekildim. Onu doğru duymuş olamazdım. Lejyon'dan birinin -özellikle de Caim'in- beni açıkça ölmemi isteyen doğaüstü bir seri katilin merhametine bırakmak istemesine imkân yoktu. Başka bir seçenek olmalıydı, kimsenin ölümüyle sonuçlanmayacak bir seçenek. Serena'nın değil. Ne de benim.

Az bunu asla kabul etmezdi. Kalbim sıkışarak ona döndüm. Sözleri kafamın içinde yankılandı. Onun koruması altındaydım ama... hangisi daha önemliydi? Bir insanın hayatını kurtarmak mı yoksa Lejyonunu cehenneme geri dönüp Lucifer'in gazabıyla yüzleşmekten kurtarmak mı?

Beni üç haftadır tanıyordu. Onları yüzyıllardır tanıyordu.

Sikeyim.

Belki de kaçma zamanıydı.

"Bu bir seçenek değil," dedi Az kararlı bir şekilde. İçimden iç çektim. "Mia'yı bir katile teslim etmeyeceğim."

"Biz öyle demedik," diye cevap verdi Caim. "Takası ayarlamak istiyoruz. Eğer bunu doğru yaparsak, Serena ve Mia'yı alıp gideriz. Ve katil eli boş ayrılır."

"Eli boş derken, Vlad'a balıklarla yüzdüğü yerde katılacağını kastediyoruz." Phenex kaşlarını bana doğru salladı ve sırttı.

"Bir mafya babası gibi konuşmayı gerçekten seviyorsun, değil mi?" Gözlerimi devirdim ama açıklanamaz bir şekilde kalbimin yumuşadığını hissettim. Sadece birazcık. Bu iblisler vahşi ve aceleciydi ama aynı zamanda beni ve Serena'yı kurtarmaya çalışıyorlardı. Ve, bilirsiniz, tüm insanlığı.

Böyle baktığımda onları kötü olarak düşünmek biraz zor.

Phenex göğsünü yumrukladı. "Sana reddedemeyeceğin bir teklif yapacağım."

"Çok geç kaldın." Caim kıs kıs gülererek ona dirsek attı. "Az bunu zaten yaptı."

Bütün yüzüm alev alev yanıyordu. Garip bir şekilde öksürdüm ve Az'ın yontulmuş göğsü dışında bakacak bir şey bulmaya çalıştım. Hâlâ gömleğini giymemişti, muhtemelen gömleği ve pantolonu artık şerit halinde olduğu için. Gömleğinin parçalanmış kumaşı beline dökülüyor ve sikini zar zor saklıyordu. Neden benden başka kimsenin fark etmediğinden emin değildim.

"Bunun işe yarayacağından nasıl emin olabiliriz?" Az konuyu tekrar katili durdurmaya yönelik yeni plana çevirerek sordu. "Onu tuzığa düşürmeyi zaten denedik. Muhtemelen tekrar denememizi bekleyecektir."

"İyi bir plan yapacağız," dedi Caim kararlılıkla. Az kollarını kavuşturdu. "Ne planı?"

Caim ve Phenex bakiştılar. "Henüz bilmiyoruz ama biraz zamanımız var. Yarın geceye kadar bir şeyler bulmuş oluruz."

"Bilmen gereken bir şey daha var patron," diye ekledi Phenex.

"şimdi ne olacak?" Az homurdandı.

"Sen ve Mia bu gece herkesin önünde tartıştınız. Öfkeyle çekip gitti. Doğaüstü topluluğun bildiği kadarıyla aranızdaki ilişkiyi bitirmişsiniz." Phenex yine sırttı ama Az ona ters ters bakınca dudaklarını kaşlarını çatmaya zorladı. "Lars'tan bir davet almak için zamanımız azalıyor. Eğer yakında bir şeyler yapmazsan, o baloya katılma şansımızı kaybedeceğiz."

"Bunun için endişelenecek vaktimiz yok," dedim ellerimi havaya kaldırarak. "Serena'yı bulmaya odaklanmalıyız."

Caim, "İkisi için de endişelenmemiz gerekecek, hayatım," diye söylendi. "Sen ve Az, Lars'ın sizi göreceğini bildiğimiz halka açık bir randevuya çıkmalısınız. Mümkün olduğuunca çabuk. Mesela yarın. Sen dışarıda balo davetiyeni alırken, biz de toplanıp katil için bir plan yaparız."

Phenex başıyla onayladı. "Randevunuzdan sonra kulübe geri gelebilirsiniz, biz de size plan hakkında bilgi veririz. İkisini de yapabiliriz. Çok kolay."

"Kulağa kolaycılığın tam tersi gibi geliyor," dedim kesin bir ifadeyle.

"Bunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de," dedi Az sonunda. "Haklılar. Eğer bu hafta sonuna kadar Mutabakat Balosu'na davet alamazsak, baloya katılamayacağız. Tüm o insan hayatları sona erecek."

"Peki," diye yumuşadım. "Bir şartla."

Az kaşlarını çattı. "Bilmek istediğimden emin değilim."

"Sonu ne olursa olsun bu plana balıklama dalmadan önce başka bir şey deneyebilir miyiz? Serena'nın erkek arkadaşı bu gece onunla partideydi. Onun yanındaydı.

hep yan taraftaydı. Biri onu kaçırdıysa, belki de kim olduğunu görmüştür."

Az başını eğdi. "Ondan daha önce bahsetmiştin ama ben görmedim."

"Oradaydı," diye ısrar ettim. "Güven bana. Bir an için uzaklaşmış olabilir ama ona söylemeden partiyi terk edeceğinden şüpheliyim. Bir şeyler görmüş *olmalı*. Belki en azından bize katilin kimliğini verebilir. Bu yardımcı olur, değil mi?"

"Belki," dedi Caim Phenex'e başını sallayarak. "Eğer katil doğaüstü topluluğun bir parçasıysa, bir yerlerde onun için bir adres olacaktır. Eğer adını ö ğ r e n e b i l i r s e k , izini sürebiliriz."

Bir nefes verdim. "Böylece ona tekrar tuzak kurmaya çalışmak yerine onu bu şekilde bulabiliriz. Az'ın dediği gibi, o aptal değil. Takas sırasında bir şeyler denememizi bekleyecektir."

"Tamam." Az başını salladı. "Anlaştık o zaman. Kontratı hazırlayayım mı?"

Kalbim yerinden çıkacaktı. "Ciddi olamazsın."

Küçük, gamzeli bir gülümseme dudaklarının kenarlarını gıdıkladı. "Hayır, sadece tepkini görmek istedim."

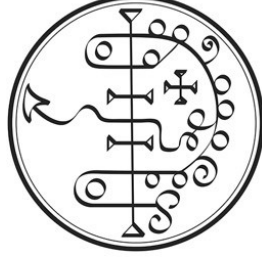
"Bu çok sinir bozucu."

Caim boğazını temizledi ve başını Phenex'e doğru salladı. Göz göze geldiler ve aynı anda kapıya doğru sürüklenmeden önce birkaç garip ses çıkardılar.

"Geç oldu. Artık gitmeliyiz." Caim'in eli kolun üzerinde gezinirken dönüp beni tişörtümü göğsüme sararken buldu. "Merak etme Mia. Arkadaşını kurtarmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Başımı salladım. Tek yapabileceğim onlara güvenmekti. Beni öldürmek isteyen doğaüstü bir katille karşı karşıyaydık. Tek umudum Cehennem Prensi ve onun beş sadık arkadaşıydı. Mantıken, kazanmamızın uzak bir ihtimal olduğunu biliyordum ama

İçgüdülerim bana Serena'yı ve o kurbanlık insan ruhlarını
kurtarabileceğimizi söyledi.
Lucifer öğrenmediği sürece.

Atedirgin edici bir gariplik karnımda bir yumru oluşturdu. Caim ve Phenex gittiğinden, az önce seks yaptığım gerçeğinden beni uzaklaştıracak hiçbir şey yoktu.

Cehennemin en güçlü prensi Asmodeus ile. Sarhoşken. En iyi arkadaşım kayıpken. Neyse ki Az bunu benden daha fazla tartışmak istiyor gibi görünmüyordu.

"Bir içki daha ister misiniz?" diye sordu bara doğru ilerlerken. Pencereleden süzülen şehir ışıklarının altında sırtındaki kaslar dalgalanırken bardaklar şıngırdadı.

"Sanırım yeterince içtim."

Omuzları gerildi. Bana doğru döndüğünde göğsüne bakmamak için kendimi zor tuttum. Neden hâlâ bir gömlek giymemişti? "Doğru, tabii ki. Çok yorgunsun. Seni yatağa götürsek iyi olacak."

İç çekerek kollarımı kendime sardım. "Dürüst olmak gerekirse Az, şu anda uyuyabileceğimi sanmıyorum. Serena dışarıdayken olmaz. Muhtemelen korkmuştur. Ya da incinmiştir."

"Korkmuş olabilir ama muhtemelen yaralanmamıştır," dedi kaşlarını çatarak. "Ne yazık ki dolunay değil, yoksa kapana kısıldığı yerden savaşıarak çıkma şansı olabilirdi. Kurtadamlar cehennem kadar güçlüdür. Çoğu

doğüstü varlıklar kurt formundayken onlara karşı koyamazlar. Sadece iblisler ve melekler."

Kalbim ters döndü. Kurtadamlar güçlüydü, ama gerçek meleklerle karşı nasıl bir duruş sergiliyorlardı? Cevabın hoşuma gitmeyeceğinden emin olsam da sormak zorundaydım. "Melekler ne kadar *güçlüdür*? Ölebilirler mi?"

Başını iki yana salladı. "Kalıcı olarak değil. Onlar ölümsüz, Tıpkı iblisler gibi. Bizi durdurmanın tek yolu kalbimizi sökmektir ama o zaman da kalbi vücuttan uzak tutmanız gerekir yoksa kendi kendimizi iyileştiririz."

Ona göz kırptım. "Bana bir iblisin ölmesini istiyorsan onun kalbini gerçekten elinde tutman gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Kalp atmayı asla bırakmaz ve onu yok etmeye çalışırsanız, kendini yeniden büyütür. Tıpkı beden gibi. Morax şimdiye kadar kaybettiğimiz tek kişi ve bunun tek nedeni Eisheth'in kalbini gömmüş olması ve ardından başka bir iblisin kalbi sakladığı yere dair anılarını sildirmesi. Böylece kimse onu bir daha bulamadı." Bir adım daha yaklaştı, gözleri karardı. "Yüzyıllar boyunca bizi öldürmeye çalışan pek çok avcı var. Bu imkânsız. Yeterince yakınsa kalp her zaman bedenine dönmenin bir yolunu bulur. Bin milden bahsediyoruz."

Tüylerim diken diken oldu. *Bin mil mi*? "Yani hepiniz ölümsüzsünüz. Bu katili nasıl durduracağız?"

"Onun kalbini almayı planlıyorum. Sonra da onu buradan olabildiğince uzağa, en derin okyanusa bırakacağım." Az uzandı ve saçımın bir tutamını parmakladı. Her şeye rağmen kalbim boğazıma düğümlendi. "Ama bunun için endişelenme. Biraz uyumalısın. Yarın büyük bir gün olacak."

Tartışmak için ağzımı açtım. Serena için çok endişelendiğimden uyuyamadığımı söylediğimi duymamış mıydı? Lanet iblisler ve onların seçici duyma yetileri. Ama kelimeler ağzımdan çıkmadan hemen önce, garip bir his

damarlarımda uğuldadı. Uzuvarım birden hareket edemeyecek kadar ağırlaştı. Başımı hafiflik kapladı. Dünya kararırken Az kollarıyla beni sardı ve yere düşmemi engelledi. Uyku beni sürüklemeyden önce bildiğim son şey ayaklarımdan kaldırılıp yatak odasına götürüldüğümdü. Ateşin kokusu ruhumu yatıştırdı.

I bir başlangıçla uyandım. Terli saçlarımla alnıma dolarken, doğrulurken bir soluk ciğerlerimi sarstı. Karanlık hala ağır bir şekilde ama perdelerin kenarlarında iğne ucu kadar ışık parlıyordu. Az çoktan kalkmıştı. Mutfakta dolaştığını, tabakları tokuşturduğunu duyabiliyordum.

Kaşlarımla çatarak çatı katının ana bölümüne doğru ilerledim. Tezgâhın üzerinde bir bardak portakal suyu beni bekliyordu ama yine de kafasının arkasına bir bakış attım. Bay İyi Şeytan bu sabah beni kesmeyecekti.

"Dün gece bana ne yaptın?" Alçak ve eşit bir ses tonuyla sordum.

Döndü, meyve suyuna başıyla işaret etti ve ocağa geri döndü. Yeni kızarmış domuz pastırmasının kokusu burnuma doldu. "İç."

Kollarımı kavuşturdum. "Bana ne yaptığını söyleyene kadar olmaz."

"Biraz dinlenmeye ihtiyacın vardı. Tek yaptığım sana yardım etmektir." "Beni bayılttın." Gözlerimi kıstım ve ve bir yudum aldım. Kahretsin, çok iyiydi, özellikle de dün gece içtiğim onca içkiden sonra. Az'la ilgili sinir bozucu olan şey, yaptığı her şeyin açıkçası harika olmasıydı.

"Tam olarak değil," dedi spatulasını pastırmanın altından geçirip tabağa koyarken yumuşak bir sesle. "Tek yaptığım gücümün küçük bir parçasıyla seni rahatlatmaktır. Bu

kaygının bir kısmını serbest bıraktı. Diğer her şeyi yorgunluk yaptı."

İstemeye istemeye tabağı aldım. Pastırma, kızarmış ekmek, haşlanmış yumurta ve biraz ıspanak. Yeşillikler bana bakıyordu. Bunların ne için orada olduğunu bilmiyordum.

"Bir sorun mu var?" diye sordu, elinde kendi yemek tabağıyla beni masaya kadar takip ederken.

"İspanağın büyük bir hayranı değilim." Kendimi bir sandalyeye bıraktım. "Ama diğer her şey lezzetli görünüyor. Bu arada beni bayılttığın için sana hâlâ kızgıyım... ama bana kahvaltı hazırladığın için teşekkürler. Dürüst olmak gerekirse, yine krep yapmadığına şaşırdım. Onu yedik... ne? Üç haftadır her sabah mı?"

"Seni bir insan olarak düşünmeyi unuttum," dedi masada bana katılırken. "Sağlığına dikkat etmeliyiz. Protein, karbonhidrat ve yeşillik. Bunların hepsini alman senin için önemli. Kreplerde çok fazla besin yok."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ciddi olamazsın."

"Tabii ki ciddiyim." Şaşkınlık yüzüne yayıldı. "Sen ölümlüsün. Eğer bir iblissen her gün krepten başka bir şey yemeden yaşayabilirsin ama insansan yaşayamazsın."

Tartışmamaya karar verdim. Midem gurulduyordu ve domuz pastırması cennet gibi kokuyordu. New York'un en iyi malzemelerinden yapılmış ev yapımı bir kahvaltıdan kim şikâyet edebilirdi ki? Bu kız değil. Tüm tabağı rekor sürede mideye indirdim. İspanağı bile.

Az önceki geceyle ilgili başka bir şeyden bahsetmedi. Ben de öyle.

Yemeğimi yedikten sonra ikimiz de duş aldık, giyindik ve Brooklyn'e doğru yola çıktık. Araba köprüden gümbür gümbür geçerken düşüncelerim daha da karardı. Noah bize önemli bir şey söyleyebilecek miydi? Yoksa Serena'nın yokluğunu açıklamak için çılgınca bir hikâye mi uydurmam gerekecekti? Doğaüstü varlıklar hakkında bir şey bilmiyordu. Kahve dükkanındaki karşılaşmamızdan sonra,

onun kaybolmasıyla bir ilgim olduğunu düşünür müydü?

Az, siyah deri koltukta yanıma uzandığı yerden, "Huzursuz görünüyorsun," dedi.

"Noah benden pek hoşlanmıyor," dedim kaşlarımı çatarak. "O şeylere inanıyor... bilirsin işte, şeylere."

Bakışlarını ileriye doğru çeviren şoföre baktım. Bu gerçekten de başka birinin önünde konuşmak isteyeceğim türden bir şey değildi, muhtemelen zaten her şeyi biliyor olsa bile. Eğer Az beni araştırdıysa, belki şoförü de araştırmıştır. Belki de tüm Lejyon biliyordu. Karnımda bir taş yuvarlandı. Az'ın bana inanması bir şeydi, diğer beş varlığın da bana inanması bambaşka bir şeydi. Onlar da biliyor muydu? Eğer bilselerdi, beni daha fazla yanlarında istemezlerdi.

Zaten çok uzun süre buralarda olmayacaktım. Anlaşma yapılır yapılmaz, gitmiştim.

Az'ın bakışları sertleşti. "Anlıyorum."

Başımı salladım. "Belki de bu bir hataydı. Onunla dün gece hakkında konuşmaya, bir şey görüp görmediğini öğrenmeye o kadar hevesliydim ki her şeyi tam olarak düşünemedim. Bütün bunları ona nasıl açıklayacağım? Benim de işin içinde olduğumu düşünecek mi?"

"Bırak da konuşmayı ben yapayım,"

diye ısrar etti Az. "Ama..."

"Arkadaşının erkek arkadaşı uğraşmak zorunda kaldığım ilk pislik değil," dedi hafif bir gülümsemeyle, dürüst olmam gerekirse biraz şeytani görünüyordu. "Senin bununla hiçbir ilgin olmadığını anlamasını sağlayacağım."

"Lütfen bana yanlış bir şey söylerse kalbini sökmeyi planladığını söyle," dedim kuru bir sesle. "Ya da omurgasını."

Şeytani bir parıltı gözlerine yayıldı. "Ne harika bir fikir, Mia."

Adımı söyleme şekline odaklanmamaya çalışarak gözlerimi devirdim. Derin, melodik. Neredeyse bir mırıltı gibi. Anılar

Bir gece öncesini hatırladım. Az'ın vücudu benimkinin üstündeydi. Gözlerindeki açlık ve ihtiyaç.

Hiçbiri gerçek değildi. O kadar çok numara yapmıştık ki kafamız karışmıştı, hepsi bu. Alkol, gecenin verdiği korku ve endişe ile birleşince, bu hale gelmemiz gayet mantıklıydı. Klasik bir "bir şey başka bir şeye yol açtı" vakasıydı, daha fazlası değil. Bir daha asla olmayacaktı.

Yine de dudaklarının kalçalarımın arasında olduğunu hatırlayınca kızarmaktan kendimi alamadım.

Şoför arabayı Serena'nın dairesinin önünde durdurduğunda beni düşüncelerimden kurtardı. Sürücü kaldırımın kenarında beklerken Az ve ben birlikte merdivenleri çıktık. Kapıyı çalarken kalp atışlarım kulaklarımda çınlıyordu. Dakikalar dayanılmaz bir sessizlik içinde geçti. Noah cevap vermedi.

"Muhtemelen iştedir," diye mırıldandım, içimdeki ağır kıyamet duygusunu görmezden gelmeye çalışarak. Noah'nın programını bilmiyordum ama Serena kayıpken kafeye gitmesi garip görünüyordu. Ya da belki de sokaklarda onu arıyordu. Bu daha mantıklı.

Az omzuma rahatlatıcı bir el koydu. "Anahtarını dene."

Başımı sallayarak kapının kilidini açtım. Açılırken gıcırdadı. Tam bir katliam sessiz daireyi kasıp kavurdu ve boğazımdan boğuk bir şok nefesi çıktı. Tökezleyerek içeri girdim ve yıkılmış daireye baktım. Kanepenin kalıntıları yere saçılmıştı. Pamuk tutamları savaş alanındaki askerler gibi yere düşmüştü. Mutfaktaki kırık tabaklar da onlara katılmış, açık banyo kapısından limon kokulu vücut yıkama şişeleri yuvarlanmıştı.

Geri çekildim ve Az'ın sert, boyun eğmeyen göğsüne girdim. Kalp atışları bana doğru çarpıyordu. "Az..."

"Sorun yok," diye mırıldandı, sıcak eliyle omzumu sıkarken. "Bu olay olduğunda Serena burada değildi."

Hayır. Çünkü çoktan kaçırılmıştı.

"Ama bu ne anlama geliyor?" Gözlerim yaşlarla doldu. Karşı karşıya olduğumuz tehlikenin gerçekliği, erimiş bir lav nehri gibi sıcak ve hızlı bir şekilde içeri doldu. Az ve Lejyonu Cehennem Prensleri'ydi ama bunun olmasını engelleyememişlerdi. Serena kaçırılmıştı ve eğer katil geldiğinde Noah burada olsaydı...

"Bu oldu Onu, değildi. Bu mu?" I sordu içinde a küçük Ses. "Serena'yı her kim kaçırdıysa gelip dairesini yerle bir etti." "Büyük olasılıkla, evet." Sesi sertti ve

Çelik.

"Ama neden?" Dönüp ona baktım, gözlerinde sahip olmadığı cevapları arıyordum. "Bunun amacı ne?"

Başını iki yana salladı ve yağmalanmış daireye baktı. "Dürüst olmak gerekirse, Mia, hiçbir fikrim yok. Belli ki bir şey arıyordu. Belki de burada bir şey bıraktığını düşünmüştür?"

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Ne gibi?"

"Senin gibi kokan bir şey," diye mırıldandı, çenesini sıkarak. "Kokunu bilirse seni daha kolay bulabilir."

Buz omurgamdan aşağı kaydı. "Bu korkunç."

"Merak etme. Seni yakalamasına izin vermeyeceğim," dedi. "Ama sanırım Serena'nın erkek arkadaşını kafesinde ziyaret etmemiz gerekebilir. Bakalım bugün işe gitmiş mi? Bakalım... hayatta mı?"

Yüzümdeki tüm kan çekildi. "Katil içeri girdiğinde onun da burada olabileceğini düşünüyorsunuz."

Tekrar etrafına bakındı. "Belki de."

Ve eğer durum buysa, Nuh ölmüş olabilir.

Serena'nın dairesini olduğu gibi bıraktık. Artık orada yapabileceğimiz çok az şey vardı ve polisler olaya karışırsa, orada olduğumuza dair arkamızda herhangi bir kanıt bırakmak istemiyorduk. Bir sonraki durak: *Funky Froth*. Mekan her zamanki gibi cıvıl cıvıldı. Kahve bağımlılarından oluşan bir sıra tüm blok boyunca uzanıyordu. Onların yanından geçip -bağırarak dehşete düşmelerine neden olacak şekilde-

İkisi de Noah olmayan telaşlı baristalardan birini indirdi.

"Noah bugün burada mı?" Az, ikimizin de hissettiğini bildiğim gerginlikten hiçbirini ele vermeyen rahat bir sesle sordu.

Kız kaşlarını çatarak başını eğdi. "Hayır, piç kurusu. Bu sabah işe gelecekti ama gelmedi. Muhtemelen her zaman olduğu gibi kız arkadaşıyla birlikte. Ve biz de çok yoğunuz."

"Teşekkürler," dedi Az başını sallayarak. Çok fazla soruyla karşılaşmadan ve şerefsiz sahibi beni tekrar kafesinin içinde görmeden önce kaldırıma geri adım attık.

Dumanlı şehir havasından bir nefes çektim. İçten içe Noah'yı işte bulamayacağımızı biliyordum. Dün gece Serena'yla birlikteydi. Eğer bir şey görmüş olsaydı, asla kaçmazdı.

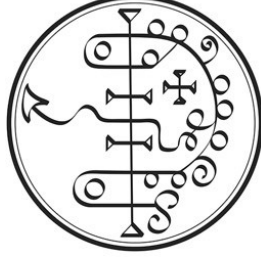
"Noah öldü, değil mi?" Yumuşak bir sesle sordum, sözlerim taksi kornalarının sürekli gürültüsüyle neredeyse boğuluyordu.

"Bu mümkün."

Katilin bana ulaşmak için Serena'ya ihtiyacı vardı ama Noah ikincil zarardan başka bir şey değildi. Adamın bana düşman olmasından hoşlanmamıştım ama böyle bir kaderi hak etmiyordu.

"Ne yapacağız Az?" Ona bakarak sordum. "Katilin bir can daha almasını nasıl engelleyeceğiz?"

Brooklyn sokaklarına bakarken yüzü sertleşti. "Onun lanet kalbini sökeceğiz."

TO gün sanki yıllarca uzamış gibi geldi. İblisler katilin peşine düşerken ben Lejyon'un toplantı odasında bekledim. Kafeye uğradıktan sonra, Az ve ben gömleklerinden birini almak için Serena'nın dairesine dönmüştü. Katilin hareketleri ona bir fikir vermişti. Eğer kokusunu alabilirsek, bu geceki takastan önce onu bulabilirdik.

Öyle bir şansımız yok.

Önce Phenex özür dileyen bir gülümsemeye döndü. Bir poker oyunuyla dikkatimi dağıtmaya çalıştı ama kalbim o oyunda değildi. Elimin kazanıp kazanmaması umurumda değildi, bu yüzden masaya düşük numaralı kartları atmaya devam ettim. Valac ikinci sırada sürüklendi. Tek kelime etmedi. Sadece bir sandalyeye tünedi ve kaşlarını çattı.

Lejyon'un geri kalanı yavaş yavaş geldi. Bael ve Stolas'ın ardından Caim geldi. Kapıdan en son giren Az oldu.

"Özür dilerim, Mia." Elleri iki yanında ağır ağır sallanıyordu. "Onu bulamadık."

Titrek bacaklarımın üzerinde dururken kalbimden bir sancı geçti. "O zaman onu takasla geri alacağız. Buna mecburuz."

Dudaklarının kenarları kalktı. "Gerçekten cesursun."

Bu iltifat beni hazırlıksız yakaladı ve yüzümü ani bir sıcaklık kapladı. Ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı ya da nereye bakacağımı gerçekten bilmiyordum. Kesinlikle diğer iblislere değil. Muhtemelen bana sırtıyorlardı.

Tek yapabildiğim boğazımı temizlemektir.

"Ticaret işte," dedi Caim, tekrar bantlamayı başardıkları yırtık haritaya doğru ilerleyerek. Haritanın bir kısmı hâlâ kayıptı, ama desen açıktı. Katil çok fazla kurban almıştı ve koleksiyonuna yenilerini eklemesine izin veremezdik. Ayrıca Lucifer'a kaçması gibi küçük bir sorun da vardı. Eğer Lejyon'un gerçekte neyin peşinde olduğunu açıklarsa, risk altında olan sadece New York halkı değildi. Bu dünyanın geleceği de tehlikedeydi. Ve tüm bunlar sahte takas sırasında kendimi toparlayıp toparlayamayacağıma bağlıydı.

Baskı yok, değil mi?

Phenex parmağıyla haritanın West Village bölümünü işaret ederken, "Ama önce siz iki aşk kuşunun randevunuza gitmeniz gerekiyor," diye söze girdi. "Söylentilere göre, dost canlısı mahalle vampir mafya babamız bu akşam Waverley Inn'de yemek yiyecekmiş. Size sekiz kişilik bir masa ayırttık bile."

Sertçe yutkundum ve Az'ın bakışlarından kaçındım. "Bu yarına kadar bekleyemez mi? Serena'yı geri aldıktan sonra?"

Bael büyüleyici İngiliz sesiyle "Korkma canım," dedi. Aksan. "Söylentilere göre Lars yarın ilk iş olarak davetliler listesini tamamlayacakmış. Elbette bu bilgi yanlış olabilir ama riske girmemeyi tercih ederiz."

Bir randevu. Az ile. Serena kayıpken. Ve dün gece aramızda olanlardan sonra. Yine de yansımalarını görmezden gelemezdim. Söz konusu olan insan ruhlarıydı. Gerçek ölümlü hayatları. Ve Az'ın yeterince ikna edici olacak başka bir insan eş bulması için artık çok geçti. Ayrıca, başka biriyle çıkma fikri beni biraz tuhaf hissettiriyordu.

Kıskanmadım *tabii ki*. Sadece komik.

Az bin dolarlık kol saatine baktı ve başını salladı. "Oraya zamanında varmak istiyorsak hemen daireme dönmeliyiz. Üstünü değiştirmen gerekecek."

Kaşlarımı çatarak kıyafetime baktım. Solmuş, yırtık kot pantolon, buruşuk siyah bir atlet ve imzam olan diz üstü çizmelerim. Belki de haklıydı. Başka seçeneğim olduğundan değil.

"Ah, bu konuda. Bende bir şey var." Phenex göz kırptı ve kapıdan çıkıp gözden kayboldu. Gözlerimi kısarak diğerlerine şüpheli bakışlar attım. Bu ses hiç hoşuma gitmemişti.

"Nereye gidiyor?" Ben sordum.

"Göreceksin aşkım," dedi Bael göz kırparak. "Siz bana bir elbise aldınız. Değil mi?"

"Seni seviyoruz Mia," dedi Caim. "Ama zengin bir vampiri seni özel balosuna davet etmesi için ikna etmen gereken şık bir yemeğe... bunu giyerek gidemezsin."

"Çok rahatım."

Sırıltısı genişledi. "Evet, öyle görünüyorsun."

Az alçak sesle, tehditkâr bir hırıltı çıkardı. "Belki de siz ikiniz buluşmaya gitmelisiniz. Flörtünüz herkesi ikna edebilir."

Phenex tam zamanında dönerek gerginliği dağıttı. Yakasına elmaslar ekilmiş gümüş bir elbiseyi havaya kaldırdı. Kumaşın geri kalanı hareket ettikçe bir şelale gibi parıldıyordu. Ağzım açık kaldı. Bu şey pahalı olmalıydı... kim bilebilirdi ki? Ben kesinlikle bilmiyordum. Arabam da dahil olmak üzere sahip olduğum her şeyden daha pahalı olduğu kesindi.

Zavallı arabam. New York'a gelir gelmez onu satmıştım.

"*Bunu* giymemi mi istiyorsun?"

Az bana kurt gibi bir gülümseme attı.

My botlar elbiseyle güzel bir şekilde eşleşti ve eğer biri bana aksini söylemeye çalışsaydı, yüzüne yumruk atardım. Tamam, muhtemelen sadece

Zararsız güvercinimi üzerlerine salmakla tehdit ettim ama topuklu ayakkabı giymeyi reddettim. Tesla kadar pahalı bir elbise mi? Tamam. Topuklu? Hayatta olmaz. Dışarıda beni öldürmek isteyen doğaüstü bir katil vardı. Bu gece koşmam gerekiyorsa, bunu ayakkabılarımın altına iliştilmiş küçük çubukların üzerinde sallanarak yapmaya hiç niyetim yoktu.

Hayır, teşekkür ederim.

Az beni apartmanın lobisinde bekledi. Birkaç telefon görüşmesi yapmak istemişti, belli ki benim duyamayacağım bir yerde. Bir kez daha, bana henüz her şeyi anlatmadığına dair içimde sinsi bir şüphe vardı. Belki de hiç anlatmayacaktı. Az bir bulmacaydı. Çok tehlikeli, sinir bozucu bir bulmaca. Ve bir insan olarak, onu çözmek için tüm parçalara sahip olabileceğimden şüpheliydim.

Asansör önümde vınlayarak açıldığında, takım elbiseli sırtını gördüm. İpeksi kumaş kaslarını sıkıca sarıyor, her yerde yanında taşıdığı o ham gücü vurguluyordu. Nemli siyah saçları boynuna doğru kıvrılmıştı. Güçlü ellerinden biri yumruk olmuş, diğeri ise kulağına telefon tutuyordu.

Yavaşça bana doğru döndü. Gözleri ışıkla parlarken yüzündeki çatık kaşlar eridi. Telefona birkaç kelime mırıldandı ve sonra gözden kayboldu. Sertçe yutkundum. Onunla ilgili her şey göz yaşartıcı derecede ateşliydi. Keskin çenesindeki hafif kirli sakal. Şık elmacık kemikleri. Alev alev yanan kristal gözleri. Elleri. Vücudu. Tanrım, *her şey*.

Ve bana sanki beni yemek istiyormuş gibi bakıyordu. Dün geceden sonra, ona izin vermeyi çok istedim.

Hayır, diye bağırdı zihnim. Sarhoşken yaptığım bir hataydı. Hiçbir anlamı yoktu. Kesinlikle bir daha olmayacaktı. Önümüzde kararlı bir yol vardı. Serena'yı kurtarmak. İnsan ruhlarını kurban edilmekten kurtarmak. Lucifer'ın bunları öğrenmesini engellemek. Ve sonra mutlu yoluma devam edecektim.

Ama bu gece için... Az'ın sahte randevusuydum.

"Merhaba güzelim," dedi hınzır bir gülümsemeyle dudaklarını bükerek. Karnım sıkıştı. *Güzel*. Gamzelerinin nadiren ortaya çıktığını fark ettiğimde ikinci kez sıkıştı.

Derin bir nefes alarak uzattığı eli tuttum. Karnıma bir sıcaklık doldu ve kolumdan kalbime doğru bir *titreşim* yayıldı. Beni kendine doğru çekti ve kıvrılmış saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına attı. Saçlarımı omuzlarımdan etrafında dağınık bir şekilde bırakmaktan başka pek bir şey yapmazdım ama bu gece biraz çaba göstermişim.

Vampir mafya babası için ikna edici olmak için elbette. "Büyüleyici görünüyorsun," diye mırıldandı.

"Teşekkür ederim. Çirkin değilsin."

Gülümseyerek beni kapıya doğru çekti. "Masamız sekiz kişilik rezerve edildi. Oraya varmak için sadece on beş dakikamız var."

Aceleyle peşinden gittim. Arabaya biner binmez bir kolunu başımın arkasına uzattı. Boynumu yakan sıcaklığını neredeyse hissedebiliyordum. Araba gümbürdeyerek hareket etti ve çok geçmeden şehir merkezine doğru dönerken sokak lambaları camlardan içeri süzüldü.

"Rahatla." Boynumun arkasına masaj yaptı. Ani temas kalçalarımın sıkışmasına neden oldu.

"Serena güvende olana kadar rahatlamayacağım."

"Yeterince adil," dedi. "Ama mümkünse belli etmemeye çalışın. Lars'ın hakkımızda herhangi bir şüpheye kapılmasını istemeyiz. Eğer

Yemek boyunca gergin olursan bir şeyler döndüğünü anlar."

"Belki de sadece randevu gerginliği yaşadığımı düşünür."

"Senin benim yatılı kız arkadaşım olman gerekiyor, Mia," dedi nefis bir mırıltıyla ve tüylerimi diken diken etti. "Şimdiye kadar bu kadar gergin olmamalıydın."

Yüzümü ona döndüm, kalbim küt küt atıyordu. "Gergin olduğum kişi sen değilsin. Serena. Şu vampir mafya babası. Bu gece yem olan benim. Şu anda beni sinirlendirecek en son şey sensin."

Nefesimi tutup beklerken ciğerlerim dondu. Hâlâ dün gece olanlardan bahsetmemişti. Bunun etrafında daha ne kadar dans edebilirdi? Bunun olduğundan daha önemli olduğunu düşüneceğimden mi endişeleniyordu? Yoksa konuyu benim açmamı mı bekliyordu? *Ha!* Hiç de bile. Az hiçbir şeyi bekleyecek bir adam değildi.

"O zaman birkaç saatliğine bana odaklan, tatlım." Hınzır gülümsemesi içimi yaktı.

Araba yavaşlayarak Waverley Inn'in önünde durdu. Şoför ikimiz için de kapıyı açtı ve restorana girdik. İçeride ışıklar loştu ve kadeh şingirtıları gizli hoparlörlerden süzülen sakinleştirici bir halk müziğine karışıyordu. Özenle boyanmış duvarlar sessiz bordo kabinlerle kaplıydı ve bir barın yanındaki daha büyük bir odaya küçük masa cepleri yerleştirilmişti. Burası eski para kokuyordu.

Bir podyumun arkasından esmer bir kadın bize gülümsedi. "Soyadınız lütfen?"

"Asmodeus," diye cevap verdi sevgilim gülümseyerek.

"Ah." Kız kıpkırmızı kesildi ve arkasındaki raftan iki menü aldı. Gözleri adamın göğsüne kaydı. "Tabii ki. Çok özür dilerim. Bu taraftan efendim."

Onu küçük bir köşe kabine kadar takip ettiğimizde kaşlarım alnıma fırladı. O telaşla uzaklaşır uzaklaşmaz sormadan edemedim. "Bu da neydi böyle?"

"Burası doğaüstü topluluklar arasında popüler bir yer. Buradaki garsonların çoğu Fae. Benim kim olduğumu bilir."

Kendini kremlemiş gibi görünüyor.

Bunu yüksek sesle söylemedim. Açıkçası onu suçlamadım. Ellerini kendine sakladığı sürece.

Menüyü açtığımda elimde olmadan etrafa birkaç göz attım. Onu bulmam uzun sürmedi. Lars en sol köşede, bizimkinden biraz daha büyük bir kabinde oturuyordu. Onunla birlikte birkaç adam daha oturuyordu. Sanırım onlar da vampirdi. Hepsinin üzerinde kahverengi takım elbiseleri, dövmeleleri ve piercingleri vardı. İçlerinden biri kırmızı ışıklı gözleriyle restorana bakıyordu.

Titreyerek menümün arkasına saklandım ve -ilk kez değil- kendimi neyin içine soktuğumu merak ettim.

"Neden gözleri kırmızı?" Menünün içinden Az'a tısladım.

Kâğıdı yere itti ve yüzümü buruşturmamak için kendimi kontrol etmem gerekti. Buraya görölmek için gelmiştik ama o vampirlerin beni izlemesi fikri derimi kaşındırdı.

Az, bu ifadenin ciddiyetini tam olarak yansıtmadığını düşündüğüm samimi bir ses tonuyla, "Karnı aç," dedi.

"Açım," diye tekrarladım.

Menüsüne geri döndü. "Bazen bu restoran farklı damak tatlarına sahip olanlara hitap eder. Ne sipariş etmek istediğinize karar verdiniz mi?"

Ayağa fırlama ve bu restorandan mümkün olduğunca çabuk çıkma isteğimi bastırdım. Burada insan kanı servis ediyorlardı. Pişirdikleri hiçbir şeyi ağzıma götürmek istemezdim.

"Krep," dedim gergin bir şekilde. "Dondurmalı."

Az sırtıttı. "Korkarım burada krep yapmıyorlar. Mia..."

"Evet?"

"Rahatla." Masadan kalktı ve kabinin benim tarafımda bana katıldı. Kolunu omuzlarıma doladığında kalp atışlarım bir sonraki vitesine geçti. Bir an sonra eli ceketinin içinde kayboldu ve ardından küçük siyah bir kutu çıkardı.

Lanet bir *alyans kutusuna* benziyordu.

"Oha," diye tısladım. "Dur bir dakika. İşleri bu kadar ileri götürmeyi kabul etmemiştik."

Bir kıkırdamayla kapağı açtı. Mühür yüzüğü siyah ipek kıvrımların arasından bana doğru parıldadı. Mührü neredeyse ateş ışııyla parlıyordu.

"Bunu almanı istiyorum," dedi yüzüğü kutudan çıkarıp elime bastırırken. "Bu gece seni güvende tutmaya yardımcı olacak."

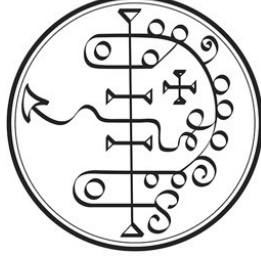
Kalbim küt küt atmaya başladı. "Endişelenecek bir şey yok sanıyordum."

"Yok," dedi. "Ama bir şeylerin ters gitmesi ihtimaline karşı, o yüzüğü benden çok senin elinde tutmanı tercih ederim."

Parmaklarımı hazinenin etrafında sıktım. "Tamam. Kabul ediyorum. Buna sahip olmak beni daha iyi hissettiriyor."

"Güzel." Eli enseme kavradı ve birden dudakları dudaklarıma yapıştı. İçimdeki arzu kıvrım kıvrım olurken tenimi ürpertti. Boşta kalan elimi takım elbisesinin ceketine doladım ve alevlerinin kokusunu içime çektim. İçimdeki açlık, öpücüğünün yoğunluğuyla eşleşti.

Geri çekildiğinde bana göz kırptı. "Eğer bu onu ikna etmezse, ne ikna eder bilmiyorum."

"**A**smodeus." Tıknaз vampir mafya babası masamıza doğru yürüdü ve sahte iblis erkek arkadaşına doğru bir el uzattı. Onlar

El sıkıştıktan sonra gözlerimi tabağıma çevirdim. Pisi balığı sipariş etmiştim ve yemek şu ana kadar oldukça lezzetliydi.

Küçük öpüşmemizden sonra, yanlış bir güvenlik hissine kapılmıştım. İçkilerimizi içmiştik. Yemeğimiz gelmişti. Her şey yolunda gidiyordu. Akşam yemeğimizi bir yüzleşme olmadan atlatacaktık. Ama vampirler fark etmeye karar vermişti.

"Seni buralarda görmeyeli uzun zaman oldu," dedi Lars. "Hell's Kitchen'da yaşayıp nefes almayan bizleri unutmuş olabileceğini düşündüm."

"Arkadaşım da aynı şeyi söyledi," dedi Az rahatça, kabinin bordo koltuğuna yaslanarak. "Hell's Kitchen'dan yeterince sık çıkmadığımızı söylüyor."

Lars açgözlü gözlerini bana doğru çevirdi ve bilmiş bir şekilde gülümsedi. "*Arkadaştan* da öte, sence de öyle değil mi?"

"Beni yakaladın." Az, Lars'a dişleriyle dolu bir gülümseme fırlattı.

"Mia benim sevgilim. Birkaç hafta önce yanıma taşındı."

"Ben de duydum. Ben de duydum," diye mırıldandı Lars ve Az'a döndü. "Tadı nasıl, bilirsin işte, nasıl?"

Az tsked. "Kan içmediğimizi biliyorsun, Lars."

"Nedenini bilmiyorum. Diğer tüm iblisler biliyor." Masaya yaklaştı ve sesini fısıltıya düşürdü. "Bazı düşmüş melekler de öyle. Siz Prensler neden her şeyin üstündeymiş gibi davranmak zorundasınız?"

"Çünkü biz öyleyiz." Az ona gözlerinde açıkça görebildiğim öfkeyi maskeleyen bir gülümseme verdi. Vampir de bunu fark etmiş miydi? "Senin gibi kanla beslenmemize gerek yok."

"Evet, evet," diye mırıldandı Lars, gözlerini Az'ın porterhouse bifteğine kaydırarak. Burnunu kırıştırdı. "Sen ve senin hayvan etin. Buna nasıl dayanabiliyorsun anlamıyorum. İnsan türü çok daha cazip."

Doğru. Yani... bu adam biraz ürkütücüden daha fazlasıydı. O ve insan etine olan arzusu düpedüz dehşet vericiydi. Ve burada oturup söylediklerini umursamıyormuş gibi davranmak zorundaydım.

Başparmağını bana doğru salladı. "Neden bu adama bizden bahsettin? Bunun kurallarınıza aykırı olduğunu sanıyordum."

Az kollarını kavuşturdu ve sanki sergilenen bir kuklaymışım gibi beni değerlendiren bir bakış attı. "Geçen gece bir partide yanlışlıkla öğrendi."

"Ah." Lars başını salladı. "Küçük kavganızı duydum."

"Barıştık." Az bana hınzırca bir sırıtış fırlattı. "O Artık hepsi benim."

"Eminim," dedi Lars dudaklarını yalayarak. "Bir anlaşma yaptınız, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Çok lezzetli görünüyor."

Ellerim koltuğun kenarına doğru kaydı. Parmaklarımı deriye doladım ve sıkıca tutundum. Eğer bu lanet vampir benim hakkımda ürkütücü bir şey daha söylerse, kendimi tutacak iradem olacağını sanmıyordum.

Sana ne kadar lezzetli olduğunu göstereceğim, göt herif. Parmak eklemlerim dişlerinle birleştğinde. Umarım kemiklerinin tadını seviyorsundur.

"Mia," diye mırıldandı Az.

Dikkatimi tekrar gözlerine verdim. Buz parçaları daha da koyulaşmıştı. Alevler derinlerde titriyor, beni sakinleştiriyordu. Sadece birazcık.

"İblis olmanla ilgili bir sorunum olmaması, benim hakkımda kazandığın küçük bir ödölmüşüm gibi konuşmanı duymak istediğim anlamına gelmiyor."

Az'ın gözleri bir uyarıyla daha da karardı.

Ama Lars sadece güldü. "Burada alingan biri var, eski dostum. İyi şanslar."

Vampir bana son bir kez baktı ve sonra masasına geri döndü. Az, hırslayarak öne doğru eğilmeden önce onun duyamayacağı bir yere gelmesini bekledi.

"Bana kızmadan önce onun gitmesini bekleyemedin mi?"

Kollarımı kavuşturdum. "Hayır."

Gözlerini devirerek yemeğine geri döndü. "Alınmaması iyi bir şey. Sanırım kendimize bir davetiye ayarlamış olabiliriz. O yüzden yemeğimizin geri kalanında uslu durun."

Çatalımı pisi balığıma saptırken "Harika," diye cevap verdim. "Baloyu gerçekten dört gözle bekliyorum."

"Mia."

"Ne? İyi davranmamı mı istiyorsun? Az önce olumlu bir şey söyledim."

"Alaycılıkla."

Ona tatlı bir gülümseme verdim ve yemeğime yumuldum. Bu pisi balığını ne kadar çabuk yersem, *Infernal*'e o kadar çabuk dönebilirdik.

Serena'yı ne kadar çabuk kurtarabilirsek.

Hİşte plan," dedi Bael haritanın bir ucundan diğerine ilerlerken. Elinde küçük bir işaret çubuğu vardı ve onu haritaya saplayıp duruyordu.

sözlerini vurgulamak için parçalanmış sayfa. "Lejyon, Az hariç, şimdi depoya doğru gidiyor. Gözden uzak kalmak için iyi bir yer bulacağız."

"Ve eğlencenin başlamasını bekleyin." Phenex sıırttı.

Valac kollarını kavuşturdu ve sandalyesinde arkasına yaslandı, ağarmış beyaz saçları gözlerinin içine düşüyordu. "İçeri girmeden önce kameraları kontrol edeceğiz. Katil burayı izliyor olabilir. Orada olduğumuzu biliyorsa, Serena'yla birlikte asla ortaya çıkmayacaktır."

Sertçe yutkundum. "Senden istediğim tek şey onu uyaracak bir şey yapmaman. Onu tuzağa düşürmeyi planladığımızı bilirse..."

"Dikkatli olacağız," dedi Valac, bakışlarımla buluşarak. Gözlerindeki saf karanlığı görünce tüylerim diken diken oldu. Valac hayatında çok şey görmüştü. Ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum, muhtemelen beni hayatım boyunca korkutacağını bilsem de.

Bir iblisi ne korkutabilir ki?

"Vardiyana başlayacaksın," diye ekledi Caim. "Kızlarla birlikte hazırlan. Dışarı çıkmaya ve müşterilerin sizi görmesine hazır olun. Ama kuş kafesine girmeden hemen önce arka kapıdan çık ve doğruca depoya git. Kalabalığın içinde sizi izliyor olacağını düşünüyoruz."

Bael, "Eğer seni takip eden birini duyarsan sakın korkma canım," diye ekledi. "O olabilir ama sorun değil. Bizden birinin seninle olup olmadığını kontrol ediyordur."

"Ve her ne kadar nefret etsem de, olmayacağız," dedi Az alçak bir hırıltıyla. "Ama seni gökyüzünden izliyor olacağım. Bulutlu bir gece. Orada olduğumu bilmeyecek."

"Tamam," diye nefes aldım ve altısına göz gezdirdim. "Başka bir şey var mı?"

"Endişelenmene gerek yok, Mia." Phenex bir elini sırtıma vurdu. "Sana sahibiz. Artık bizden birisin."

"Ve kendi hayatlarımızı koruduğumuz gibi kendimizinkini de koruruz," diye mırıldandı Stolas Phenex'in yanına yaklaşırken. Caim de Bael'le birlikte yaklaştı. Valac bile katıldı. Beş iblis etrafımda koruyucu bir çember oluşturdu ve dudaklarından alçak bir ilahi döküldü.

"Her seferinde bir dövüş," diye hep bir ağızdan bağırdılar.

Tuhaf bir aidiyet duygusu içimi kaplarken kalbim küt küt atmaya başladı. Böyle hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu, sanki başka bir şeyin parçasıymışım gibi. Neredeyse bir *ailenin* parçası.

Bir iblis ailesi, elbette, ama bunun bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey gerçekten benim tarafımdalarmış gibi hissetmemdi.

Bir hafta sonra her şey bitmiş olacaktı. Artık iblis sözleşmeleri, vampir çete patronları ya da insanların öldürüldüğü tuhaf doğaüstü partiler olmayacaktı. Ama artık Caim ya da Stolas yok. Artık Phenex ve Valac yok. Artık Bael yok.

Ve artık Az yok.

Onlar dökülmemiş gözyaşlarımı görmeden önce göz kırparak onları uzaklaştırdım. Bu ne kadar utanç verici olurdu, değil mi?

Lejyon uzaklaşırken Az yaklaştı. Gözlerimi kendi gözleriyle yakaladı. "Hazır mısın?"

"Pek sayılmaz," diye itiraf ettim. "Milyonlarca şey ters gidebilirmiş gibi hissediyorum."

"Hayat böyle Mia," dedi. "Ama bize güvendiğin sürece korku içinde yaşamak zorunda değilsin."

"Biliyorum," dedim, ciddiye. "Bunu gözlerinde görebiliyordum."

Bana bir şey olmasına izin vermeyecekler."

"Hayır, yapmayacaklar." Kollarını bana doladı ve beni göğsüne doğru çekti. "Ama daha da önemlisi, *ben* yapmayacağım. Bu dünyada kimsenin senin saçının teline zarar vermesine izin vermeyeceğim. Beni anlıyor musun?"

Zorlukla yutkunarak başımı salladım. "Aslında, sanırım biliyorum."

T Soyunma odası hareketlilikle ışıldıyordu. Dansçılar, dansçılarla birlikte tatlı parfüm, pizza ve çikolatalı kek kokusu. Kafeslere girmeden önce karınlarını doyuruyorlardı ve ben de büyük bir hevesle onlara katıldım. Restoranda pek fazla yiyememiştim.

Priyanka saçlarımı özenle örerken, "Kafan karışmış ve endişeli görünüyorsun," dedi. "Az ile her şey yolunda mı?"

"Pek sayılmaz," diye itiraf ettim, sözlerime dikkat ederek. İlişkımız ya da bu gece Serena'yı doğaüstü bir seri katilin elinden kurtarma planlarımız hakkında ne kadar şey bildiğinden emin değildim. "Her şey bir tür şaka olarak başladı."

"Anlamsız bir kaçamak," dedi bilmiş bir gülümsemeyle. "Ve dur tahmin edeyim. Duyguların gelişmiş."

Kızardım. "Bunu söyleyebilir miyim bilmiyorum."

"Ve onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini bilmiyorsun." Örgüyü sıkılaştırdı, telleri birbirine doladı. "Az'ı okumak zordur, bu yüzden kafanızın nasıl karışmış olabileceğini anlıyorum."

"Bundan daha karmaşık." İçimi çektim.

"Sahte bir ilişki içinde olduğun için mi?" Ona endişeli bir bakış attığımda kaşlarını kaldırdı. Kıkırdayarak başını salladı. "Unutuyorsun. Az için en önemli şey sadakattir. Onun için çalışan herkes onun güven çemberinde yer alır. Bize her şeyi anlatır, seninle olanlar da dahil."

Bilmem gerekirdi. Elbette bunların hiçbirini kendine saklamazdı. Bu dansçılar onun ailesinin bir parçasıydı, tıpkı Lejyonu gibi. Ama eğer bizim sahte ilişkimizi biliyorlarsa, o zaman kesinlikle...

Benim hakkımda.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Sana gerçekten her şeyi anlattı mı?"

"Çoğunu, tahmin ediyorum."

Gözlerimi kapattım. Geçmişim hakkında ne kadar anlayışlı olsa da, bunu benden başka biriyle konuşmuş olması fikrinden nefret ediyordum. Onlar benim iskeletlerimdi. Onun değil. Benim gölgelerim. Kabuslarım.

"Keşke bunu yapmasaydı," diye fısıldadım.

Priyanka'nın elleri yavaşladı. "Neden, Mia?"

"Çünkü bunların bir kısmı... paylaşılacak şeyler değildi."

"Geçmişini kastediyorsun." Parmakları bir kez daha çalışmaya başladı. Örgüyü neredeyse bitirmek üzereydi. Bu garip konuşmayı bitirmek için tam zamanında gelmişti. "Bize bundan bahsetmedi. Geçen gün isimsiz bir mektup aldık, kulüp kapalıyken kapının altından atılmıştı. Kızlardan biri bulup Lejyon'a götürdü. Az o kadar kızgındı ki her yeri yakacak gibi görünüyordu."

"Bekle, ne?" Yüzümden akan tüm kan, inatçı bir kaya gibi karnımda birikti.

"Senin aleyhinde tek kelime duymak istemedi, Mia. Seninle ve geçmişinle bir sorunu olan varsa defolup gidebilirmiş."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve bakışlarımız aynaya takıldı. "Bunu Az mı söyledi?"

Bana ciddi bir şekilde başını salladı. "Kesinlikle öyle. Ve böylece hepimiz kaldık, Mia. Eğer ben yapmadım diyorsan, bu bizim için yeterli."

Kelimenin tam anlamıyla nutkum tutuldu. Sadece Az'ın mektuba verdiği tepki yüzünden değil, *onlarınki* yüzünden de. Bu insanlar beni zar zor tanıyordu. Bazen öyle hissetsem de onlara uymamalıydım. Onlar iblisler, fae'ler, kurtadamlar ve vampirlerdi. Bense kötü anıları, boş bir banka hesabı ve Hendrix adını verdiğim bir güvercini olan cılız, küçük bir insandım.

Gözlerim yaşlarla doldu. Bu sefer onları durduramadım. Kendi lanet ailem bana inanmamıştı, ama bunlar

doğüstü varlıklar yaptı. Son iki yıldır tek istediğim suçlayıcı bakışlardan ve aceleyle yapılmış varsayımlardan kaçmaktı. Ve bir şekilde bunu bulmuştum. Hayal edilebilecek en beklenmedik yerde.

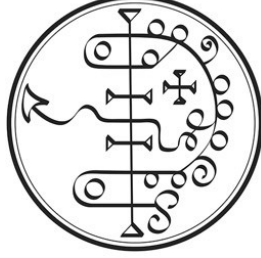
Bir hafta içinde her şeyi geride bırakmak zorunda kalacaktım. Bu hayatta gerçekten kalabilecek gibi değildim... kalabilir miydim? Kalmak istediğime karar versem Az beni ister miydi? Bir anlaşma yapmıştık. Yakında bu anlaşma bitecekti.

Bu yere ve bu insanlara veda etmek zorunda kalacaktım.

Tabii Az'in benim hakkımda hissettikleri konusunda yanılmıyorsam. Beni savunmuştu, hem de acımasızca. Belki de dün gecenin gerçek olmadığını düşünmekle hatalıydım.

Her şey söylenip bittikten sonra, belki de burada gerçekten mutluluğu bulabilirdim.

Ama önce Serena'yı kurtarmalıyım.

J Sahneye çıkmadan hemen önce, bir odaya girdim. KAPI ÇERÇEVESİ ve izledim ve diğer Kızlar Git. Priyanka kaybolmadan önce bana başıyla onay verdi. içine ve Kulüp. Kulüp gümbür gümbür Bas sesleri ayaklarıma vuruyordu. İşte o an gelmişti. Bütün gün beklediğim an. Kalbim o kadar sert çarpıyordu ki göğsümde, boynumda artçı sarsıntıları hissedebiliyordum.

Derin bir nefes alarak arka kapıdan çıktım ve ayaklarımı batıya çevirdim. Depo sadece iki cadde ötede, iskelelerin yakınındaydı. Adımlarım sessiz sokaklarda yankılanıyordu ve nehre yaklaştıkça yanımdan geçen yaya sayısı azalıyordu.

Az gökyüzündeydi ve beni izliyordu. İblislerin geri kalanı deponun içinde bekliyordu. Onları göremesem bile yolun her adımında benimle birlikteydiler. Yalnız olmadığımı hatırladığım sürece bunu yapabilirdim.

Serena için.

Sokağın köşesinde durdum ve caddenin karşısına, bir sonraki blokta yer alan sıradan depoya baktım. Pencereler karartılmıştı ve metal döner kapıların üzerinde pas lekeleri vardı. Başımı arkaya eğerek, her ihtimale karşı çatıya dikkat ettim. Dört kat yüksekliğindeydi ve tepesi düzdü. Az'ın inmesi için iyi bir yer.

Kapıların altındaki bir çatlaktan kaldırıma loş bir ışık yayılıyordu. Derin bir nefes alarak kapıyı yukarı çektim, metal gecenin içinde gıcırdarken yüzüm buruştu. Tam kapı arkamdan çökerken içeri adım attım. Titrek floresan ampuller geniş alanı zar zor aydınlatıyordu. Tavandan sarkan ve en soldaki köşeyi görmemi engelleyen birkaç plastik levha dışında her yer bomboştu.

Kalp atışlarım hızlandı. Burada hiçbir şey yoktu. Lejyon'un saklanabileceği bir yer yoktu.

Hangi cehennemdeler?

Alnımda boncuk boncuk ter vardı. Beni bekleyecek bir yer bulamadılarsa, beni uyarmak için kulübe geri dönerlerdi, değil mi? Destek olmadan tek başıma bir katilin deposuna girmeme izin vermezlerdi.

Ama ya bir şey olduysa? Ya bana zamanında ulaşamamış olsalardı?

Kapıya doğru bir adım attım.

"Mia," diye tanıdık bir ses plastik örtülerin arkasından yükseldi. Kaşlarımı çatarak sese doğru ilerledim ve gözlerimi kısarak şeffaf malzemenin arasından belli belirsiz şekli seçmeye çalıştım. Bu Lejyon'dan biri miydi? Sesini tanıdım ama... hayır. Kesinlikle Caim ya da Phenex değildi. Belki Valac? Onunla pek konuşmamıştım.

Adam çarşafı kenara iterken çarşaf dalgalandı. Noah siyah eşofmanları ve sıfır gözlükleriyle depoya adım attı. Yeşil gözleri tepedeki ampullerin altında parlıyordu. Ona bakarken kafa karışıklığı kafatasımı dövüyordu. Bir dakika. O neden buradaydı? O da mı katilden bir not almıştı?

Kahretsin. Muhtemelen neye bulaştığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Noah," dedim aceleyle yere doğru koşarak. "Buradan çıkman gerek. Hemen."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Gerçekten ortaya çıkacak kadar cesur olmana şaşırdım. Her şeyden kaçtın

hayatında başka bir şey. Bundan da kaçacağını düşünmüştüm. Bu sefer cesareti seçmiş olman neredeyse üzücü. Kaçmış olsaydın daha iyi durumda olurdun."

Ona ağzım açık bakarken ciğerlerim tıkırdadı. Düşünceler aklımdan neredeyse kavrayamayacağım kadar hızlı geçiyordu. Noah burada değildi çünkü katil onu tuzagina çekmişti. Buradaydı çünkü...

"Olamazsın," diye nefes aldım bir adım geri atarken. "Sen değilsin. Sen sadece... sen *insansın*."

Kahve bağımlısı inek bir hipsterdi.
en iyi arkadaşının ayaklarını yerden kesti.

Kıkırdayarak arkasına uzandı ve çok ama çok keskin bir bıçak çıkardı. Floresan ışığı tırtıklı kenarı parlatıyordu. Kan lekeleri metale yapışmıştı. Boğazımdaki sert yumruyu yuttum.

"Serena'nın işe yaramaz oda arkadaşı Infernal'ın kapısından hiç sorun yaşamadan geçip gittiğinde şok oldum. İlk başta bu beni kızdırdı Mia. Ama sonra bunun bir fırsat olduğunu gördüm." Bıçağı elinde evirip çevirdi. "Sonunda bana onlarca yıldır istediğim şeyi verecektin. Asmodeus ve Lejyonu'nun lanet kulübünde *tam olarak* neyin peşinde olduğunu öğrenmenin bir yolunu."

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Sence de biraz abartılı değil mi? Muhtemelen ona sorabilirsin."

Küçümseyerek biraz daha yaklaştı. "Asmodeus bana asla bir şey söylemez. Sen benim kim olduğumu bilmiyor musun?"

"Aslında mı? Hayır." Omuz silktim, soğukkanlı görünmek için elimden geleni yaptım. Lejyon'un buraya gelmesine yetecek kadar uzun süre onu konuşturmam gerekiyordu. Sonra da Serena'yı alıp gidecektik. Onu o plastik çarşafın arkasında mı tutuyordu?

"Benim adım Raphael," diye hırladı.

Ona göz kırptım. "Ninja kaplumbağa gibi mi?"

"Hayır." Ellerini yumruk yaptı ve öfkesi dalga dalga vücudundan aktı. "*Düşmüş melek* gibi. Beni nasıl olur da hiç duymazsın? Siz insanlara kilisede bizi öğretmiyorlar mı?"

"Sadece birkaç kez gittim ve hiç dikkat etmedim." Kollarımı kavuşturdum ve bir kaşımı kaldırdım. Her nasılsa bedenim zihnimden çok daha sakın kalmıştı. İçimden kaçmak için çılgılık atıyordum. "Peki, söyle bana. Buradaki planın nedir? Sen bana Serena'yı vereceksin, ben de karşılığında kendimi sana teslim edeceğim. Sonra ne olacak? Bu sana kulübün içinde neler olduğunu nasıl anlatıyor?"

Yüzünde kurt gibi bir gülümseme belirdi. "Göreceksin. Az her an gelebilir. Kendine yardım edemeyecek. Lejyon'u boşa kürek çekmeye gönderdim ve yakında katille tek başınıza yüzleştiğinizi anlayacak."

Farkındalık damarlarımda dolaştı. "Onun ortaya çıkmasını istiyorsun."

"Şimdi anlamaya başlıyorsun."

"Ama neden? Anlamıyorum." Başımı salladım. "Eğer bunca zamandır istediğin kişi oysa, tüm bunları neden yaptın? Sokakta onunla yüzleşme şansın vardı. Neden kaçtın?"

Kaşlarını çattı. "O Michael'dı. Ben değildim."

"Michael?" Sormaya başladım ama sonra durdum.

"Oh.

Sizden iki tane var."

"Dört," diye düzeltti. "Yine de Gabriel ya da Suriel'in bizim olduğunu iddia etmiyoruz. Onlar bizden farklı şeyler istiyorlar."

Kaşlarımı kaldırdım. "Açıklamak ister misin?"

"Gabriel ve Suriel insanlığı cehennemden kurtarmak istiyor." Bir adım daha yaklaşırken gözleri parlıyordu. "Öte yandan Michael ve ben ışığı gördük. Lucifer'in bu oyunu kazanması gerekiyor ve ben de bunu sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağım. Bu da Asmodeus'u, Lejyonunu ve onun tarafını tutan herkesi öldürmek demek. Tıpkı ruhları kurtarmaya çalışan diğer tüm doğaüstü varlıklar gibi. Lucifer Lejyon'un ne yaptığını bilmiyor ama

Biliyorum. Ve bunu bu gece kanıtlamak niyetindeyim. Asmodeus seni kurtarmaya geldiğinde."

Bütün kan yüzümden aktı. Tabii ki bu benimle ilgili değildi. Hiçbir zaman da olmadı. Çok daha büyük bir şeyle ilgiliydi. İnsanlığın, bu dünyanın geleceği. Az dikkatli davranmıştı ama yine de düşmanlarının dikkatini çekmişti. Noah ve Michael onun tarafını tutan tüm doğaüstü varlıkları öldürüyordu. Ve eğer Az bu gece ortaya çıkar ve Noah'ı durduramazsa... Rafael... düşmüş melekler bu bilgiyi doğrudan Lucifer'e götüreceklerdi.

Böyle bir şey olamaz.

Peki, Serena'yı nasıl kurtaracaktım, kendimi nasıl kurtaracaktım ~~ve~~ bu çılgın melek adamın Kötülük Kralı'na koşmasını nasıl engelleyecektim?

Nasıl olduğunu söyleyeyim. Hiçbir fikrim yoktu.

Kapı gürültüyle açıldı ve Az içeri eğildi. Beni görür görmez yere atladı ve kendini önüme attı. Karşımızda duran düşmüş meleğe dik dik bakarken tüm vücudu titriyordu, derisinden gölgeler fışkırıyordu.

"Mia, defol buradan," dedi alçak bir hırıltıyla ve sırtımdan aşağı korku ve belki biraz da arzu fışkırdı. Sesi Noah'nın kafasını koparmak istermiş gibi geliyordu. Bu muhtemelen çok da yanlış değildi. Bundan kurtulmanın tek yolu onun kalbini almaktı.

Noah-Rafael ellerini yumruk yaparak, "O kadar çabuk değil," dedi. "Sen ve Mia bir sözleşme imzaladınız, değil mi?"

Az gerildi. "Bunun konuyla ne alakası var Rafael?"

Rafael gülümsedi. "Mia, Asmodeus'a sözleşmenin sana düşen kısmını bozduğunu söyle. Artık görevlerini yerine getirmeyeceksin."

"Ne? Hayır," diye karşılık verdim.

"Yapma bunu Mia," diye uyardı Az, önümde biraz daha ilerleyerek.

"Mia," dedi Rafael. "Eğer dediğimi yapmazsan Serena'yı öldürürüm. Michael onu o çarşafın arkasında tutuyor. Dediğimi yap, yoksa ölür."

Sertçe yutkundum, korku başımın arkasında bir davul gibi çarpıyordu. Meleğin ışıltılı gülümsemesine bakarken gözlerim doldu. Çok fazla öfke. Çok fazla nefret. Öbür dünyadan kovulmasına şaşmamalı. Ve şimdi, anlaşılmamı bozmamı istiyordu.

Aptal değildim. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Eğer anlaşılmayı bozarsam, ruhumu kaybederdim.

Ağır bir iç çekişle gözlerimi kapattım. Serena'nın bunu yapmama ihtiyacı vardı. Eğer yapmazsam ölecekti. Bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunun bir önemi yoktu. Hayatı söz konusuken olmazdı.

"Mia, yapma," dedi Az, sesi bağırmaya kadar yükselmişti. "Anlaşılmayı bozuyorum," diye fısıldadım.

Bir şeyler olmasını beklerken tüm vücudum gerildi. Korkunç, dayanılmaz anlar uzayıp gidiyordu. En az beş dakika geçtikten sonra tek gözümü açtım. Az önümde duruyordu, elleri iki yanında ağır ağır sallanıyordu.

"Bu kadar mı?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Bir şeyler olacağını düşünmüştüm."

Rafael'in acımasız kıkırdaması deponun duvarlarında yankılandı. "Bir şeyler olmalıydı, Mia McNally. Eğer gerçekten bir iblisle anlaşma yapmış olsaydın."

"Bir anlaşma yapmıştık," diye mırıldandı Az. "Onu yırtıp attım."

Rafael gözlerini kısarak yaklaştı. "Onun ruhunu kurtarmak için. Onu Lucifer'e kaptırma riskini almak istemediğine karar verdin ve bu yüzden sözleşmeni yok ettin. Çünkü sen bir zamanlar olduğun kişi değilsin, değil mi Asmodeus? Başka bir şeye dönüştün. Çok ölümlü bir şey."

Az'ın dudaklarından bir hırıltı yükseldi. Aralarında gidip gelirken kalp atışlarım ensemde titriyordu. Bu haberi nasıl karşılayacağımdan tam olarak emin değildim ama bu

şu anda önemli. Rafael melek arkadaşına onu öldürmesini emretmeden önce Serena'ya ulaşmalıydım.

Az, ağır depo kapıları ardına kadar açılırken Rafael'e doğru fırladı. Lejyon, kılıçlarını havaya kaldırırken öfkeyle bağırarak yere doğru koştu. Kendimi deponun arka tarafındaki plastik levhaya doğru fırlatmadan önce kılıç kullanan beş iblisle bakışmak için bir saniye ayırdım.

Rafael Az'a odaklanmakla o kadar meşguldü ki beni fark etmedi.

Ayaklarım beton zeminde gümbürdüyordu. Çarşafa ulaştığımda onu yana fırlattım ve bağlı Serena'nın yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Diğer melek ortalıkta görünmüyordu ama etrafta dolanıp onun dönmesini beklemeye cesaret edemedim. Homurdanarak kollarımı onun titreyen bedenine doladım ve onu depoya geri sürükledim.

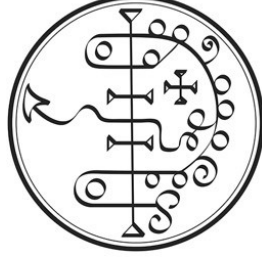
Donuk gözlerle bana baktı. Yüzü pancar kırmızısıydı ve saçları omuzlarına dağınık bir şekilde dökülmüştü. Ama yaşıyordu ve kanaması yoktu. Tanrıya şükür.

"Serena." Yanına diz çöktüm ve arkamızdaki kaosu görmezden gelerek bileklerindeki düğümlerle uğraşmaya başladım. "Sen iyi misin?"

Ağzındaki çoraba karşı bağırdı. Kalbim boğazıma düğümlenirken, Rafael'in gözlerinde parlayan öfkeyle bize doğru koştuğunu görmek için tam zamanında döndüm. Kendimi hazırladım, keşke benim de bir kılıcım olsaydı diye düşündüm.

Az bir kükremeye Rafael'in sırtına çarparak onu betonun üzerine düşürdü. Rafael sırt üstü yuvarlandı ve Az'ın göğsüne bir tekme savurdu ama Az tam zamanında yana sıçradı.

Rafael Cehennem Prensi'ne bakarken nefes nefese kaldı. Ve sonra sisin içinde kayboldu.

"**M**ia!" Az bana doğru koştu, beni kollarının arasına aldı ve sonra beni öyle sıktı ki kaburgalarımın kırılacağını sandım. Az'ın kokusu

Gölgeler tenimde titreşirken alevler etrafımda uğulduyordu. Bir an için kendimi onun bedeninin benimkine karşı hissettiği sabit ve sert duyguya bıraktım.

Önemsiyor, diye fısıldadım içimden. Gerçekten önemsiyor.

Ama sonra kendimi geri çekilmeye ve kollarından çıkmaya zorladım. "Kaçmasına izin veremezsin. Doğruca Lucifer'a koşacak ve ona her şeyi anlatacak. Bu bir testti, ruhları kurtardığını kanıtlamak için. Artık Cehennem'e sırtını döndüğünü biliyor."

"Kahretsin." Az elini yüzünde gezdirdi. "Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Rafael'in bana karşı hep bir garezi vardı."

"Henüz çok uzağa gitmemiş olabilir patron," dedi Phenex bize doğru koşarak ve ışıltılı kılıcını omzuna alarak. "Yok olma gücüyle ne kadar uzağa gidebileceğini bilmiyoruz. Çok fazla olmayabilir. Sokakları aramalıyız. Cehenneme gitmeden önce onu yakalayabilecek miyiz bakalım."

Az başını salladı ve beni son bir kez daha sıktı. "Katılıyorum. Siz ikiniz burada bekleyin."

Lejyon gürleyerek depodan çıktı ve beni Serena'yla baş başa bıraktı. Onların gidişini izledim ve sonra tekrar yanına diz çökerek ağzındaki çorabı nazikçe çıkardım. Dilini kullanır kullanmaz, bir denizcinin yüzünü kızartacak bir dizi küfür mırıldandı.

"Kağıt üzerinde mükemmel görünen aptal bir adama güvenmemem gerektiğini bilmeliydim." Bacaklarındaki ipleri söktü ve yere fırlattı. "Sevimli ve hoş. Hayvanlara karşı nazik. Saçma sapan ortak ilgi alanları var. Her şey rolden ibaretti. Ve nedenini bilmek ister misin?"

Topuklarımın üzerine oturdum ve ona hüzünlü bir gülümseme verdim. "Nedenmiş o?"

"Çünkü hukuk firmasında çalışıyorum," diye tükürdü. "Asmodeus müvekkillerimizden biri. Noah... Rafael. Az'ın bazı özel sözleşmelerine erişebileceğini düşündü. Onu birkaç kez çekmecelerimi karıştırırken yakaladım. Garip olduğunu düşündüm ama her zaman iyi bir bahanesi vardı." Hırlayarak başını salladı. "Bilmem gerekirdi. Ve kahretsin, keşke bunu dolunayda deneseydi. Yapabileceğim şeyler..."

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım. "En azından artık güvendesin." Gözlerindeki sulu bakış beni derinden sarstı.

Serena hiç ağlamadı. "Benim için geldin."

Sertçe yutkundum. "Tabii ki yaptım. Sana elini sürmesine izin vereceğimi mi sanıyordun?"

"Ama sen insansın. Ölebilirdin."

"Umurumda değil." Kollarımı boynuna doladım ve yüzümü limon kokulu saçlarına gömdüm. "Senin için her şeyi yaparım, Serena. Her şeyi."

"Ne tatlı bir kavuşma değil mi?" Rafael'in sert sesi sessizlikte cınladı.

Kalbim boğazıma düğümlendi. Tüm bedenimi gererek kollarımı Serena'nın boynundan yavaşça çözdüm ve düşmüş meleğe döndüm. Bu sefer yalnız değildi. Yanında başka bir figür duruyordu. Maske olmadan bile

onu bir anda tanıdı. Uzun boylu, kaslı, güçle dalgalanan. Karla karışık gri gözlerindeki öfke çukurları ruhumu delip geçiyordu. Ara sokaktaki katil.

Titredim.

Serena yavaşça ayağa kalktı ve yanımda durdu. Dolunay değildi ama tehlikeyle karşı karşıya olduğumuzu bildiğine göre hâlâ mücadele edecek kadar güçlü olabilirdi. Daha önce Noah-Rafael muhtemelen onu hazırlıksız yakalamıştı. Ona güvenerek aynı hatayı tekrar yapmayacaktı.

Yine de birkaç iblis arkadaşımın partiye katılmaya karar vermesinden zarar gelmez.

Depoya dönmeden önce sokaklarda ne kadar arama yapacaklar? Lejyon gelene kadar bu pislikleri meşgul edip dikkatlerini dağıtmamız gerekiyordu.

"Geri dönmene sevindim," dedi Serena köpek dişlerinin sivri uçlarını gösteren bir gülümsemeye. Onları göstermekten nadiren hoşlanırdı. Bu onun hiç de insan olmadığını belli ediyordu. "Bu da çok kızgın bir kurt adamla yüzleşmenin nasıl bir şey olduğunu deneyimleyeceğin anlamına geliyor."

Rafael gözlerini devirdi. "Bizler ölümsüz melekleriz, küçük kurt. Bırak bizi öldürmeyi, çiziklerin bile bize zar zor zarar verir. Hiçbir şey veremez."

Dudaklarımı ıslattım ve boğazımdan fırlamak üzere olan kelimeleri yuttum. Aslında bir meleği durdurmak için yapabileceğimiz *tek bir* şey vardı. Kalbini almak. Serena biliyor muydu?

"Tam olarak neden yine buradasın? Yapacak daha iyi bir işin yok mu?" Broadway'i gururlandıracak sahte bir kabadayılıkla sordum. "Küçük haberlerinle Lucifer'a koşturma istediğini sanıyordum."

Rafael ve Michael karşılıklı sırttılar. "İki yozlaşmış ruhu Lucifer'e kurban etme fırsatını asla geri çevirmem."

Yozlaşmış mı? Pardon?

"Eğer yozlaşmış *olduğumu* düşünüyorsanız, belki de aynaya iyice bakmalısınız," diye cevap verdim, iki melek yerden geçmeye başladığında paniklememeye çalışarak. Bellerinden eş hançerler çıkardılar ve sırttılar. İblisler hangi cehennemdeydi?

Sesimi gergin bir fısıltıya indirdim. "Serena, kızgın olduğunu ve Noah'yı yok etmek istediğini biliyorum ama... sence kaçmalı mıyız?"

"Kesinlikle."

"Plastik örtünün arkasında bir kapı var mı?" "Evet."

"Sence başarabilecek miyiz?"

"Hayır."

"Oh, güzel. Peki.... yine de deneyecek miyiz?"

Başını salladı. "Şimdi."

Ayağa fırladık ve koşmaya başladık. Yaklaşık altı adım atmıştım ki iri yarı bir el elbisemin yakasına yapıştı. Beni geriye doğru çekti ve kığımın üzerine düştüm. Ayağa kalkmaya çalıştım ve Rafael bana tekrar saldırdığında yana doğru sıçradım.

Gözümün ucuyla Serena, Michael'ın karnına bir yumruk attı. Boğazından bir inilti çıktığında kendimi beğenmiş bir gülümsemeye engel olmaya bile çalışmadım. Bıçak Rafael'in elinde tekrar parladı ve dikkatimi tekrar onun çarpık yüzüne çekti. Acı çekmiş, kırılmış görünüyordu. Sanki bir zamanlar dünya başına yıkılmıştı ve nasıl yapacağını bildiği tek şey buydu.

New York'ta en az yüz doğaüstü insanı öldürmüş kötü bir melek için üzülmemeye izin veremezdim. Bir tanesi şu anda beni kalbimden bıçaklamaya çalışıyordu.

Hançeri gözlerimin önünde belirdi. Bir kahkaha atarak yüzüme sapladı. Dehşet içime doldu, şimşek gibi hızlı ve sıcaktı. Az'ın yüzü zihnimin gerisinde parladı. Gözlerindeki o buz çıtaları. Güçlü, boyun eğmeyen

Çene. Onun düşüncesi sinirlerimi çelikleştirdi ve pes etmemem için beni teşvik etti.

Keskin bir çığlıkla geri kaçtım ama bıçak koluma temas etti. Derimi neredeyse kemiğime kadar kesti.

Saf, katıksız bir güç dalgası göğsümden fırladı ve saldıran meleğe çarptı. Güç onu havaya fırlatırken Rafael'in gözleri büyüdü. Depo boyunca uçtu ve dönen kapıların yanına indi.

Rafael ayağa kalkarken gergin bir kahkaha attı, gözleri odaklanmamış ve sersemlemişti. "Benimle gerçekten dövüşmek istiyor musun Mia McNally? Kendilerini her şeyden çok önemseyen bir grup iblisle birliktesin. Az'la birlikte olduğun sürece hayatın her zaman tehlikede olacak. Lucifer bunu öğrenecek ve sana sonsuza dek işkence edecek. Belki de hangi tarafta olduğunu yeniden düşünmelisin."

Döner kapılar tavana kadar titredi ve Az, vücudunun etrafında titreşen gölgelerle içeri adım attı. Kılıcını Rafael'in boynuna doğru savururken gözlerinde öfke yanıyordu. Melek yana yuvarlandı ve kılıç beton zemine çarptı.

Az yavaşça ona doğru yürüdü. "Sana Mia'dan uzak durmanı söylemiştim."

Sesindeki tehlike vücudumu titretti. Ya da belki de yaramın şoku sonunda beni vurmuştu. Kolum yanıyordu. Acı içimde alevlendi, kemiklerime tekrarlanan bir yumruk gibi zonkluyordu. Yavaşça yere kaydım ve avuçlarımla kendimi yakaladım.

Caim ve Phenex hızla içeri girerken Michael gözlerini kırıştırarak depodan çıktı. Rafael arkasına baktı, ortağının kaçtığını gördü, sinirli bir hırıltı çıkardı ve sisin içinde kayboldu. Yere doğru sarktım. Düşmüş melekler gitmişti. Yine gitmişlerdi. Umarım bu iyi bir şeydir.

"Ah," dedim Serena yanıma düşüp kanı durdurmak için elini yaramın etrafına sararken. "Bu gerçekten

canımı yakıyor."

"Asmodeus," diye bağırdı Serena omzunun üzerinden. "Mia çok kan kaybediyor. İyileşmesi gerekiyor. Sen yapabilir misin...?"

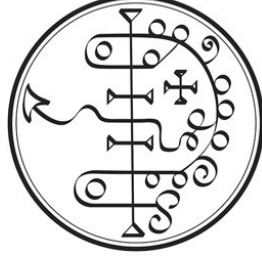
Belli belirsiz, sorusunu bitirmediğini fark ettim. Bu garipti. Tüm bunlar neyle ilgiliydi? Az'ın sır olarak sakladığı şeylerle bir ilgisi var mıydı? Pek mantıklı gelmedi. İnsanları iyileştirebildiğini neden saklamak istesin ki?

İnsanları iyileştirebilir miydi?

Bu muhtemelen şu anda işe yarayabilirdi. Depo, bir tuval üzerindeki gri boya lekeleri gibi bulanıklaşmaya başladı. Karanlık gözlerimin köşelerinde geziniyordu. Müzik sesi kafamı doldurdu. Çok güzeldi. O kadar güzeldi ki artık acıyı hissetmiyordum.

Az'a hoşlandığımı söylemek için ağzımı açtım. Ve ondan hoşlandığımı. Bilmesi gerekiyordu. Ona hiç söylememiştim ve gerçeği söylemeden hayatından çıkıp gitmek istemiyordum.

Bir Cehennem Prensi'ne aşık oluyordum. Dünya karardı.

A güvercin kulağıma öttü. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kalbim küt küt atarken etrafımı anlamaya çalıştım. Karanlık kokan bir odayı dolduruyordu Fırtınadan sonraki ateş kokusu gibi acı verici bir şekilde tanıdıktı. Nerede olduğumu fark ettiğimde içime bir sakinlik çöktü.

Az'ın odası.

Bıçak yaramdan dolayı bayıldıktan sonra beni buraya getirmişti.

Keskin bir nefes aldım ve gömleğimi ters çevirdim. Derim benek benek olmuş ve morarmıştı ama bıçak yarası... gitmişti. Hançerin beni kestiği yerde bir iz bile kalmamıştı. Kalbim gümbür gümbür atarken, Serena'nın bayılmadan hemen önce söylediklerini düşündüm. Az beni iyileştirmişti, değil mi? Şu anda kendimi bok gibi hissediyor olabilirdim ama yaşayacaktım.

İnleyerek yataktan çıktım ve oturma odasına doğru yürüdüm. Az kucağında açık bir kitapla kanepede oturuyordu. Onu görünce karnım sıkıştı. Böyle çok normal görünüyordu. Tehdit edici değildi. Yine de sırf beni güvende tutmak için bir meleş parçalayabileceğini biliyordum.

"Az," dedim.

Başını kaldırdı ve gözleri üzerimde fırtınalar estirdi. Bir dakika boyunca, altında donup kalmaktan başka bir şey yapamadım.

bakışları. O *zing* yine içimden geçti, sıcak ve keskin. Her bir parçam onun önünde çıplak kaldı. Ve o hepsini kabul etti.

"İyi olmana sevindim Mia," diye mırıldandıktan sonra kanepeyi okşadı. "Gel otur. Konuşmamız gerek."

Midem altüst oldu. Konuşmak mı? Bu cümlenin sonu hiçbir zaman iyi bitmezdi. Özellikle de ilişkiler söz konusu olduğunda. Elbette, Az bir iblisti. Ölümlü insanların aptalca oyunlarının üstündeydi. Muhtemelen. Tabii onu tamamen yanlış okumadıysam. Rafael'e duyduğu öfke beni sahte bir kız arkadaştan çok daha fazlası olarak önemsiyormuş gibi görünmesine neden olmuştu, ama ya hemen sonuca varmışsam? Belki de beni hiç de özel biri olarak görmüyordu.

Ama sözleşmemizi yırtıp attı.

Kanepeye doğru süründüm ve yanına yerleştim. Gözlerimin içine baktığında, içimden bir kez daha o *heyecan* geçti. Eminim o da bunu hissetmiştir. Hissetmedi mi?

Bu ne anlama geliyordu?

Dişlerini sıktı ve bakışlarını başka yöne çevirdi. "Rafael piçin teki ama bir konuda haklıydı. Ben senin hayatında olduğum sürece tehlikede olacaksın."

Sertleştim. "Bunu sadece beni korkutmak için söylüyordu. İşe yaramadı, Az."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Melekler yalan söylemez, düşmüş olanlar bile. Sana söylediği her şey doğrudu. Beni tanıdığın birkaç hafta içinde neler yaşadığına bir bak. Neredeyse öldürülüyordun. Hem de birden fazla kez."

Kalbim sıkıştı. Gözlerim yaşlarla doldu ve bakışlarımı kaçırdım. "Evet, ama sen Noah'ın... Rafael'in, yani... icabına baktığın anda tüm bunlar sona erecek. Artık tehlikede olmayacağım."

"Mia," dedi boş bir iç çekişle. "Rafael ve Michael cehenneme doğru yola çıktılar. Lucifer'a bütün bunları anlatacaklar. O New York'a geldiğinde yanımda olamazsın."

"Sence buraya gelir mi?" Kısık bir sesle sordum. Söylediğim her şeye rağmen, Lucifer'in New York'ta vals yapması fikri içimi burktu. O, bilirsiniz, *Şeytan*'dı. Onu sokaklarda insanları öldürmekten alıkoyacak ne vardı? Anladığım kadarıyla, ruhlar için oynadığı o aptal oyundan başka bir şey değildi.

"Kesinlikle," dedi Az, elimi avucunun içine alarak. İçimi bir ürperti kapladı. Uzak durmam gerektiğini söylerken bile beni kendine çekti. "Rafael ve Michael'ın Cehennem'e ulaşması bir hafta sürecek, sonra da geri dönmeleri bir hafta daha. Lucifer benim ve Lejyonumun neyin peşinde olduğunu kendi gözleriyle görmek isteyecektir. Ve buraya geldiğinde hayatımda olursan, seni parçalara ayırmak isteyecektir. Ne tür bir insan Asmodeus'u bir ruh sözleşmesini yok etmek için motive eder?"

Titreyerek nefes aldım. "Peki, tamam. Bunu gerçekleştğinde anlayacağız. İki hafta, değil mi? Bu bize biraz zaman kazandırır."

"Hayır, Mia." Elini benimkinden çekti. "Ruh kurbanlarını durdurmak için yeterli zamanımız var ama ondan sonra, tıpkı başlangıçta planladığımız gibi ayrı yollara gitmemiz gerekiyor. Hatta yeni bir sözleşme yapmamız bile gerekebilir. Benim yok etmeyeceğim bir sözleşme. Bu Lucifer'i bana inanması için kandırabilir."

Acı kalbimi parçaladı. "Ama melekler yalan söylemez demiştin. Yani ona söyledikleri her şeyin doğru olduğunu bilecek."

"Onu yanıldıklarına ve başka bir şey yapmadıklarına ikna edebilirim. Yeter ki gerçek bir sözleşme yapalım." Gözlerini kapattı. "Bunu tekrar yapmak zorunda kalmak istemedim, Mia. Başka bir sözleşme. Bu, ruhunun tehlikede olduğu anlamına geliyor."

"Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirirsem olmaz," diye fısıldadım ona. "Ve yapacağım, Az. Şimdi bu işi bırakıp gitmeyeceğim."

"Balodan sonra yapman *gerekecek*, Mia."

"Neden?" Ellerimi yumruk yaptım ve içimde kaynayan öfkeyle koltuktan kalktım. "İnsan olduğum ve çok zayıf olduğum için mi? Lucifer'la yüzleşecek kadar cesur olmadığımı düşündüğün için mi? Bunca zaman benim bundan daha fazlası olduğumu görmüş gibiydin. Yaşadığım onca şeyden sonra çelik gibi bir derim var. Bunu kendin söyledin. Ve şimdi beni bir kenara atmak istiyorsun..."

Sanki hiçbir anlamı yokmuş gibi.

Titreyen gözlerle durdu. "Bence çok cesursun Mia, ama neyle yüzleşmek istediğini bilmiyorsun. Sana ne yapacağını biliyor musun? Hiç fikrin var mı? Derini kemiklerinden sıyrarak ve kalbin hâlâ atarken onunla ziyafet çekecek. Sevdiğin her bir ruhu bulacak ve onlara da aynısını yapacak. Gözlerinizin önünde. İblisleri benim sayemde tanıdığını sanıyorsun. Caim, Phenex ve diğerleri sayesinde. Ama *hiçbir fikrin yok.*"

Ürpererek bir adım geri attım. Görüntüler zihnimde parladı. Çılgılık atan acı çeken ruhlar. Nefret dolu parıldayan gözler. Az haklıydı. Lucifer'i onun gibi biri olarak düşünmeye devam ettim. Kışkırtıldığında tehlikeli ve vahşi... ama tüm gölgelerin altında nazik ve kahraman.

"Ama sen öyle biri değilsin," dedim sonunda. "Hiçbiriniz değilsiniz."

Gözlerini pencerelerin ötesindeki parlak şehir ışıklarına dikerek başka bir tarafa bakarken çenesi dalgalandı.

"Eskiden şimdikinden daha iblis biriydim Mia. Yaptığım şeyleri bilseydin bana şu an baktığın gibi bakmazdın." Derin bir nefes alarak elini tuttum ve o kadar yaklaştım ki bakışlarımla buluşmaktan başka çaresi kalmadı. Gözlerinde kargaşa vardı. Çok fazla kargaşa. "Geçmişinde ne olduğu umurumda değil Az. Eskiden her kimsen, şimdi o değilsin. Eğer izin verirsen Lucifer'le senin yanında yüzleşeceğim."

Bir an için fikrini değiştirdiğini düşündüm. Alnını benimkine yaklaştırdı ve benim onu soluduğum gibi o da beni soludu. Burunlarımız zar zor sıyrıldı, sadece

içimi tekrar parçalamaya *yetecek* kadar. Her nasılsa, bu iblis duvarlarımı aşmış ve hiç beklemediğim bir şekilde ruhuma girmişti. Lucifer'la tanışmak beni dehşete düşürdü. Ama bu hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapardım.

Bir parmağını çenemin kenarında gezdirdi ve ona karşı ürperdim. İçimdeki ihtiyaç titreşti. Ayak parmaklarımın ucuna bastım ve kollarımı boynuna doladım. Dudakları kısa bir an için benimkilerle buluştu.

Ve sonra geri çekildi. Tökezleyerek geri çekildi, gözleri irileşmişti. "Yapamam," diye homurdandı, benden uzaklaştı ve pencerelelere doğru fırladı. Vücudu şehrin ışıklarına karşı karanlık bir silüete dönüştü. "Mia, yapamam. Seni yok edecek."

Gözlerimi sıkıca kapattım ama yanaklarımdan birkaç damla yaş süzüldü. Lanet olsun. Beni böyle ağlarken görmesine izin veremezdim. Çabucak onları fırçaladım.

"Sen bir pisliksin," diye fısıldadım.

"Seni güvende tuttuğum için mi?" Bana doğru döndü, tehlike gözlerini normalde olduğundan daha koyu bir tonda parlatıyordu. "Eğer bu beni bir pislik yapıyorsa, öyle olsun Mia."

Başka tarafa baktım.

"Yarın sabah senin için bir iş aramaya başlayacağım," dedi acı acı. "Masa başında oturup bilgisayara bir şeyler yazdığın normal bir iş. Birkaç kişi tanıyorum. Benim tavsiyem bu işi alman için yeterli olacaktır. Sonra da sana bir daire bulacağım. Güvenli bir yerde. Farklı bir isimle. Böylece Lucifer buraya geldiğinde izini süremez. Yollarımız ayrılrsa bile seni bulmaya çalışacaktır." Sanki bu her şeyi doğruluyormuş gibi kendi kendine başını salladı. "İsminle birlikte kullanman için sana yeni belgeler almamız gerekecek. Bir süre Mia McNally olmayacaksın."

"Ciddi olamazsın," diye fısıldadım.

"Hayatımda hiçbir konuda bu kadar ciddi olmamıştım," diye homurdandı. "A s l ı n a bakarsan, seni gemiyle

Ülke. Seni New York'tan uzak bir yere gönderelim. Hong Kong, belki. Roma ya da Yunanistan."

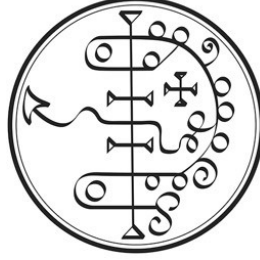
Ağzım bir karış açık kaldı ve kollarımı göğsümde sıktım. "Az, hayır. Lütfen bunu yapma. Yabancı bir ülkeye tek başıma taşınamam. Dili bilmiyorum. Ya da kültürü. Ya da *hiçbir şey*."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı döküldü. Sadece birkaç saat olmuştu

O zamandan beri hem onunla hem de *Infernal*'daki herkesle hayatımda bir gelecek hayal ediyordum. Ve şimdi kapı dışarı ediliyordum. Az'ın bunu sadece beni korumak için yaptığını biliyordum ama yine de canım yanıyordu.

İki yıldır ilk kez hakkımda en kötüsüne inanmayan biriyle karşılaşıyordum. Birçok kişiyle. Sonunda uyum sağlayabileceğim bir yer bulmuştum. Saklanmak zorunda olmadığım bir yer. Şimdi, o yer benden koparılıyordu. Cehennemin Kralı yüzünden.

Yüz ifadesi yumuşadı ama omuzlarının kararlı duruşu değişmedi. "Pekâlâ Mia. Seni New York'ta bir yerde bulacağım ama tek bir şartla. Benden uzak duracağına yemin etmelisin. Balodan sonra birbirimizi bir daha asla görmeyeceğiz."

WYaldızlı bir kafesin içine hapsedilmiş mahkûmlar gibiydik. Kaşlarımı çatarak Az'ın abanoz çatı katının bir ucundan diğerine yürürken Serena kıvrılıp

kanepede kitap okuyordu. Hendrix masanın üzerine tünemişti, ona bir kase ekmek kırıntısı bırakmıştım. Az yatak odasında ve telefon görüşmeleri yapıyordu. Ve iki muhafız -Valac ve Bael- istenmeyen ziyaretçileri önlemek için tek kapının diğer tarafında duruyordu.

Ya da bendenizin aceleci bir kaçıışı.

Tenim vücudumdan atlayıp kaçmak ister gibi zıpladı. Bize eşlik edilmediği sürece ayrılamayacağımız söylenmişti. Ve ben bunun her dakikasından nefret ettim.

Serena içini çekti ve kitabını yere bıraktı. *Ejderhalarla Dans*'ı milyonuncu kez yeniden okuyordu. Televizyon dizisi Jon Snow'a ne olduğunu öğrenme arzusunu tatmin etmemişti ve bu yüzden seriyi tekrar tekrar okuyor, bir sonraki kitabın çıkmasını bekliyordu. Serena bir şeyi kafasına bir kez taktı mı, asla bırakmazdı.

"Volta atmayı keser misin?" diye sordu ağlamaklı bir sesle. "Beni geriyorsun."

"Burada kapana kısılmaktan nefret ediyorum." Durdum ve gözlerindeki perili bakışı yakaladım. "Sen nasılsın? Dün gecedен beri pek konuşmadın."

Dudaklarını birbirine bastırarak kitabı göğsüne bastırdı. "Kendimi aptal gibi hissediyorum. Noah bunca zamandır beni kullanıyordu. Neden bunu daha önce fark etmedim? İlişkimize dönüp baktığımda çok mantıklı geliyor. İşimle her zaman çok ilgiliydi..."

"Serena, bunun için kendini suçlayamazsın. Aptalca davranmıyordun. Aslında bir süre için iyi birine benziyordu." Ta ki öyle görünmeyene kadar.

İçini çekti ve başını salladı. "Seninle ve geçmişinle ilgili tuhaflaştığında bir şeylerin ters gittiğini anladım. Bu konuda büyük bir kavga ettik ve sonra her şeyi tamamen tersine çevirdi ve senden bir kez bile şüphe etmediğini söyledi. Bu kırmızı bayrak olmalıydı. İyi seks beynimin kafatasımdan çıkmasına neden oluyor."

"Bir de bana sor," diye mırıldandım.

Serena koltukta biraz daha dik oturdu. "Affedersiniz? Sakın bana sen ve..." Başını kapalı yatak odası kapısına doğru çevirdi ve yanaklarıma sıcaklık yayıldı. Ona Asmodeus'la *karşılaşmamdan* bahsetme fırsatım olmamıştı. Muhtemelen onaylamayacaktı. Onun yerinde olsaydım ben de onaylamazdım.

Koltuktan kalktı ve parmağıyla beni işaret etti. "Bu bakış. Utanıyorsun. Bunu *biliyordum*. Kesinlikle biliyordum. Tanrım, Mia. Bir Cehennem Prensi'yle seks yaptın."

"Dürüst olmak gerekirse, o Cehennem'in *kötü* Prenslerinden biri değil." Homurdanarak güldü.

"Ee, nasıldı?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım aletin neye benzediğine dair bir cevap aldınız."

"Kesinlikle ucunda garip bir kürek iblis şeyi yok." Ben de sırtarak karşılık verdim ve aramızdaki tanıdık şakalaşmadan rahatlardım. Son birkaç gün korkunç geçmişti ama Serena hayattaydı ve ben de hayattaydım ve gerçekten önemli olan tek şey de buydu.

Kapı tıkırtıyla açıldı ve Az odaya adım attı. Yanaklarındaki alevler daha da büyürken gülümsemem kayboldu. Konuşmamızı duymamış olmasını *gerçekten* ama *gerçekten* umuyordum. Ne kadar utanç verici.

Serena boğazını temizledi ve kanepeye geri çöktü. Battaniyesini kaptı ve kitabın arkasına saklandı, açıkça beni bir gariplik denizinde terk etti. Bir ayağımdan diğerine geçtim ve sonunda ona katılmaya karar verdim. Söyleyecek bir şey kalmamıştı. Az kararını vermişti ve ben de ona tekrar düşünmesi için yalvaramayacak kadar gururluydum.

"Jon nasıl?" Serena'ya sordum.

"Oh," dedi üzüntüyle. "Bıçaklanmak üzere. Bu kısımdan nefret ediyorum."

Ona sevgiyle gülümsedim. "O zaman neden tekrar tekrar okuyup duruyorsun?"

"Çünkü en sevdiğin kitaplar kalbinin derinliklerine işliyor." Gözlerini sayfaya çevirdi ve çatı katını garip bir sessizlik kapladı. Az hâlâ tek kelime etmemişti ve Serena'yla konuşmama kulak misafiri olduğuna dair hiçbir işaret vermemişti. Elbette bu duymadığı anlamına gelmiyordu. İblisler insanlardan daha iyi duyarlardı.

Kapı ağır bir şekilde çalındı ve beni aşağılanmaktan kurtardı. Az homurdanarak kapıya doğru yürüdü ve kapıyı çekerek açtı. Phenex parmaklarının arasında bir kâğıtla diğer tarafta duruyordu. Kağıdı havaya kaldırıp salladı.

"Görünüşe göre birisi Mutabakat Balosu için davetiye almış." Başını Az'ın omuzlarının üzerinden kaldırdı ve kaşlarını bana doğru salladı. "Küçük randevun işe yaradı."

İçimde rahatlama ve panik birbirine karıştı. Bu iyi bir şeydi. Tam da ihtiyacımız olan şeydi. Artık o topun içine girebilirdik, böylece Az işini yapabilir ve birkaç ruh kurtarabilirdi. Harika, değil mi? Ama muhtemelen oldukça tehlikeli olacaktı. Ve bu birbirimizi son görüşümüz olacaktı.

Az davetiyeyi aldı ve başını salladı. "Teşekkürler Phenex, ama bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim. Bu konuda tereddütlerim var."

Phenex kaşlarını çatı ve çatı katından içeri girdi. Kapı arkasından çarparak kapandı. "İkinci bir düşünce mi? Ama haftalardır bunun için çalışıyorduk."

"Bu çok tehlikeli," diyerek yemek masasına doğru yürüdü ve davetiyeyi masanın üstüne fırlattı. "Mia bir insan. Ya bir şeyler ters giderse? Biz onu öldürmeden önce normal hayatına dönmesi gerek."

"Affedersiniz?" Masaya doğru yürüdüm ve davetiyeyi kaptım. "Gerçekten şimdi bundan cayıyor olamazsın. Tüm bu sahte ilişki, Mutabakat Balosu'na girebilmen içindi. Beni bu yüzden işe aldın. Bu yüzden anlaşma yaptın."

"Biliyorum." Bana acı dolu bir bakış atmak için döndü. "Başından beri seni bu duruma sokmamalıydım."

"Hayır. Kesinlikle olmaz. Şimdi bundan vazgeçmene izin vermeyeceğim." Davetiyeyi ona doğru salladım. "Söz konusu olan insan ruhları ve bu senin tek giriş yolun."

"Hayatını daha fazla tehlikeye atmak istemiyorum, Mia." "Umurumda değil," diye karşılık verdim.

"Gideceğimizi söylemiştik.

Bu şeyi yapmak, insanları *kurtarmak* için. Ters ters bakarak Phenex'e doğru döndüm. "Bana katılıyorsun, değil mi?"

"Ah." Parmaklarını kızıl saçlarında gezdirerek huzursuzca ayaklarının üzerinde kaydı. "Sanırım belki de... Ben, oh hey, Serena, ne okuyorsun orada?"

Phenex beni ve Az'ı birbirimize ters ters bakarken bırakıp gitti. Tekrar. Bunu çok sık yapıyor gibiydik. Kaşlarımı çatarak kollarımı kavuşturdum ve onun bakışlarına karşılık verdim. Beni kulübünden ve hayatından atabilirdi. Beni buradan uzakta bir apartman dairesinde sahte bir isimle saklayabilirdi. Ama şimdi tüm bunlara sırtımı dönecek değildim.

"Onları kurtarmak zorundayız," dedim.

"Mia..."

"Lejyon yanımızda olacak. Bir şey olmadan önce balodan çıkacağım." Ona bir adım daha yaklaştım, sinirlerimi çelikleştirdim. "İçeri girer girmez gideceğim. Sen kurbanları durduracak ve bir sürü ruhu kurtaracaksın. Sonra da istediğin gibi yollarımızı ayırabiliriz."

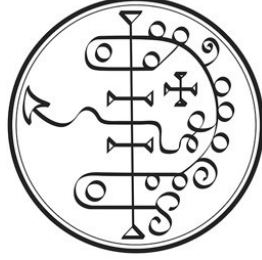
Yüzünü buruşturdu ve bakışlarını başka yöne çevirdi. "Ne yapmak istediğini bilmiyorsun."

"Evet, istiyorum." Elini uzattığında kalbim küt küt atmaya başladı ve parmakları parmaklarımı sıyırdı. "Sadece bir sahte randevu daha, Az. Bir tane daha ve sonra her şey bitecek."

"Senden yapmanı istediğim her şeyi yapacak mısın?" diye sordu ısrarla. "Sana kaçmanı söylersem beni dinleyecek misin?"

Başımı salladım. "Tabii ki."

"Pekâlâ." Parlak buz mavisi gözleri kayarak kapandı. "Baloya kadar sadece birkaç günümüz var ve sen ve Serena o zamana kadar burada kalacaksınız. Sizi güvende tutmanın en iyi yolu bu. Lejyon toplantılarımız için buraya gelebilir. Ben size yaşayacak başka bir yer bulurken, biz de güvenli bir plan geliştireceğiz. Ve sonra vedalaşacağız."

T o hafta bir bulanıklık içinde geçti. Az ve ben bir an bile Tek başına. O taşındı kendisi dışarı . onun yatak odası ve içine ve yedek, ve o Serena ve benim onunkini almamızda ısrar etti. Bu arada, oturma odası içine a kardeşlik ev için Şeytanlar. Agün boyunca sürekli olarak gelip gittiler ve toplantılar gecenin ilerleyen saatlerine kadar sürdü.

Açık pizza kutuları yemek masasının üstüne yığılmıştı. Taşan çöp kutusundan buruşuk kâğıtlar dökülüyordu. Bira kutuları mutfak tezgahının üzerinde bir piramit oluşturuyordu. Az gün geçtikçe daha da tedirginleşiyor gibiydi. El değmemiş sarayı istila edilmişti.

Kapı hızla açıldı ve Phenex çoğu kızı eritecek hınzır bir gülümsemeyle içeri girdi. Yine de şok edici bir şekilde bağışıklık kazandığımı hissettim. Geçmişte Phenex gibi bir adam dikkatimi çekebilirdi. Dövmeleri, çarpık bir geçmişi ve bıçaklara düşkünlüğü olan tehlikeli bir kötü çocuk. Ama Az'ın yanında hiçbir şeydi.

Beyaz bir önlüğü köşeye fırlatırken "Bitti," diye duyurdu. "Kolayca girip çıktım. Kimse bir şey beklemiyordu. Aptallar."

Az, planımızı gerçekleştirmesinin tek yolunun güvenliğini garanti altına almak olduğuna karar vermişti. O bile koymuştu

Bana balodan bir çıkış yolu vermek için tüm komployu riske attı. Phenex partiden önce binaya girebilmek için yemek şirketi görevlisi kılığına girmişti. İçeri girdikten sonra banyo penceresini bulmuş ve kilitli olmadığından emin olmuştu.

"Nerede o?" Yemek masasının kenarındaki tüneğimden sordum. Hendrix dizime oturmuş, mutlu bir şekilde miyavlıyordu.

Phenex, devasa bir beyaz tahtaya dönüştürülmüş bir duvara doğru ilerledi. Bir kalemin üst kısmını dişleriyle kopardı ve ardından binanın iç kısmının bir çizimini karaladı. Mavi mürekkep koridorlardan oluşan bir labirenti gösteriyordu. Her nereye gidiyorsak, Hell's Kitchen'da küçük bir apartman dairesi değildi.

"İşte." Çizimin alt kenarında bıraktığı bir deliği bıçakla deldi. "Burası kapı. Bu koridordan aşağı in, sola dön ve buraya kadar git. Banyo bu kapının içinde. Dört tane kabin var. Boş olana kadar bekle, sonra buradaki pencereden çık. Hemen dışında bir yangın merdiveni var. Kolay çıkış. Kimse gittiğinizi anlamaz bile."

Sertçe yutkundum ve kafatasıma çarpan gerilimi görmezden geldim. "Evet, hiç sorun değil."

Az kaşlarını çattı. "Ya biri onu banyoya girerken görürse?"

Phenex omuz silkti. "İnsanlar her zaman tuvalete gider. Kimse fark etmez."

Kaşlarım çatıldı. "*İnsanlar* her zaman tuvalete mi gider? Doğaüstü varlıkların aksine...?"

Caim mutfaktan bir kahkaha attı. "Doğaüstü olaylara bağlı."

Tamam, bu garipti. Ve potansiyel olarak TMI. İblislerin banyo alışkanlıkları hakkında düşünmek istemiyordum. Yine de bakışlarım Serena'nın elinde yeni bir kitapla kanepede uzandığı yere kaydı. Karanlıktaki acımasız bıçaklanmaları geride bırakmış ve şimdi bir peri romantizmine başlamıştı.

Omuz silkti. "Bana bakma. Ben iblis değilim."

Yani, kurtadamlar evet. Şeytanlar...hayır mı? Peki ya vampirler? Muhtemelen o da hayır. Sonuçta onlar yaşayan ölülerdi. Tuhaf.

"Lütfen tuvalet alışkanlıkları hakkında konuşmayı bırakıp elimizdeki göreve geri dönebilir miyiz?" Bael beyaz tahtaya doğru adım atarken çizdi. Dağınık bir şekilde çizilmiş haritaya bakarken elindeki futbol topunu fırlattı.

Phenex başıyla onayladı. "Mia, banyonun olduğu yerden memnun musun? Yangın merdivenine tırmanmak senin için sorun olur mu?"

"Muhtemelen mi?" Dedim, sesim bir ifadeden çok soru işareti gibiydi. "Kaç kat yukarıda? Dört mü? On iki mi?"

"Kırk yedi," dedi Phenex sakın bir sesle.

Ağzım açık kaldı. "*Kırk yedi mi?*"

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Yükseklik korkum yoktu ama kırk yedi kat yüksekliğindeki bir pencereden dışarı tırmanmak tam bir delilikti. Yangın merdivenleri sallantılı, paslı şeylerdi. Ve yere ulaşmak için kırk yedi merdivenden inmem gerekecekti.

Oturmam gerekiyordu.

"Solgun görünüyor," dedi Valac arka köşedeki bir sandalyeye tünediği yerden. Gölgelelerin arasında saklanmıştı. Onun için oldukça tipik bir durumdu. "İnsanlar korktuklarında böyle yaparlar."

"Çok solgun," diye mırıldandı Stolas, dirseğimi tutup beni bir koltuğa oturtmak için zeminde ilerlerken. "Merak etme Mia. Çatıda seni bekliyor olacağız. İçeri adımını atar atmaz seni güvenli bir yere uçuracağız."

Uçmak mı?

"Bunun daha iyi olduğunu sanmıyorum."

"Bunu yapmayı sen istedin Mia," dedi Az kollarını kavuşturarak. "Bunun gerektirdiği şey bu. Eğer vazgeçmek istiyorsan, bu senin son şansın."

Bakışlarıyla karşılaştım. Bu işi yapamayacağımı düşündüğü için bırakmamı istiyordu. "Hayır, ben yapacağım."

Çenesi sertleşti. "Peki. Hazırlansan iyi olur o zaman. Yola çıkmadan önce iki saatimiz var."

T o ısıltılı LOBİ esnedi önce Biz gibi
Bir canavarın devasa çeneleri. Ya da belki
ben sadece

dramatik olmak. Az yanımda yürüyordu ve ben de elimi onun koluna sokmuştum. Siyah takım elbisesinin yumuşak kumaşı parmaklarımın üzerinde ipek gibi kayıyor, misk kokulu parfümünün kokusu havaya yayılıyordu.

Diğer birkaç misafiri takip ederek arka duvar boyunca uzanan asansörlere ulaştık. Kollarında göz alıcı kadınlarla şık takım elbiseli adamlar, ellerini kavuşturmuş bir çift takım elbiseli kadın ve tek başına durduğu çok belli olan bir vampir. Kırmızı gözleri benimkilere takıldı ve üst dudağının arasından keskin bir köpek dişinin izi belirdi. Sertçe yutkundum ve bakışlarımı kaçırdım.

O ucube dışında kimin kim olduğunu söylemek imkânsızdı. Her çiftin arasında bir insan ve bir doğaüstü vardı ama doğaüstü varlıkların hiçbiri ne oldukları konusunda açık davranmıyordu. Bu insanlardan hiçbiri eşlerinin ruhlarını kurban etmeyi planlayan doğaüstü Lucifer hayranları olduğunu bilmiyordu. Sadece ben biliyordum.

Sonunda partiye katılma sırası bize gelene kadar her çift ayrı bir asansöre bindi. Sessizce bindik, aramızda gerginlik vardı. Katlar geçtikçe, bu anın paylaştığımız son an olup olmayacağını merak etmekten kendimi alamıyordum. Çantalarım toplanmıştı. Az bana bir daire ve iş bulmuştu ve Phenex buradaki işim biter bitmez beni yeni evime götürmekle görevlendirilmişti.

İki sözleşme imzalamıştık. Biri Lucifer'ı mutlu etmek için, diğeri de sadece gözlerimiz için. Az ısrar etmişti, bir

yol olarak

Beni güvende tutmak için. Anlaşma şöyleydi: Eğer davet edilmeden *Infernal*'e gidersem ruhumu kaybedecektim.

"Bu gece çok çarpıcı görünüyorsun Mia," dedi Az sonunda. Yirmi dokuzuncu katı hızla geçtik. "İçeri girmeden önce sana söylemek istedim."

Gelinliğime bir göz attım. Koyu ipeksi yeşil renkte, uzun ve dökümlü bir elbiseydi. Bu renk, gevşek dalgalar halinde toplamaya karar verdiğim alev alev yanan kıvılcıklarla mükemmel bir kontrast oluşturuyordu. Priyanka makyajıma yardım etmek için yanıma gelmişti ve gözlerimi ortaya çıkaran çok belirgin bir eyeliner sürmüştü. Bırakın sahte bir randevuyu, normal bir randevu için bile bu kadar çaba sarf etmemiştim.

"Teşekkürler." Dudağımı ısırdım ve ona doğru bakmamaya çalıştım. Normalde olduğu kadar tehlikeli ve ölümcül görünüyordu. Gölgeler çenesinde kıvrılıyordu ve göz bebekleri karanlık havuzlara benziyordu. İçimden ani bir sızı geçti. Yine o aptal şey. Beni kızdırmaya başlamıştı.

Bana döndü ve elimi avucunun içine aldı. "Mia, sadece şunu bilmeni istiyorum-"

Asansörün kapıları hızla açıldı. Eli elime dolandı ve beni kendine çekti. Söyleyeceği her şey çatı katındaki ani hareketliliğin arasında kayboldu. El ele baloya doğru yürüdük.

Parlak ışıklı kadehler görünmez ipler üzerinde havada süzülüyordu. Altın kenarlı duvarlara karmaşık desenler oyulmuştu ve uşaklar ellerinde minyatür yiyeceklerle süslü gümüş tabaklarla dans ediyorlardı. Çatı katından arp sesleri geliyordu ama gözüme en çok çarpan şey uzaktaki duvardı.

Tamamen gitmişti.

Oda Uptown binalarına bakıyordu ve ılık bir esinti omuzlarımdaki saçları hışırdatıyordu. Tek bir cam bile yoktu. Parmaklık bile yoktu. Zeminin bittiği yerde, sadece... düşüyordu.

Az'a bakarken sinirlerim karnımda zangırdadı. Bakışları camsız pencerelere kilitlenmiş, çenesi sıkılmıştı. "Sanırım artık çıkma vaktin geldi Mia."

Başımı salladım, içim içimi yiyordu. Bu bir vedaydı. Ben ve Az'ın sonu, aramızda gergin bir şehvetten başka bir şey olmamıştı. Kendime hayatımın iblisler olmadan daha iyi olacağını söylemeye çalıştım ama kalbim bunun tek kelimesine bile inanmadı.

Derin bir nefes alarak gitmek için döndüm, tam o sırada ışıltılı bir Eisheth önüme çıktı. Elbisesi dudak rengiyle uyumluydu. Koyu kırmızı kumaş kıvrımlı vücudunu boydan boya kaplıyordu. Bana boyalı bir gülümseme fırlattı ve uzun, mükemmel bakımlı tırnaklarıyla uzandı. Saçlarımı keserek kıvrılmış tellerime dolandılar.

"Şirin görünmüyor musun?" diye sordu patronluk taslayan bir ses tonuyla ve bende onun peri burnuna yumruk atma isteği uyandırdı. "Al, bir içki iç."

Eisheth oradan geçen bir uşaktan üç şampanya kadehi aldı, birini bana uzattı ve sonra diğerini Az'a verdi. İsteksizce aldı ve bana da aynısını yapmam için başıyla işaret etti. Ondakı kurtulana kadar uzun süre oynamam gerekiyordu, yoksa bir şeyler olduğunu anlayacaktı.

Ben bir yudum alırken Eisheth parmaklarını koluma geçirdi. "Sana bir şey göstermek isterim, sevgili Mia."

Tartışmak için ağzımı açtım ve Az'a doğru panikle bir bakış attım. Bu planımızın bir parçası değildi. Lejyon beni çatıda bekliyordu ve işler kötüye gitmeden buradan çıkmam gerekiyordu. Ben buradayken Az kurbanı asla durduramazdı. Bu işi başaramazsak tüm bu insanlar -her hangileri olurlarsa olsunlar- ruhlarını kaybedecekti.

Yine de Eisheth beni yerdeki boyalı bir sembole doğru sürüklerken yapabileceğim çok az şey vardı. Parlak kırmızı boyayla çizilmiş olan bu sembol Az'ın mührüne çok benziyordu ama... farklıydı. Dönen çizgilerin içindeki daireler sağdan çok sola kıvrılmıştı. Ve sivri kuyruk hiçbir yerde görünmüyordu. Kalbim

ona bakarken çarpıyordu. Başka bir iblis mührü. Bu o olmalıydı. *Lucifer'in*.

Korku dizlerimin bağına çözerken bir adım geri attım. Jöle.

"Ne düşünüyorsun?" Eisheth hastalıklı ve tatlı bir sesle sordu.

"I..." Titreyen ellerimle şampanyamın geri kalanını içtim ve bardağı Az'a doğru ittim. Kaşlarını çatmış ve dudaklarını büzmüş beni izliyordu. Bizi ele vermeden hiçbir şey söyleyemezdi. Bunu tek başıma yapmak zorundaydım.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," diye ağzımdan kaçırdım.

Eisheth ağzını açtı ama ne söylemeyi planladığını duyacak kadar uzun kalmadım. Sahip olduğumu bilmediğim bir kararlılıkla odadan hızla çıktım ve sessiz koridorda süzıldüm. Phenex'in talimatlarına uyarak sola döndüm ve neredeyse *koşarak* son kapıya ulaştım. Kapıyı açtım ve tökezleyerek içeri girdim, ciğerlerim ağrıyordu, kalbim küt küt atıyordu. Kapı arkamdan çarparak kapandı ve soğuk, ısırın metale doğru yığıldım.

"Tanrıya şükür," diye fısıldadım alnımdaki teri silerken. Biraz çılgınca görünmüş olabilirim ama en azından oradan kurtulmuştum. Şimdi Az o ruhları kurtarabilirdi.

Nefesimi tuttuktan sonra kapıdan uzaklaştım ve pencereye uzandım. Pencere kapalıydı. Kaşlarımı çatarak altından çekiştirdim ve bunun nasıl olduğunu merak ettim. Phenex mümkün olduğunca çabuk dışarı çıkabilmem için açık bıraktığını söylemişti.

Pencere bir santim bile kıpırdamadı.

Kalbim küt küt atarken parmaklarımı tahtaya sıkıca doladım ve tüm gücümle ittim. Hiçbir şey olmadı. Pencere hareket etmiyordu. Sanki çivilenerek kapatılmış gibiydi. Nefes nefese ayak parmaklarımın üzerine kalktım ve çivileri gördüm. Arka arkaya altı tane. Bu pencerenin bir daha asla açılmayacağından emin olmak için.

Başımdan bir mide bulantısı dalgası geçerken tökezleyerek geri döndüm. Kendimi lavabonun üzerinde yakalayarak düşünmeye çalıştım. Birisi pencereyi çivileyerek kapatmıştı. Phenex buraya geldikten sonra.

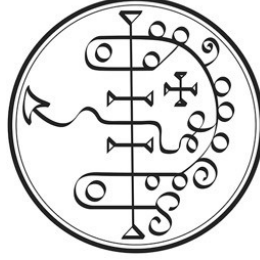
Birileri öğrenmiş olmalı.

Bir mide bulantısı dalgası daha içimi parçaladı. Yana doğru tökezledim ve gözlerimdeki karanlık noktaları kırptıştırmaya çalıştım.

Belki camı kırıp o şekilde çıkabilirim.

Acı kafatasımda alevlendi. Vücudum altımda büküldü.

Dünya yan yattı ve sonra gölgeler zihnimi doldurdu.

Cotton topları ağzımı doldurdu. Ya da belki eski bir bulaşık beziydi. Her neyse, tadı kirli çorap gibiydi. Kekeleyerek havayı içime çektim ve gözlerimi açtım. Mum ışığı, yerdeki kanlı iblis mührünü çevreleyen bir halka halinde etrafımda titriyordu. Etrafıma baktığımda etrafımda yarım düzine daha bağlı insan bulduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Beni yakalamışlardı. Az onları durduramadı. Ve şimdi, hepimiz cehenneme kurban edilecektik.

Kahretsin!

Çılgınca, bize bakan gölgeli yüzler bulmak için titreyen alevlerin ötesine baktım. Eisheth öndeydi. Yanında lobideki o ürkütücü vampir duruyordu. Ama diğer tarafında... İçimden yeni bir acı dalgası geçerken midem burkuldu. Asmodeus oradaydı. Hayatta ve iyiydi. Bunu durdurmak için hiçbir şey yapmıyordu.

Ne?!

Gördüklerimi anlamaya çalışırken zihnim bana karşı öfkeleniyordu. İmkânsız gibi görünüyordu. Bu doğru olamazdı. Beni bayıltan her neyse -büyük ihtimalle şampanyadaki zehir- zihnimle oyun oynuyordu. Az bunun bir parçası olamazdı. O olamazdı.

Ona güvenmiştim. Beni tüm bunlardan korumaya çalışmıştı. Yeni sözleşme. İş, isim, sahte pasaport ve Brooklyn'deki gizli daire. Bunların hepsi onun fikriydi. Çünkü beni Lucifer'dan kurtarmak istemişti.

Peki, neden hiçbir şey yapmıyordu? Bu hiç mantıklı gelmiyordu.

Bakışlarıyla buluşmaya çalıştım ama gözlerini benden kaçırdı. Kalabalıktaki birkaç cüppeli figürün ağzından dökülen yoğun bir ilahiyi dinlerken dümdüz önüne bakarken çenesi dalgalandı.

Ve sonra Eisheth gölgelerin arasından çıktı, kapüşonlu gözleri ışıktaki parlıyordu. Omuzlarını kararlı bir şekilde dikleştirerek ilerleyen Az'a doğru işaret etti.

"Asmodeus, Cehennemin Birinci Lejyonu'nun Komutanı, tahtın ilk sıradaki Prensi." Eisheth gülümsedi. "Düşmüş melekler Rafael ve Michael sana karşı suçlamalarda bulundular. Kralımıza karşı çalıştığına inanıyorlar. Bu onların yanıldığını kanıtlamak için bir fırsat. Bu insanın ruhunu feda et ve her şey affedilsin."

Gözlerim kocaman açılmıştı, ağzımdaki pamuklu bulaşık bezine karşı çığlık attım ama sadece boğuk bir inilti çıktı. Kalbim göğüs kafesimin altında takırdayarak geri kaçmaya çalıştım ama bağılı bileklerim ve ayak bileklerim fazla uzaklaşmama izin vermedi. Birden her şeyi anladım. Az'ı imkânsız bir durumda tuzağa düşürmüşlerdi. Bu onlara yanıldıklarını gösterme, Lucifer'ın gerçeğı öğrenmesini engelleme ve Lejyonunu kurtarma şansıydı ama... kesinlikle bunu yapmayacaktı.

Elbette o oldu sadece oynamak birlikte kadar o bulundu onlara karşı isyan etmek için bir fırsat.

Aslında ruhumu feda etmezdi... Öyle değil mi?

Sözleri kulaklarımda cınladı.

İstedığımı elde etmek için her şeyi yaparım.

İnsanlara yardım ediyor olmam iyi olduğum anlamına gelmez.

Ben hala bir iblisim, Mia.

Lejyon benim ailem.

Ama onun içindeki iyiliği görmüştüm. Bunu on kez kanıtlamıştı. Numara yapıyor olabilirdi ama bunun ne anlamı olabilirdi ki? Eğer ruhumu feda etmek isteseydi, tüm bu oyunlara ihtiyacı olmazdı. Sadece yapabilirdi.

Ama Lucifer'in iblis mührünün ortasında elim kolum bağlı yatarken ona nasıl güvenebilirdim ki?

Hayatımdaki diğer herkes beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Ailem beni terk etmişti. Arkadaşlarım. Komşularım. Tüm lanet dünya.

Korku damarlarımda dolaşıyordu.

Eisheth havayı derin derin kokladı ve gülümsedi. "Kokuyu alıyor musun?"

"Korkunun lezzetli kokusu," diye mırıldandı Az. "Güzel," dedi Eisheth. "Çok iyi. Şimdi, yap şunu Az. Bıçakla tam da o güzel kalbinden."

"Memnuniyetle." Az arkasına uzandı ve parıldayan uzun kılıcını havadan çekti. Kılıç alevlerle dalgalanarak kanla boyanmış zemine turuncu parçalar sıçrattı.

Geri çekilmeye çalışırken dehşet çığlıkları attım. Bunu gerçekten yapacaktı. Yüzündeki gaddarlığı anlamak mümkün değildi. Nasıl bu kadar yanılmış olabilirdim? Buz rengi gözleriyle önümde bir iblis belirmişti ve beni öldürecekti. Tüm vücudum titredi. Korku geride uyuşmuş bir kalp ve acı dolu bir zihinden başka bir şey bırakmadı. Keşke insan olmasaydım. Keşke karşı koyabilseydim...

Bekle bir dakika.

Lanet olası mühür yüzüğü hala bende idi.

Az kılıcını havaya kaldırmış bana doğru yürüyordu. Kendimi bundan vazgeçiremeden, alevlenen burun deliklerimden derin bir nefes çektim ve tüm duygularımı ona doğru fırlattım.

Bu şeyi nasıl kullanacağımı hâlâ bilmiyordum. Sadece içgüdülerimle hareket ettim. Tek düşündüğüm *itmekti*.

Görünmez bir güç Az'a çarptı ve onu dışarı fırlattı.

Pencere.

Pencere değil.

Cam olmayan boş duvar.

Karanlığa doğru fırlarken gözleri büyüdü. Kalbimin atışı durdu ve çaresiz çığlığım paçavraya çarparak boğuldu. Beni iblis efendisine kurban etmesine iki saniye kalmış olsa da, istediğim son şey onu öldürmekti.

Tam sokaklara doğru yuvarlanmaya başlamıştı ki, kara tüylü kanatlarını sırtından itti. Karanlıkta, bir gülümsemenin titreşimini gördüğüme yemin edebilirim.

Kalbim gümbürdeyerek canlandı ve boğazıma doğru dörtnala koşmaya başladı. Onu geri püskürtmeyi başarmıştım ama şimdi intikamla geri dönecekti. Ve bu yüzüğü tekrar kullanabilmem için şarj olması gerektiğinden emindim. Tek yaptığım onu kızdırmaktı. Hoppala.

Az devasa kanatlarını çırpı, bakışları bana odaklandı. Ve sonra iki devasa figür gürleyerek balonun içine daldı, birdenbire ortaya çıktılar. Altın kanatları mum ışığında parlıyordu, gömleksiz bedenleri güç ve öfkeyle doluydu. Suriel ve Gabriel bedenimden daha büyük kılıçlarla pelerinli figürlere doğru ateş ettiler.

Ağzım açık kaldı. Ya da çorap tadında bir paçavrayla doldurulmamış olsaydı öyle olurdu. Melekler kılıçlarını figürlere savurdu. Doğaüstü varlıklardan birkaçı çığlık atıp kaçarak asansörlere doğru hücum etti. Sadece birkaçı dövüşmek için etrafta kaldı.

Kılıçlar birbirine temas edince havada kan yayıldı. Cesetler yere yuvarlandı. Gözlerim yaşararak katliamdan uzaklaştım ve sırtımı en yakın duvara dayadım. Diğer insan kurbanlar da bana katıldı ve gözlerini korumaya çalıştı. Böyle çaresiz olmaktan nefret ediyordum.

meleklerin düşmanlarını yere sermesini izlemekten başka bir şey yapamıyorlardı.

Eğer bundan sağ çıkarsam, kendime yemin ettim, nasıl dövüşüleceğini öğreneceğim.

Savaş başladıktan kısa bir süre sonra bitmişti. İki düşmüş melek, doğaüstü yaratıkların üzerinde yığılmış bir şekilde duruyordu. Her şey bir bulanıklıktı ve savaşı takip etmek neredeyse imkânsızdı. Önemli olan tek şey bizi esir alanların ölmüş olmasıydı. Hayatta kalanlar kaçmıştı. Etrafıma bakındığımda kalbim rahatladı.

Az ölenler arasında değildi.

Ugh. Neden umursayayım ki? Beni kurban etmeye çalışmıştı. Suriel bana doğru yürüdü, diz çöktü ve bileklerimi çözdü. Sonra o aptal paçavrayı ağızımdan çıkardım ve tükürdüm.

Pek hanımefendi gibi değil ama neyse. O şey iğrençti. "İyi zamanlama," dedim ona. Elini uzattı, ben de isteksizce aldı. Dünyadaki onca doğaüstü varlık varken, neden bu adam olmak zorundaydı?

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sanki bu şekilde planlamamışsınız gibi konuşuyorsun."

İçimde bir şok titreşti. "Planlamak mı? Nasıl?"

Etrafımıza bir göz attı. "Bunu başka bir yerde konuşsak daha iyi olur. Benimle gelin."

Kollarını uzattı. Kaşlarım alnıma doğru kanatlandı. "Tam olarak ne öneriyorsun?"

"Seni bir yere götürmem gerekiyor. Uçmak en hızlısı olacaktır."

Kollarımı kavuşturdum. "Kesinlikle olmaz. Birincisi, uçmak mı? Hayır. Ama ayrıca, seni çok az tanıyorum."

"Az önce senin hayatını kurtardım, Mia." Kollarını daha geniş tuttu. "Şimdi tartışmayı bırak ve dayan."

Tek yapabildiğim ona bakmaktı. Beni takip eden düşmüş bir melekle ayrılmak... tüm olanlardan sonra? Muhtemelen en iyi fikir değildi. O ve arkadaşı beni karanlık sokaklarda köşeye sıkıştırmışlardı. Etrafta dolanıp *Infernal*'ı araştırmaya çalışıyorlardı.

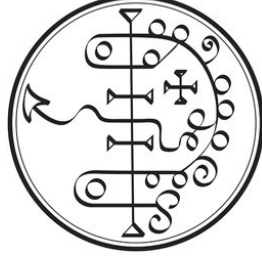
Lejyon'a karşıydılar. Ama belki de karşı olmak için sebepleri vardı. Daha on dakika önce Az bana bir kılıç saplamaya çalışmıştı. Kıyamet koptuğunda Lejyon'dan hiç kimse yardıma gelmemişti. Beni kandırmış ve bana ihanet etmişlerdi.

Peki, neden hala onlara karşı bir parça sadakatim vardı?

İç çekerek Suriel'e yaklaştım ve kollarımı boynuna doladım. Dişlerimi sıkarak o şehrin semalarına doğru süzülürken ben de ona tutundum. Bacaklarım ipte sallanan kuklalar gibi sallanırken dünya altımdan kayıp gitti. Manhattan'ı hızla geçerken ağır kanatları yüzüme sıcak hava püskürtüyordu.

Beni nereye götürdüğünü çok geç fark ettim.

Doğruca *Infernal*'a.

A Botlarım kulübün dışındaki kaldırıma değer değmez Suriel'in çıplak göğsünü ittim ve tökezleyerek geri çekildim. "Bu da ne böyle? Beni Burad neden buraya getirdin? a mı?"

Kollarını kavuşturdu. "İçeride seni görmek isteyen oldukça endişeli iblisler var."

Gözlerim yaşla dolarken başımı salladım. "Bu bir tür şaka mı? Az önce ruhumu Lucifer'e kurban etmeye çalıştım. Bana bir *kılıçla* saldırdı. Beni öldürecekti Suriel. Beni ondan kurtaracağını sanıyordum ama bunun yerine beni yine onun kucağına mı bırakıyorsun?"

"Seni öldürmeyecekti." Melek kulübün derinliklerine açılan arka kapıyı işaret etti. "Her şeyi açıklayacaklar. İçeri davetlisiniz. Eğer hikâyeyi onların tarafından dinlemek istemiyorsan, tamam. Seni Brooklyn'deki yeni dairene götüreceğim."

Bir an için tek yapabildiğim ona bakmak oldu. Gitmeliydim. Hayatıma devam etmeliydim. Ama bu Asmodeus'un benim için tasarladığı bir hayattı. Belli ki ölmemi isteseydi, beni bulmak için parmağını bile kıpırdatmasına gerek kalmazdı. Yeni adımı o seçmişti. Yeni işimi. Yeni dairemi bile. Kanada'ya falan kaçmaya çalışsam, çok uzağa gidebilir miydim?

Muhtemelen hayır.

Lanet olsun.

Hırlayarak kapıyı açtım ve hışımla koridora daldım. Toplantı odasına ulaştığımda hepsi içeride beni bekliyordu. Her birinin yüzünde sıkılmış ifadeler vardı. Kendimi savaşa hazırlayarak içeri girdim. Hepsi yerlerinden sıçradı ve alkışladı.

İblisler bir anda etrafımı sardı. Kollar etrafımı sardı, saçlar ve kaslı deri yanağıma çarptı. Beni ne kadar sıktıklarından nefes bile alamıyordum. Caim oradaydı. Stolas, Phenex ve Bael de oradaydı. Valac bile katıldı. Alevlerin kokusu kafamın içinde kükrüyordu.

Bir an için panik kalbimi parçaladı ama sonra yavaş yavaş azaldı. Beni ezmeye çalışmıyorlardı. Bana sarılıyorlardı.

Hepsi tökezleyerek geri çekildiğinde, gözlerim Az'ı buldu. Arka köşeye büzülmüş, kollarını kavuşturmuş, gözleri kısıktı. Kapıdan içeri girdiğim anda yanıma koşmayan tek kişi oydu.

Tek söyleyebildiğim "Bana kılıç doğrulttun" oldu.

Gözleri yere kilitlenirken çenesi titredi. "Özür dilerim Mia. Bunların hiçbirini yapmak istememiştim ama tek seçeneğimiz buydu. Seni, sana ihanet ettiğime inandırmak zorundaydım. O bir iblis değil ama Eisheth duyguların kokusunu benden bile daha iyi alabilir."

"Bekle." Midem bulandı. "Yani diyorsun ki tüm bunları *planladın* mı?"

Başını salladı ve sonunda başını kaldırıp baktı. Gözlerinin derinliklerinde acı çalkalanıyordu. "Sana bahsettiğimiz plan gerçek plan değildi. Size yalan söylemekten nefret ediyorum ama gerçeği bilseydiniz Eisheth üzerinizde kokusunu alırdı. Gerçekten tehlikede olduğuna inanman gerekiyordu. Korkunun kokusunu alması gerekiyordu."

Tökezleyerek geri çekildim, kalbim küt küt atıyordu. "Yani, Phenex pencerenin kilidini açmak için içeri girdiğinde..."

"Çekiçle kapattım," diye itiraf etti huzursuz bir öksürükle. "Özür dilerim, Mia."

"Çünkü korkmamı istedin."

Anlamlıydı. Korkunç, acımasız bir anlam. Plan hakkında bana yalan söylemişlerdi.

"Anlamalısın Mia," dedi Az, duvarı iterek. Işığa doğru adım attığında, gölgeler teninden dans ederek uzaklaştı. "Rafael Cehennem'e gitmeden önce Eisheth'e her şeyi anlattı. Beni test etmek istedi. Meleklerin yanıldığını kanıtlamamı istedi. Lejyonumu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapmalıyım. Bu gece yaptığım şey... Lucifer'i ona karşı olmadığımıza ikna etmek için uzun bir yol kat edecek. Melekler müdahale etmeseydi seni kurban edeceğimi düşünüyor."

"Melekler. Neden ortaya çıktılar?"

"Kendimiz yapamadığımız için onlardan seni ve diğerlerini kurtarmak için uçmalarını istedik," dedi Az sessizce. "Burada ne yaptığımızı anladıklarında bizim tarafımızda olacaklarına güvenerek şansımı denedim."

Yüzümdeki tüm kan akarken Caim dirseğimi kavradı. Az beni kullanmıştı. Kendini korumak için. Şaşırmamam gerekirdi ama şaşırmıştım. Gerçekten de Mutabakat Balosu'ndan çekilmemi istemiş miydi? Yoksa itirazları da göstermelik miydi? Bu geceden önce gitmeye çalışsaydım, bana izin verir miydi?

En azından gerçekten kötü değildi, ama... yine de beni yem olarak sallandırmıştı. Benim haberim olmadan.

"Bana söylemeliydin," diye fısıldadım.

"Yapamadım, Mia."

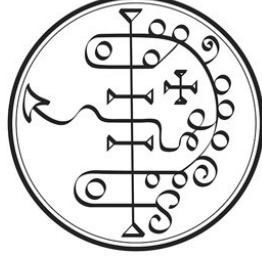
"Az önce yaptığın şey çok tehlikeliydi. Ya bir şeyler ters gitseydi?"

"Başımdan beri yanımdaydım." Elleri yumruk oldu. "Sana bir şey olmasına asla izin vermem."

Arkamı döndüm ve sıcak bir nefes üfledim. Bu, olması gerekenden çok daha fazla acıtmıştı. Daha da kötüsü, bunu neden yaptığını anlamıştım. Eğer bilseydim, ben de gönüllü olurum. Ama bana söylememiş olmasından nefret ediyordum. Kendimi bir piyon gibi hissediyordum.

"Peki ya diğ er her Şey?" Ona doğru dönerek sordum.
"Daire ve yeni iş. Eğer Eisheth Lucifer'a beni kurban
etmeye çalıştığını söylerse, o zaman belki başka bir yere
gitmeme gerek kalmaz. Yapabilirim-"

"İŞ ve daire gerçek." Gözleri kapandı. "Suriel'den seni
buraya getirmesini istedim, böylece sana her Şeyi
a ıklayabilecektik. Ama artık gitme vaktin geldi Mia.
Normal bir insan hayatı s rmen gerek. İçinde ben ya da
Lejyonum olmadan."

T Williamsburg'daki tek yatak odalı daire, ağaçlarla çevrili bir sokağın ortasında yer alıyordu. Az ve ben dört kat merdiveni çıktık ve çelik kapıyı iterek içeri girdik.

Kapı. Arkamızdan kapattığımda, ikisi elektrikli olmak üzere altı farklı kilit gördüm. Yanındaki duvara bir numara defteri vidalanmıştı.

Parke zeminler, caddeye bakan küçük pencerelerden içeri süzülen gün batımına karşı parlıyordu. Az onlara doğru yürüdü, yere baktı ve sonra kendi kendine başını salladı.

"Bu pencereleri her zaman kilitli tutmanız gerekiyor. Asla açmayın." Dairenin geri kalanını kontrol etmek için oturma odasından çıkıp gözden kayboldu. İç çekerek küçük mutfığa girdim. Bir kişi için yeterli oda. Sadece bana.

Serena kendi dairesine geri dönmüştü. Az bize paylaşabileceğimiz iki yatak odalı bir ev bulmayı teklif etmişti ama Serena işini bırakmak istemedi. Bir kurtadam olduğu için Az kendini koruyabileceğinden emindi ama Lejyon'undan zaman zaman onu kontrol etmesini istemiştim.

Rafael-Noah- yakında cehennemden dönecekti. Serena'nın nerede yaşadığını bilmesinden nefret ediyordum.

"Pekâlâ," dedi Az oturma odasına döndüğünde. "Her şey tamam."

Kalbim çarparak başımı salladım. Bunun bir veda olmasından nefret ediyordum. Ama daha da kötüsü, son anlarımız hep tuhaf ve garip olarak hatırlanacaktı. Artık ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. O da bana ne söyleyeceğini biliyormuş gibi görünmüyordu.

"Teşekkürler," dedim sonunda, kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Güzel bir yere benziyor."

"İyi bir cadde üzerinde iyi bir bina. Bunu size söylememe gerek olmadığını biliyorum ama gerçek adınızı kendinize saklayın."

"Sanırım bunu başarabilirim," dedim sessizce. "İki yıl boyunca bunu çok yaptım."

Gözleri yumuşadı. "Biliyorum Mia ve özür dilerim. Seni bu işe bulaştırdığımda, hayatına devam edebilmen için kendi adını kullanarak sana bir iş bulmayı amaçlamıştım. Böyle olmasından nefret ediyorum."

İçimi çektim ve gözlerimi kapadım. "Sorun değil. Sen sadece doğru olanı yapmaya çalışıyordun. Sadece bazen doğru şey düşündüğünden daha karmaşık olabiliyor. O ruhları kurtardık, Az. Önemli olan tek şey bu."

"Önemli olan tek şey bu *değil* Mia," dedi kısık sesle.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bakışları benimkilere kilitlendi. Aramızda gergin bir sıcaklık dalgalandı ve kalbim yerinden *çıkacaktı* gibi oldu. Az bana doğru bir adım attı, o gölgeler teninde dalgalanıyordu. Eli benimkini yakaladı. Beni göğsüne çekti ve kollarını sırtıma doladı.

Kalbim öyle bir çarptı ki, ritmini iliklerinde hissedeceğini biliyordum. Ona olan tüm öfkem bu tek dokunuşla eridi ve ona yaslanırken boğazımdan bir iç çekiş çıktı.

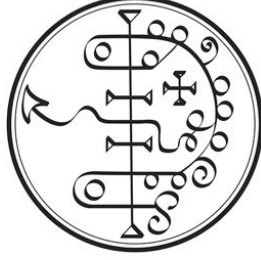
Alnımız birbirine değdi.

Az gerildi ve geri çekildi. "Özür dilerim Mia. Gitmek zorundayım.

Burası her şeyin bittiği yer."

Kapıdan içeri adım atışını ve hayatımdan kayboluşunu izlerken ellerim iki yanıma düştü.

EPILOGUE

"**M**ia!" Serena, tamamen siyah bir takım elbise giymiş ve omzunda Hendrix ile daireme girerken seslendi. "Elimde senin güvercin ve haberlerim var."

Elimi güvercinime doğru uzatırken dudaklarım bir sırtıtaşa dönüştü. Öttü, Serena'nın omzundan atladı ve koluma kondu. Onu görmeyeli tam bir hafta olmuştu ve en kötüsünden korkmuştum. Bir daha hiç görülmemek üzere büyük şehre doğru uçup gitmiş miydi?

Ama hayır, o buradaydı. Serena onu bulmuştu.

Hendrix için biraz ekmek hazırlamak üzere mutfağa doğru ilerlerken, "Öncelikle teşekkür ederim," dedim. "Ve ikincisi, lütfen bana haberleri hemen ver. İşim için minnettar olsam da, bir yayıncılık şirketinde resepsiyonist olmak çok sıkıcı."

Kısa bir süre durdu ve kaşlarını kaldırdı. "Yani Jon Snow'un akıbeti hakkında henüz bir şey öğrenemedin mi?"

Güldüm. "Hayır, Serena. Ben resepsiyonistim, editör değil. Ve o kitaplar zaten tamamen farklı bir yayınevi tarafından basılıyor."

"Evet, evet." Parmağını göğsüme sapladı. "Ama eğer bir şey duyarsan, en kısa zamanda bana söylemeni istiyorum."

mümkün."

"Anlaştık," dedim başımı sallayarak. "Şimdi, senin haberin ne?"

"Ah." Gülümsemesi düştü. "Doğüstü dünyada büyük şeyler oluyor. Patronlarım çılgına dönüyor. Lucifer dün Manhattan'a geldi."

Yüzümdeki tüm kan çekildi. Mutfak tezgâhımın yanındaki tabureye sertçe oturdum. "Lucifer burada."

Mantıken bunun olacağını biliyordum. Rafael'in iddialarını araştırmak için her zaman Cehennem'den ayrılacaktı. Ve endişelenecek bir şey yoktu. Balodaki küçük oyun Eisheth'i Az'ın taraf değiştirmedigine ikna etmişti. Bunu Lucifer'a iletecek ve o da neşeli bir şekilde Cehennem'e geri dönecekti.

Endişelenecek bir şeyim yoktu. Beni aramaya gelse bile asla bulamazdı. Artık Mia McNally değildim. Onun yerine Luna'ydım.

"Yarın etrafa bakmak için ofise gelecek." Yüzünü buruşturdu. "Görünüşe göre Az'ın avukatları olduğumuzu öğrenmiş ve bazı sözleşmelerine göz atmak istiyor."

"Bekle." Midem bulandı. "Bunu yapabilir mi?"

"Kelimenin tam anlamıyla ne isterse yapabilir. Cehennemin Kralı'na kimse karşı koyamaz."

"Doğru... Az'ın sizinle kayıtlara geçmiş suçlayıcı bir anlaşması yok, değil mi?"

Omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok. Sözleşmeleriyle hiç çalışmadım ve onlara erişimim yok. Sadece ortakların var. Bugün gizlice bakmaya çalıştım ama giriş ekranını geçemedim. Her neyse, muhtemelen sorun yoktur. Az akıllıdır. Arkasında kanıt bırakmazdı."

"Doğru. Muhtemelen sorun yoktur," diye tekrarladım. "Orada suç teşkil edecek bir şey olsaydı, icabına bakardı."

"Aynen öyle." Dizimi okşadı ve dudaklarını birbirine bastırdı.

Gözlerimi kısmıştım. "O zaman neden hâlâ bu kadar endişeli görünüyorsun?"

"Başka bir şey daha var. Bunun sadece bir söylenti olup olmadığını bilmiyorum."

İçim burkuldu. "Ne oldu, Serena?"

"Sakin olmanı istiyorum ve-"

"Bana ne olduğunu söyle," dedim ellerimi taburenin kenarına dolayarak. "Sadece bana doğruca ver."

"Sakin kalacak mısın?" "Bundan şüpheliyim."

Dizimi sıkıca kavradı ve iç çekti. "Peki, tamam. Sanırım seni suçlayamam. Ben de sakın olmazdım. Lucifer seni arıyor."

Başımı salladım, burnumdan keskin bir şekilde nefes aldım. "Doğru, tamam. Bunun olacağını biliyorduk. Sadece an meselesiydi. Bu yüzden Az beni sakladı. Sorun yok. Tamamen sorun yok. Burada korunuyorum, değil mi? Sahte isim, yeni daire. Sen ve Az dışında kimse beni nasıl bulacağını bilmiyor."

"Dahası da var," diye fısıldadı.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Daha fazla ne olabilir ki?" "Lucifer seni gelini yapmak istiyor."

Demons After Dark: Covenant devam ediyor...

Cehennem Oyunları

*(Karanlıktan Sonra Şeytanlar: Covenant,
İkinci Kitap) 15 Temmuz'da Çıkıyor*

Şimdi Ön Sipariş Verin

Mia ve Az arasındaki özel buharlı silinmiş sahneyi almak ister misiniz? **Jenna'nın okuyucu bültenine**

katılarak okuyabilirsiniz.

STAYCONNECTED

İnternette takılmayı sevdiğim pek çok yer var ama yeni çıkan kitaplarımdan haberdar olmanın en kolay yolu [Facebook'taki okuyucu grubuma](#) katılmak.

Ayrıca [Instagram](#)'da günlük hayatımı paylaşmayı ve [TikTok](#)'ta komik (bana göre) şeyler yayınlamayı seviyorum.

Son olarak, yazma güncellemelerini, ilk bölümleri, bonus içeriği ve çok daha fazlasını paylaştığım bir [Patreon](#)'um var.

ALSOBYJENNAWOLFHART

Karanlıktan Sonra Şeytanlar:

**Covenant (Paranormal
Romantik) Şeytani Fırsat**

Infernal Games Kötü

Yemin

Düşmüş Fae

(Epik Fantastik Romantik, tamamlanmış seri)

Yıkıntılar Sarayı

Sürgündeki Krallık

Fırtınaların Bekçisi

Dikenler Kulesi Küller

Diyarı

Gölgeler Prensi (Bir Novella)

Paranormal Özel Dedektif Dosyaları

(Şehir Fantezisi/Paranormal Romantizm, tamamlanmış seri)

Fae Yaşa ya da

Denerken Öl Ölü Fae

Yürüyor Kötü Fae

Yükseliyor

Mezarda Bir Fae Fae Olduğu

Kanıtlanana Kadar Masum

Aşkta ve Savaşta Her Şey

Fae'dir

Doğaüstü Casus Dosyaları

(Paranormal Romantik, tamamlanmış seri)

Tehlikeli Bir Fae'nin İtirafı Kötü Bir

Fae'nin İtirafı

Kemik Meclisi Günlükleri

(Şehir Fantezisi, tamamlanmış seri)

Cadının

Laneti

Cadının

Fırtınası

Cadının Kılıcı

Cadının

Öfkesi

Sihrin Koruyucuları

(Ters Harem, tamamlanmış seri)

Taştan Kanatlar

Taşa Oyulmuş

Taşla Bağlanmış

Taştan Gölgeler

Öteki Dünya Akademisi

(Ters Harem)

Karanlıkla Dans

Gölgelerin Şarkısı

Bir Yıldız Işığı

Dokunuşu Bir Ay

Işığı Kafesi Bir Gece

Yarısı Kalbi

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ABOUT THE AUTHOR

Jenna Wolfhart günlerini yazı kulübesine kapanarak geçiriyor. Yazmadığı zamanlarda deadlift yapmayı, Game of Thrones'u yeniden izlemeyi ve bol miktarda kahve içmeyi seviyor.

Amerika'da doğup büyüyen Jenna, şimdi kocası, iki köpeği ve yaramaz fareleriyle birlikte İngiltere'de yaşıyor.

www.jennawolfhart.com
jenna@jennawolfhart.com
[tiktok.com/@jennawolfhart](https://www.tiktok.com/@jennawolfhart)

